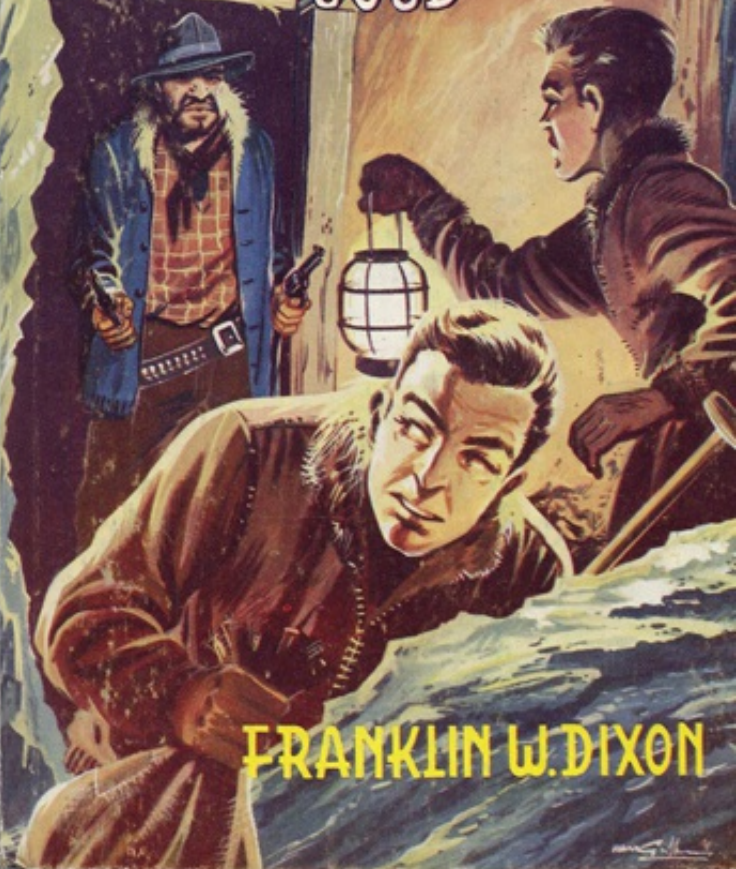

DE HARDY'S
JACHT OP VERBORGEN
GOUD

FRANKLIN W. DIXON

IN DE STORM

„Een kapitaal aan verborgen goud! Dat klinkt machtig interessant, zeg. "

Frank Hardy vouwde de brief dicht, die hij net hardop aan zijn broer had voorgelezen.

„Vader boft toch ook altijd, " antwoordde Joe. „Het zou me heel wat waard zijn, als ik eens samen met hem aan zo'n geval mocht werken. "

„Nou, mij ook. Deze zaak is tenminste eens wat anders. "

„Welke plaats stond er op het poststempel?"

„Een plaatsje in Montana. Een goudzoekerskamp, dat Lucky Bottom heet. "

„Montana! Tjonge, ik wou dat hij ons mee had kunnen nemen. We zijn nog nooit verder dan driehonderd kilometer van huis geweest. "

„En ik heb nog nooit van mijn leven een mijn gezien, laat staan een echt mijnwerkerskamp. "

De Hardy's keken elkaar spijtig aan. Ze hadden zojuist een brief ontvangen van hun vader Fenton Hardy, de be roemde detective, die een week eerder naar het Westen was ontboden voor een geheimzinnig geval.

Door deze brief kregen de jongens pas een idee, waarvoor hun vader van Bayport aan de Atlantische kust naar het

mijngebied in Montana was geroepen.

„Een kapitaal aan verborgen goud, " herhaalde Frank. „Nou, ik hoop maar dat hij het vindt. "

„Dat goud is van een van de grote maatschappijen ge stolen, is het niet?"

„Ja. Hij schrijft, dat er een hele lading goud gestolen is, voordat het uit het kamp verzonden werd, en daarom denken ze dat het ergens in de buurt van het kamp verborgen moet zijn. "

„En nu gaat hij het opsporen. "

„Als hij kan. En hij moet natuurlijk ook uitzoeken wie het gedaan heeft. "

Joe zuchtte. „Ik wou, dat ik er ook zat. Misschien zouden we hem wel kunnen helpen. "

„We hebben hem met een paar andere zaakjes wel ge holpen, maar deze keer grijpen we ernaast, Joe. Montana, dat is veel te ver weg. "

„Ja, en wij maar iedere dag braaf naar school. Bah, ik zal blij zijn, als we eraf zijn en echte detectives kunnen worden, net als Vader. "

Frank grinnikte. „Mopperen helpt niet, " zei hij opgewekt.

„Onze tijd komt ook wel. "

„Ja, maar het duurt alleen zo lang, " antwoordde Joe spijtig.

„Och, over een paar jaar reizen we door het hele land, net als Vader. Dan lossen wij ook gevallen van roof en moord op. Dat wordt een spannende tijd. En bovendien, tot nu toe zijn we er ook nog niet zo slecht afgekomen. "

„Dat is zo, wij hebben toch die schat in de toren maar gevonden!"

„En de valsemunters opgespoord!"

„Ja, en het raadsel van het huis op de rots opgelost, en dat van de verdwenen vrienden. "

De jongens doelden op vorige zaken waarin ze verwickeld geweest waren en waarin ze bewezen hadden wat ze waard waren. Maar ze hadden nu al een paar maanden niets opwindends beleefd en ze werden een beetje ongedurig, te meer daar ze wisten dat hun vader zich op het ogenblik in dat verre mijnwerkerskamp bevond voor het ontraadselen van een mysterie, dat op hun verbeelding werkte.

„Verborgен goud!" zei Joe binnensmonds. „Dat zou nog eens een geval zijn om aan mee te werken. "

„Vergeet het maar, " lachte zijn broer. „Het heeft helemaal geen zin, dat je jezelf ongelukkig maakt met te wensen, dat je in Montana zat. Het is nu eenmaal niet zo en het ziet er niet naar uit, dat we veel kans hebben, er naartoe te gaan. En misschien is het niet eens zo'n interessant geval. Je gaat toch je hele zaterdag niet verknoeien met hopen op iets, dat toch niet gebeurt. Je vergeet zeker, dat we vanmiddag met Chet en Jerry afgesproken hebben. "

„Daar heb je gelijk in, " zei Joe. „Dat was ik bijna ver geten. We zouden toch gaan schaatsen, niet?"

„Ja; en het wordt tijd dat we opstappen ook, anders gaan de anderen er zonder ons vandoor. "

Die mogelijkheid maakte dat Joe in actie kwam en een

ogenblik later hadden de Hardy's de brief van hun vader uit hun gedachten gezet en scharrelden zij in een kast onder de trap naar hun schaatsen. Ze hadden afgesproken hun vrienden te ontmoeten aan de mond van de rivier de Willow, een stroom die van de bergen en door het bouwland naar de Barmet-baai stroomde, waaraan Bayport lag. Het was een frisse, heldere wintermiddag, ideaal voor een uitstapje. En de vrije zaterdagmiddag was veel te kostbaar om binnenshuis te blijven.

Hun tante Gertrude, een oudere, nukkige, ongetrouwde dame, wier humeur al even onberekenbaar was als haar leeftijd, keek hen achterdochtig aan, toen ze de vestibule inkwamen met hun schaatsen en hun truien en warme hand schoenen begonnen aan te trekken.

„Schaatsen hè?" snoof ze. „Nou, ik wed dat jullie door het ijs zakken. "

De jongens wisten bij ondervinding, dat het het beste was tante Gertrude gunstig te stemmen.

„We zullen èrg voorzichtig zijn, tante Gertrude, " ver zekerde Frank haar.

„Voorzichtig zijn! Daar heb je wat aan. Als het ijs niet sterk genoeg is, dan kun je nog zo voorzichtig zijn, erdoor heen ga je toch. En het ijs is niet sterk, dat weet ik zeker. Het kan nog niet sterk zijn. "

„De jongens schaatsen nu al meer dan een week op de Willow. "

„Kan wel zijn. Kan wel zijn. Alles wat ik kan zeggen is, dat ze

dan geluk gehad hebben. Let op mijn woorden, van daag of morgen breekt het ijs. Ik hoop alleen maar, dat jullie er niet op zijn als dat gebeurt. "

„Dat hoop ik ook, " lachte Frank, zijn handschoenen aan trekkend.

„Er valt helemaal niets te lachen, " hield tante Gertrude somber aan. „Nou, we zullen maar aannemen, dat als jullie je aan dood en verderf wilt prijsgeven, een oude dame als ik daar weinig aan kan doen. Maar toch zouden jullie er beter aan doen thuis te blijven en te studeren. Schiet maar op. Schiet maar op. "

„Tot ziens, tante Gertrude. "

„Schiet nu maar op. Wees op tijd thuis. Schaats niet te ver weg. Verdwaal niet. Zorg dat je niet in een sneeuwstorm terecht komt. Er komt er vast een. Ik ken de voortekenen. Ik heb vandaag weer last van spit. Denk eraan dat jullie om een uur of vijf terug zijn. "

Tante Gertrudes meest geliefkoosde woorden waren „pas erop" en „denk eraan" en ze bleef haar neven maar steeds behandelen of ze net van de kleuterschool af waren.

Mevrouw Hardy was een middagje weg en in haar afwezigheid maakte tante gebruik van deze gelegenheid om haar gezag uit te oefenen. Toen haar voorraad vermaningen was uitgeput, vertrokken de jongens en zij keek hen van de deur na met sombere voor gevoelens over de afloop van de schaats tocht. Tante Gertrude was een ontzettende zwartkijkster. Aan het eind van de straat ontmoetten de jongens Chet

Morton, dik en opgewekt, en Jerry Gilroy, lang en blozend.
„Net van plan om zonder jullie te gaan, " verklaarde Chet, met zijn schaatsen zwaaiend.

„We hebben een brief van Vader gekregen en we waren zo verdiept in wat hij schreef, dat we de hele schaatstocht bijna vergeten hadden, " bekende Frank.

„Waar zit hij?"

„Helemaal in Montana, in een mijnwerkerskamp. Hij is met een zaak bezig. "

„Wat een bofferd!" zei Jerry afgunstig.

„Zeg dat wel, " stemde Frank toe. „Joe en ik zeiden net, dat we best bij hem zouden willen zijn. "

„Nou ja, je kunt niet alles hebben, " zei Chet opgeruimd.

„Kom op — wie het eerst bij de Willow is. "

Hij stormde door de met sneeuw bedekte straat, met de anderen dicht op zijn hielen. De race was maar kort, want de Willow lag nogal een eindje weg en de jongens gingen al gauw weer langzamer lopen. Binnen een half uur waren ze bij de rivier, die nu bedekt was met een glanzende laag ijs. In een paar minuten hadden de jongens hun schaatsen ondergebonden en gleden ze over het gladde oppervlak. De oevers van de rivier waren met sneeuw bedekt en de bomen die langs de kant stonden waren naakt en donker. Boven de heuvels was de lucht loodgrijs.

„Ziet ernaar uit dat we sneeuw krijgen, " merkte Frank op, terwijl ze verder de rivier opschaatsten.

„Oh, dat waait wel over, " antwoordde Chet zorgeloos. „Laten

we eens naar het Shallow-meer gaan. "

„We kunnen niet te lang wegblijven. Anders is het donker voor we terug zijn. "

„In een paar uur kunnen we toch heen en terug schaatsen. Kom mee, joh. "

Het was een pittig koude middag en de jongens lieten zich niet lang bidden. Het Shallow-meer lag helemaal in de heuvels, maar de jongens schoten zo snel over het spiegel gladde oppervlak van de rivier, dat ze al vlug het bouwland voorbij waren.

Frank Hardy wierp af en toe een bezorgde blik op de lucht. Hij kende de voortekenen: de nevel boven de horizon wees op een naderende sneeuwstorm. Hij zei echter niets in de hoop, dat ze weer terug zouden zijn voor de storm los barstte. Het was vier uur toen de Hardy's en hun vrienden het Shallow-meer bereikten. Het was een schilderachtig meertje en het ijs lichtte met een blauwe glans. Het was spiegelglad en helemaal vrij van sneeuw.

Het was een ideale ijsbaan en Chet Morton jodelde van plezier toen hij over het ijs scheerde. De jongens vermaakten zich zo met schaatsen, dat ze de eerste sneeuwvlokken die uit de loodgrijze lucht neerwarrelden nauwelijks opmerkten. Pas toen de sneeuw zo dicht neerviel, dat de heuvels aan de oever bijna aan het gezicht onttrokken werden, dachten zij erover terug te gaan.

„Het ziet er naar uit, dat het de hele nacht blijft sneeuwen, " merkte Joe op. „We kunnen beter terug gaan, voor we

verdwalen. "

„Ja, dat is wel beter, " stemde Chet Morton toe, met een zucht.
„Waren we vanmorgen hier maar naartoe gegaan. Ik zou hier de hele dag wel willen schaatsen. "

Met Frank Hardy voorop begaven de jongens zich naar de plaats waar de Willow uit het meer stroomde. Zij bevonden zich achthonderd meter van de kant op de open ijsvlakte en het sneeuwde nu hevig. Eerst waren de witte vlokken zacht neergedwarreld, maar nu joegen ze over het ijs, voortgejaagd door de opkomende wind.

„De terugweg zal niet meevallen, " zei Frank. „We hebben wind tegen. "

Dit was inderdaad het geval en bovendien nam de wind in kracht toe. Hevige rukwinden joegen hele pakken sneeuw op hen af, sneeuw die hen in het gezicht sloeg en hun het uitzicht volkomen benam. Toen werd het een aanhoudende wind, steeds krachtiger. Hij kreunde en floot om hen heen. Ze zagen elkaar als donkere, schaduwachtige figuren, die onverdroten doorschaatsten naar het sombere silhouet van de heuvels, dat door de sneeuw heen zichtbaar was.

„Nou, dat is je reinste sneeuwstorm!" riep Chet Morton. Als om zijn woorden te bevestigen, viel de storm met her nieuwe kracht op hen aan. De sneeuw golfde als witte dekens over het gladde oppervlak van het meer.

„Ga mee naar de kant!" riep Frank. „Daar kunnen we wachten, tot de bui voorbij is. "

Niet ver van hen vandaan was een hoge rots en Frank dacht,

dat ze daar wel beschutting zouden vinden tegen de ergste storm, tot ze hun tocht konden voortzetten. Het was duidelijk, dat het niet verstandig zou zijn, verder te gaan, want ze hadden de wind pal tegen en ze kwamen maar langzaam vooruit. Bovendien was het niet uitgesloten, dat ze elkaar in de hevige sneeuwbuï kwijt zouden raken. Daarom gingen ze maar in de richting van de rots, die ze vaag door het sombere duister konden zien.

De wind gierde. De sneeuw striemde in hun gezicht en stak in hun ogen. De orkaan leek wel een zware muur, die hen terugdrukte. Hardnekkig schaatsten ze door, recht tegen de afmattende storm in.

Chet Morton bleef al achter. De sneeuw begon zich hier en daar al op te hopen op het ijs en zette zich onder hun schaatsen vast. Hierdoor kwamen ze nog moeilijker vooruit. De rots leek nog een heel eind weg. En met verdubbelde kracht huilde de wind over de heuvels.

Frank was bijna uitgeput door het aanhoudende gevecht tegen de wind en de sneeuw en hij wist dat de anderen ook snel moe werden. Als ze nu niet doorzetten zou dit hun dood kunnen betekenen. Ze moesten beslist de beschutting van de rots bereiken.

HULPGEROEP

De jongens vochten hardnekkig tegen de wind. Op een gegeven ogenblik struikelde Joe Hardy en hij viel languit in de sneeuw. Op hetzelfde moment was hij weer op de been, maar dit voorval bewees toch hoe moeilijk hun tocht was. De rots kwam niet dichterbij. De situatie werd nog hachelijker door het invallen van de schemering.

„We moeten het halen, " mompelde Frank, de tanden op elkaar klemmend.

De jongens reden achter elkaar, met Chet als laatste. Ze raakten allemaal vermoeid. Frank schaatste wat langzamer om de anderen de gelegenheid te geven hem in te halen. Toen ze weer bij elkaar waren, wuifde hij met zijn arm naar de grijze massa, die in het duister opdoemde. „We zijn er bijna!" Zijn woorden gaven weer nieuwe moed en ze verdubbelden hun pogingen. Na een poosje scheen de kracht van de wind af te nemen. Zij kwamen nu in de beschutting van de rots. De sneeuw had zich hier niet zo opgehoopt en ze kwamen sneller vooruit. Na een paar minuten kwamen ze in een gedeelte waar het betrekkelijk rustig was. Ze konden het gehuil van de wind nog steeds horen en toen ze achter zich keken zagen ze dat het hele meer bedekt werd door de wervelende sneeuw, maar in de beschutting van de rotsen werden ze beschermd tegen de woede van de storm. „Dat is me het stormpje wel!" gromde Chet, terwijl hij

langzaam naar de voet van de rots schaatste en op een met sneeuw bedekte steenklomp gingen zitten.

„Zeg dat wel, " gaf Jerry Gilroy toe, terwijl hij Chets voorbeeld volgde.

De Hardy's leunden tegen de rotsen. Zij waren veilig genoeg in deze beschutting, als tenminste de wind niet plotseling weer van de andere kant ging waaien, maar daar zag het niet naar uit.

Nu het donker begon te worden, werd ook de kou heviger, maar de jongens waren warm gekleed en maakten zich op dat punt weinig zorgen. Hun grootste angst was, dat de storm niet tijdig zou gaan liggen om hen in staat te stellen die avond nog naar Bayport terug te keren, omdat zij wel wisten, dat hun ouders zich zorgen zouden maken.

„Nou, ik weet wel dat ik voorlopig niet meer mag schaatzen, " verklaarde Chet.

„Moeder is altijd bang dat ik zal verdrinken of verdwalen of zoiets en nu zal ze wel zo in angst zitten, dat ik de deur niet meer uitkom. "

„Tante Gertrude loopt hier vast een maand lang over te kraaien, " zei Joe. „Ze zei al voor we weg gingen, dat we beslist een ongeluk zouden krijgen. "

„Het enige dat we kunnen doen, is hier afwachten tot de storm over is, " zei Frank wijsgerig. „In het donker kunnen we de rivier ook wel volgen, en dan komen we toch nog wel thuis. Misschien duurt de storm ook niet zo lang meer. "

De jongens maakten het zich zo gemakkelijk mogelijk, om in

de luwte van de zwarte rotsen het einde van de storm af te wachten. Ze berustten erin, dat ze minstens een uur zouden moeten wachten, want het leek er nog niet op, dat de wind in kracht afnam. Frank keek om zich heen naar wat sprokkelhout met de bedoeling een flink vuur aan te steken, maar hij zag niets; alles was natuurlijk al met sneeuw bedekt. Terwijl de jongens dus voorlopig niet weg kunnen komen, is het misschien wel goed hen aan de nieuwe lezers van deze serie voor te stellen.

Frank en Joe Hardy, respectievelijk zestien en vijftien jaar oud, waren de zoons van Fenton Hardy, een beroemde particuliere detective uit Bayport aan de Atlantische kust van Amerika. Ofschoon zij nog op de h. b. s. zaten, hadden de jongens toch veel van de speurderstalenten van hun vader geërfd en hun ideaal was, zelf ook eens detective te worden. Hun vader had zich een uitstekende naam ver worven. Hij was jaren lang verbonden geweest aan de New-Yorkse politie, maar hij had ontslag genomen om voor eigen rekening te gaan werken. Hij stond bekend als een van de slimste speurders in het land en hij had veel mysteries op gelost, die de politie en recherche voor raadsels hadden ge steld. In het eerste deel van deze serie: De schat in de toren hadden Frank en Joe Hardy hun eerste mysterie opgelost, door een geheimzinnige diefstal van juwelen en effecten uit een landhuis aan de rand van Bayport op te helderen. Hun vader, wiens hulp men in deze zaak had ingeroepen, had verklaard dat hij in dit geval schaakmat stond. De jongens

hadden een aanzienlijke beloning voor hun hulp gekregen en bovendien hun ouders ervan overtuigd, dat zij opvallende aanleg hadden voor het werk waaraan zij hun hart hadden verpaid.

Het tweede deel: Het huis op de rots", verhaalt de avonturen van de jongens bij het oprollen van een misdadigersbende die in de Barmet-baai opereerde en in het derde deel: geheim van de oude molen", hielpen zij hun vader met het oprollen van een andere bende. Het deel dat aan dit boek voorafgaat: „De verdwenen vrienden vertelt hoe zij hun vrienden Chet Morton en Biff Hooper zochten, die door een bende schurken ontvoerd waren naar een sinister eiland voor de kust.

Terwijl de jongens in de beschutting van de rots zaten te wachten, spraken ze over enkele avonturen die ze hadden beleefd.

„Dit is het eerste beetje spanning dat we hebben gehad sinds we het Eiland van de Zwarte Slangen hebben verlaten, " verklaarde Chet. „Ik dacht al dat we nooit meer eens een avontuurtje zouden beleven. "

„Hier is niet veel avontuur aan, " zei Frank glimlachend.

„Maar het is misschien wel beter dan helemaal niets. Ik moet anders wel zeggen, dat het een beetje koud en ongemakkelijk is, " voegde hij eraan toe. „Ik vraag me af of we ooit nog wel eens avonturen zullen beleven zoals vroeger. "

„Ik dacht dat jij je portie al wel gehad had, " mopperde Jerry Gilroy. „Jullie hebben meer avonturen beleefd dan welke

andere jongens in Bayport ook. "

„Ja, dat geloof ik ook wel. Weet je nog wel, die keer dat Vader gevangen genomen was door die smokkelaars en door hen vastgehouden werd in dat hol in de rotsen en dat wij toen ook gevangen genomen werden toen we hem probeerden te bevrijden. "

„En die keer, dat we die oude molen binnendrongen en die bende aan het werk vonden, " voegde Joe eraan toe.

„Of dat gevecht op het Eiland van de Zwarte Slangen, toen jullie Biff Hooper en mij zochten, " viel Chet Morton bij.

„Jullie hebben voor de rest van je leven al genoeg avonturen beleefd. Wat hebben jullie nou te mopperen?"

„Ik mopper helemaal niet. Ik vroeg me alleen af, of we ooit nog eens iets zouden beleven. "

„Als deze storm de hele nacht duurt, dan kun je nog een avontuur in je notitieboekje schrijven, " verklaarde Jerry. „Dat wil zeggen, als we niet doodvriezen. "

„Jij bent ook vrolijk. "

„Nou, het ziet er niet direct naar uit dat de wind minder wordt. "

Ze keken naar de rondwervelende sneeuw. In plaats van minder te worden scheen de wind in kracht toe te nemen en de sneeuw kwam nu zelfs in kleine vlagen hun schuil plaats aan de voet van de rotsen in. De kolkende sneeuw onttrok de oever aan de overkant helemaal aan het gezicht en het huilen van de wind werd steeds sterker.

Plotseling hoorden ze een vreemd krakend geluid, dat van

recht boven hun hoofden kwam.

Ze keken allemaal verschrikt op.

„Wat was dat?" vroeg Chet.

Het krakende geluid hield nog even aan en stierf toen weg, overstemd door het loeien van de wind en de sneeuwjacht.

„Misschien is er een boom omgewaaid," opperde Jerry.

„Een boom maakt niet zo veel herrie," wierp Frank tegen.

Want het kraken was ongewoon hard geweest, had enige tijd aangehouden en scheen gepaard te gaan met het breken van planken.

De jongens wachtten af en luisterden, maar het geluid had opgehouden.

„Het was recht boven ons," zei Joe.

Hij was nauwelijks uitgesproken toen er een tweede klap klonk, harder dan de eerste keer en toen kwam met een daverend geluid een sneeuwlawaai van de kant van de rots recht op de jongens aan. De sneeuw kolkte om hen heen, sloeg over hen heen en bedolf hen bijna, ondanks het feit dat zij probeerden zich eraan te onttrekken. En toen hoorde den zij vlakbij door het lawaai heen, nog een donderende klap.

Proestend en worstelend probeerden de jongens zich te bevrijden van de sneeuw, die van boven op hen neergestort was. Ze konden zich nauwelijks voorstellen wat er allemaal gebeurd was. De oorsprong van het krakende geluid was hun nog steeds een raadsel. Toen hoorden ze boven het geraas van de storm, die in kracht verdubbeld scheen, een zwak geroep. Het kwam vlakbij uit de sneeuw. Direct werd het

geluid overstemd door de gierende wind, maar de jongens wisten dat het hulpgeroep was geweest.

Frank worstelde zich vrij en hielp Joe een handje tot ze zich beiden bevrijd hadden uit de hoop sneeuw en ijs. Chet Morton en Jerry Gilroy bevrijdden zich ook zonder moeite, want de sneeuw was zacht en het was geen grote lawine geweest.

„Ik hoorde iemand roepen, " riep Frank. „Luister maar. " Huiverend van de kou stonden de jongens tot hun knieën in de sneeuw en zij luisterden aandachtig.

Het gehuil van de storm hield even op.

Toen hoorden zij, heel zwakjes, het geroep weer.

„Help, " klonk het. „Help! Help!"

Het kwam van ergens recht voor hen uit en daar de wind net op dat ogenblik draaide, zag Frank iets donkers tegen de sneeuw afsteken.

„Kom mee!" riep hij tegen de anderen en hij begon door de sneeuw te waden in de richting van het ding dat hij gezien had. De jongens bereikten het in een paar minuten. Tot hun grenzeloze verbazing zagen ze, dat ze de zijkant van een klein hutje voor zich hadden!

JADBURY WILSON

Verbaasd staarden de Hardy's en hun vrienden naar het hutje, dat op zo'n vreemde manier in de sneeuw verschenen was.

„Hoe is dat nou hier gekomen?" riep Chet Morton.

Frank wuifde met zijn hand naar de top van de rots.

„Daarboven stond een hutje, " vertelde hij hen. „Het moet er door de wind afgewaaid zijn. "

Dit was inderdaad het geval. In de beschutting van de rots hadden de jongens zich niet helemaal gerealiseerd hoe groot de kracht van de orkaan was. Het hutje op de top van de rots had echter de volle kracht van de storm te verduren gekregen en was eindelijk voor de orkaan en de kracht van de lawine bezweken. Het had geen fundamenteen en was in zijn geheel weggeveegd.

De jongens worstelen zich door de diepe sneeuw en onder zochten het huisje. Het had de ramp met merkwaardig weinig schade overleefd. Een zijkant was door de kracht van de val echter helemaal ingedrukt en het gebouwtje hing gevaarlijk schuin opzij. Maar het dak en de drie andere zijden waren onbeschadigd, dank zij de zachte sneeuw die de schok van de val gebroken had.

„Er moet iemand daarbinnen zijn, " zei Joe. „Er riep iemand om hulp. "

Frank vond de deur van de hut en probeerde hem te openen, maar hij zat klem, daar het huisje niet recht stond. Toen

ontdekte hij een raam waarvan het glas gebroken was en met hulp van de anderen klom hij naar binnen.

Het interieur van de hut was verwoest. In het schemer duister zag Frank de gebroken planken en versplinterde balken, het gebroken glas, de omgevallen kachel, de ver nieelde meubelen — maar er was geen mens te zien.

„Er schijnt hier niemand te zijn, " riep hij naar de anderen. Op dat moment hoorde hij een zucht. Het geluid kwam van onder een omgevallen bed bij een van de muren. Hij stelde een onderzoek in en zag een hand die onder het bed uitkwam. In een oogwenk had hij het kleine bed opgetild en zag een oude man, die met het gezicht naar beneden op de grond lag.

„Help me eruit!" mompelde de oude man zwakjes. Frank riep de anderen en een voor een klauterden ze naar binnen. Ze hielpen de oude man overeind en zetten hem op het bed, dat ze weer overeind gezet hadden. Moeizaam wreef de oude over zijn pijnlijke ledematen.

„Niets gebroken, " zei hij eindelijk. „Ik mag van geluk spreken, dat ik niet morsdood ben. "

„U had wel verpletterd kunnen worden, " bracht Frank in het midden.

„Wat een geluk, dat jullie in de buurt waren, " zei hij. „Ik was vast doodgevroren, als ik onder dat bed vastgeklemd was gebleven. Het had wel dagen kunnen duren. Maar er is heel wat voor nodig om Jadbury Wilson eronder te krijgen. Mijn tijd is zeker nog niet gekomen. "

De oude man keek om zich heen en lachte zwakjes tegen de jongens. Hij was klein maar stevig gebouwd, met vriende lijke blauwe ogen en een grijze baard.

„Ik heb er dikwijls aan gedacht, dat het gevaarlijk was zo boven op de rots te wonen, " zei hij. „De wind is wel eens een paar keer zo sterk geweest, dat ik bang was met huis en al het meer in geblazen te worden. Maar op de een of andere manier is het tot nu toe niet gebeurd. Het ging allemaal zo plotseling, dat ik amper besepte wat er aan de hand was. Een geluk, dat het huis met de goede kant naar boven is terecht gekomen. Hoe kwam het dat jullie in de buurt waren?"

„We waren op een schaatstocht en we zijn door de storm overvallen, " zei Frank. „We zochten beschutting aan de voet van de klip en daar stonden we toen we de klap hoorden. Toen hoorden we iemand roepen. "

„Dat was ik. Ik dacht wel niet, dat het veel zou helpen, maar ik heb het toch maar gedaan. Ik geloofde anders niet dat er iemand in de buurt zou zijn. "

Jadbury Wilson stond van het bed op, maar liet zich met een gekreun van pijn weer achterover zakken.

„Ik ben een beetje gekraakt, " zei hij. „Kom, ik ga de boel toch maar eens een beetje opruimen. "

„Dat doen wij wel, " zei Jerry Gilroy direct.

„Ach, ach, wat zien mijn spulletjes er vreselijk uit, " jam merde de oude man. „Maar misschien kunnen jullie de kachel weer in orde maken. We zullen hier wel moeten blijven, tot de storm uitgeraasd is. "

De jongens zorgden ervoor, dat Jadbury Wilson gemakkelijk op zijn bed lag en toen begonnen ze voor zover mogelijk orde te scheppen in het huisje. Zij zagen kans een paar gaten in de muren dicht te maken, waardoor de sneeuw naar binnen waaide. En hoewel één kant van de hut helemaal was ingedrukt, was er toch voldoende plaats om rond te lopen. Ze timmerden een stuk zeildoek over het kapotte raam, zetten de tafel en stoelen overeind en raapten de blikken borden op die overal op de vloer verspreid lagen. Met de kachel hadden zij de meeste moeite, maar het lukte hun toch de kachelpijp weer in elkaar te zetten en het vuur aan te maken, zodat het niet lang duurde of een weldadige warmte verspreidde zich door de ruimte.

Jadbury Wilson keek vanaf zijn bed goedkeurend naar het werk van de jongens.

„We zijn in ieder geval uit de storm, " zei hij. „Dat is de hoofdzaak. Het zal nog wel een poosje duren; moet je dat geloei eens horen!"

Frank Hardy tilde het zeildoek op en keek naar buiten. Het was nu helemaal donker geworden, en met het vallen van de nacht scheen de storm in kracht toegenomen te zijn. De wind beukte tegen de muren van de hut en de sneeuw zwiepte wild tegen het dak.

„Voor vannacht zitten we hier vast, " zei hij tegen zijn vrienden.

„Het had nog erger kunnen zijn, " merkte Joe op. „We mogen van geluk spreken, dat we onder dak zijn. "

„Zeg dat wel, " stemde Chet toe. „We moeten maar maken wat ervan te maken is. "

„Wat doen we met eten?" vroeg Jerry.

„In de kast staat thee en brood en spek, " zei Jadbury Wilson.

„Ik heb zelf ook honger, merk ik. "

De jongens zochten in de kast, die onbeschadigd was gebleven en vonden inderdaad proviand. Het water was weg gelopen, maar Frank smolt wat sneeuw op de kachel en na een poosje kookte het water in de ketel. De heerlijke lucht van gebakken spek verspreidde zich door de hut en niet lang daarna werd het avondmaal opgediend, dat ze zich allemaal goed lieten smaken.

Naderhand wasten zij de borden en maakten toeberleid selen om het zich voor de nacht gemakkelijk te maken.

Jadbury Wilson bezat slechts een smal bed, zodat de jongens wel begrepen, dat zij op de vloer van de hut zouden moeten slapen. De oude man had echter voldoende dekens en ze besloten steeds een van de jongens twee uur de wacht te laten houden, om de kachel te verzorgen. Niettegenstaande het feit dat de koude wind door reten en kieren de hut binnen waaide, was het binnen toch heerlijk warm, het vuur verspreidde een aangename hitte door de kleine ruimte.

Jadbury Wilson was echter ontroostbaar.

„Een ongeluk komt nooit alleen, " kreunde hij op zijn bed.

„Nu is de maat vol. "

„Hebt u veel tegenslag gehad, meneer Wilson?" vroeg Frank meelevend.

„Ik heb al meer dan een jaar niet anders dan tegenslag. Maar dit is nog de ergste slag. Het lukt me nooit van mijn leven, dit huis weer boven op de rots te krijgen. "

„Ach, misschien valt het allemaal nogal mee, " zei Jerry opgewekt. „U bent er in elk geval nog goed afgekomen. Daar mag u nog dankbaar voor zijn. "

„Daar heb je misschien wel gelijk in, jong. Misschien wel. Ik moest eigenlijk blij zijn, dat ik nog leef. Maar als je oud begint te worden en je bent arm en je kunt niet meer werken als vroeger en als het lijkt of alles je tegen zit, dan is het niet zo gemakkelijk, opgewekt te zijn. "

De oude man scheen zo terneergeslagen, dat de jongens hun uiterste best deden om hem te troosten, maar deze laatste ramp met zijn eenvoudige hutje bleek een zware slag te zijn. Het ontbrak hem aan de veerkracht en het optimisme van de jeugd.

„Er is een tijd geweest, dat ik een hoop geld waard was, " vertelde hij. „En als ik zou krijgen wat me toekomt, dan had ik vandaag de dag nog een hoop geld. Maar inplaats daarvan zit ik hier alleen, in een hutje van twee bij twee meter en nou komt me die wind ook nog en blaast de hele boel in het meer. Op de een of andere manier is het niet eerlijk. "

„Wat doet u voor de kost, meneer Wilson?" vroeg Chet Morton.

„De laatste tijd heb ik wat vallen gezet en wat gejaagd, " antwoordde de oude man. „Het grootste deel van mijn leven ben ik mijnwerker geweest. Ik heb het hele land afgereisd. "

De belangstelling van de jongens was direct opgewekt.

„Mijnwerker geweest?"

„Jawel. Ik ben in het begin in Montana en Nevada geweest. "

Bij het noemen van Montana keken de Hardy's elkaar aan.

Jadbury Wilson scheen er geen erg in te hebben.

„Ik heb in '98 de beruchte goudtocht van de Klondike meegemaakt en ik ben ook in Cobalt en Porcupine geweest. Ik heb zo hier en daar wel wat geld verdiend, maar op de een of andere manier is er steeds iets gebeurd, dat me buiten de grote prijzen hield. Als ik kreeg wat me toekwam, zou ik geld genoeg hebben. Maar het is nu te laat, " zuchtte hij. „Het is nu voor mij te laat om nog eens de vlakten in te trekken. Ik ben te oud. "

De jongens waren begaan met de oude man, maar na een poosje was het stil en zijn zware ademhaling bewees dat hij in slaap gevallen was.

„Ik hoop dat tante Gertrude en moeder zich niet te veel zorgen maken, " zei Frank, terwijl hij voorbereidingen trof om de eerste wacht op zich te nemen.

„We kunnen er toch niets aan doen, " zei Joe, terwijl hij zijn deken om zich heen wikkelde. „Morgen zullen we wel terug kunnen gaan. "

„We konden de oude man wel meenemen, " stelde Chet slaperig voor. „Hij is bont en blauw en hij kan toch niet in die kapotte hut blijven. "

„Dat is een goed idee. " Frank deed nog wat hout in de kachel.

„Jij hebt de volgende wacht, Chet. Ik zou maar zoveel

mogelijk slapen, als ik jou was. "

Een paar minuten later was er behalve het knetteren van het vuur bijna geen geluid meer te horen. De planken van het gebouwtje kraakten en kreunden als de nachtelijke wind zich tegen het zwakke onderkomen wierp. Sneeuw sloeg tegen het dak. Frank Hardy huiverde. Hij was blij, dat ze deze beschutting tegen de storm gevonden hadden.

* *

De volgende morgen woedde de storm nog steeds en hoewel hij niet meer zo hevig was viel de sneeuw nog zo dicht en de wind blies nog met zoveel kracht, dat de jongens besloten in de beschutting van de beschadigde hut te wachten in de hoop, dat de storm zou gaan liggen. Waar zij zaten was het behaaglijk genoeg en nadat ze ontbeten hadden begonnen ze zelfs plezier te krijgen in hun benarde toestand. Ze beschouwden het als een avontuur, waarop hun schoolmakers jaloers zouden zijn.

„Het ergste is, " merkte Chet op, „dat het vandaag zondag is en we slepen er niet eens een extra dag uit. Tenzij, " voegde hij er hoopvol aan toe, „de storm nog een paar dagen aan houdt. "

„Nou, zo slecht ziet het er niet uit, " lachte Frank.

Jadbury Wilson voelde zich wat opgewekter, hoewel bleek dat de kneuzingen en verwondingen, die hij had opgelopen toen zijn huis van de rots gewaaid was, erger waren dan ze eerst vermoedden. Hij had wel niets gebroken, maar hij was bont en blauw en niet in staat om zonder pijn van bed op te staan.

Hij was echter wijsgerig genoeg om de hele gebeurtenis op te vatten als zijn noodlot en het was duidelijk, dat de aanwezigheid van de jongens hem enorm opvrolijkte.

„Ik heb al zoveel pech gehad, " vertelde hij nogmaals, „dat het wel lijkt of me niet veel ergers meer kan gebeuren. "

„Wat voor pech?" vroeg Joe, die een verhaal rook.

„Van alles, " antwoordde de man. „Toen ik in het begin in het Westen was, leek het erop, dat ik een echte miljonair zou worden. En toen kwam de pech en die heeft me sinds die tijd steeds achtervolgd. "

„Hebt u nog mijnen ontdekt?" vroeg Frank.

„In Nevada wel. Mijn twee compagnons en ik — broers waren het, ze heetten Coulson — zochten bijna een jaar lang naar goud zonder iets te vinden. Maar op zekere dag, net toen ons voedsel opraakte, en het ernaar uitzag dat we het op moesten geven, brak bij het houthakken de steel van mijn bijl en de kop vloog een paar meter weg. Toen ik er naartoe liep om hem op te rapen, zag ik dat hij tegen een rotsblok aangevlogen was en er een stuk afgeslagen had. "

„En toen vond u goud?" vroeg Joe gretig.

„Dat ongelukje bracht een rijke goudader aan het licht. Dus gingen we aan het werk en we paalden het stuk land af en alles ging goed tot een paar sluwe kerels ervan hoor den en eens kwamen kijken, wat we gevonden hadden. Nou, in een oogopslag zagen ze dat we werkelijk een vondst hadden gedaan. We waren er zo blij mee, dat we niet veel moeite deden, het verborgen te houden. En dat was een grote fout.

Waar goud in het spel is, kun je niemand vertrouwen. "

„Wat gebeurde er toen?"

„Die gladde jongens gingen naar de stad terug en zagen kans de medewerking te krijgen van een sluwe advocaat. Op een avond kwamen zij terug en namen het terrein in beslag omdat er zogenaamd niet aan de wettelijke voor schriften was voldaan. Natuurlijk lachten we die lui vierkant in hun gezicht uit, want we wisten wel dat we hier het eerst geweest waren.

Maar we merkten al gauw wat ons te wachten stond. Die advocaat beweerde dat we ons terrein niet op de juiste manier hadden laten registreren en hij heeft de zaak zo lang slepend gehouden, tot we geen geld meer hadden om nog langer voor ons recht te vechten. De rechter nam een beslissing in ons nadeel en zo raakten we onze mijn kwijt. "

„Dat was verdorie een schurkenstreek!" merkte Jerry luid op.

„Natuurlijk was dat een schurkenstreek! Maar wat konden we eraan doen? We konden alleen maar inpakken en ver trekken. Die mijn bleek later miljoenen waard te zijn, maar de boeven hadden toch te vroeg gelachen, want hun advo caat maakte ook aanspraak op een deel van de opbrengst en wist het zo te draaien, dat hij uiteindelijk met het grootste deel van de winst ging strijken. "

„En wat hebben de Coulsons en u toen gedaan?"

„We waren behoorlijk van de kaart. We zijn een beetje in de stad blijven rondhangen, maar later hebben we onze spullen ingepakt en zijn Nevada helemaal uitgegaan. We wilden niet in een omgeving blijven, die ons er steeds aan herinnerde, dat

we bijna rijk geweest waren. Zo zijn we dan maar naar Montana getrokken. "

„Weer op zoek naar goud?"

„Weer op zoek naar goud. En daar beleefden we weer alle teleurstelling van de goudzoeker. We zagen kans iemand over te halen ons krediet te geven voor onze uitrusting en we trokken de bergen in en zochten de hele herfst hoog en laag naar een goed stuk grond, maar we vonden geen spoor van goud. Maar net toen we op het punt stonden het weer op te geven, had Bill Goulson het geluk op goud te stoten en we rekenden erop het dit keer wel zelf te kunnen houden. We hadden een paar terreinen en in een daarvan vond ik een klomp goud, die volgens de goudzoekers de grootste was, die ze ooit in dat deel van het land gezien hadden.

„Nou, " vervolgde Wilson, „we zorgden er natuurlijk voor, dat we deze keer onze grond wel goed lieten registreren en we bleven er de hele winter en toen het lente werd, gingen we aan het werk. We deden al het werk zelf. Er was een maatschappij die ons een bod deed, maar we vonden het niet hoog genoeg. Op zekere dag verscheen in ons kamp een zekere Dawson, die een poosje samen met ons in Nevada gewerkt had. Hij zat helemaal aan de grond. Hij had ook tegenslag gehad en bezat geen cent meer, dus namen we hem maar bij ons, want het was een prettige vent, die ons terzijde gestaan had, toen de zaken in Nevada niet goed gingen. Die kleine mijn van ons leverde een tijdlang wel wat op, maar na een poosje werd het minder. We hadden toen al

vier zakken goud, een gedeelte in nuggets, maar we wisten niet goed of we het goud zouden verkopen en het geld zouden gebruiken om machines te kopen om een diepe schacht te graven, of niet. We lagen op een avond in het kamp de zaak te bespreken en ons af te vragen wat we zouden doen, toen we hoorden, dat iemand tussen de rotsen rondsloop. Ik ging naar de deur en opende die en toen zag ik plotseling een lichtflits en hoorde ik een schot afgaan. Ik sprong vlug de hut weer in en hoorde de kogel in het hout naast de deur slaan. Het volgende ogenblik was er een waar vuurgevecht in volle gang. Een bende boeven uit de stad had over ons goud gehoord en kwamen ons beroven. Nou jongens, ze hielden het kamp de halve nacht omsingeld en het zag er weer niet zo goed voor ons uit. Hier lagen wij met vier zakken goud, ons hele bezit, en daar buiten lagen die bandieten klaar om ons overhoop te schieten als we ons hoofd buiten de deur staken. En onze munitie raakte ook al op. We wisten, dat onze kansen erg slecht stonden.

Op het laatst zei Dawson, dat het enige dat erop zat was, dat een van ons zou proberen naar buiten te gaan en het goud te verbergen. Het had helemaal geen zin het in de hut te verstoppert, want daar zouden ze het vast en zeker vinden. Hij bood aan te proberen de mijn te bereiken en het daar ergens onder de grond te verbergen. We overwogen de zaak eens en beslisten, dat dit inderdaad onze enige kans was. Misschien zou hij wel in handen van de bandieten vallen en dan zouden ze het goud te pakken krijgen, maar als we het 'in

de hut hielden, zouden ze het zéker krijgen en dus be sloten we het er maar op te wagen.

Dawson had moed genoeg, dat moet ik toegeven, hoewel ik hem nooit zal vergeven, wat hij naderhand gedaan heeft. Hij had durf en ik heb toch nooit kunnen geloven, dat hij toen al het plan had ons een smerige streek te leveren. We wachtten tot het schieten ophield en tegen drie uur 's nachts toen het heel donker was, liet Dawson zich uit het raam aan de achterkant van de hut zakken. Alles ging goed. Niemand zag hem en hoe het hem gelukt is, door de kring van bandieten om de hut te komen heb ik nooit kunnen verklaren. Hij had de vier zakken met goud bij zich en die waren knap zwaar ook. Het laatste dat wij weten is, dat hij over de rotsen in de richting van de schacht kroop. En dat is het laatste dat we ooit van hem gehoord en gezien hebben. "

„Is hij er ook vandoor gegaan?" riepen de jongens uit.

„Hij is verdwenen. En het was een kerel die we allemaal door dik en dun vertrouwd zouden hebben. Zo kun je zien, dat je niemand kunt vertrouwen, als hij veertig- of vijftig duizend gulden goud in zijn handen heeft. We hebben nooit meer iets van hem gehoord. "

„En hoe ging het verder met die bandieten?"

„Toen we dachten dat Dawson het goud verborgen had, hebben we tot de ochtend gewacht en toen hebben we een witte zakdoek uit het raam gestoken en ons overgegeven. De boeven kwamen met zijn allen de hut in — het waren er tien. Een van hen was een jonge kerel, „Zwarte Peper" noemden

ze hem, want zijn werkelijke naam was Pepperill. Hij was nog maar jong, maar een ruwere en koelbloediger kerel hoop ik nooit meer te ontmoeten. Toen ze de hut nazochten en merkten dat Dawson met het goud verdwenen was, waren ze zo nijdig als een nest wespen. Ze gingen tekeer en keerden de hele hut binnenste buiten op zoek naar dat goud, maar natuurlijk zonder succes. Het goud was er niet. Eindelijk gingen ze weg en wij gingen op zoek naar Dawson. Maar die was ook weg.

In de mijn was hij niet, hoewel wij in een van de gangen wel voetsporen vonden, die op de zijne leken, maar we konden hem niet vinden. En het goud was er niet. Nou, zelfs toen konden we ons niet voorstellen, dat hij ons in de steek gelaten had en we bleven nog een week op hem wachten en we probeerden hem te vinden. We hoopten natuurlijk dat hij nog boven water zou komen. Maar hij kwam niet te voor schijn. Hij was gewoon verdwenen. "

„Dat was een gemene streek!" riep Joe verontwaardigd uit. „Het verlies van het goud vonden we nog niet eens zo erg. Maar de gedachte dat we hem zo vertrouwd hadden. Hij was de laatste man van wie ik zoiets verwacht zou hebben. Bill en Jack Coulson, mijn compagnons, konden ook maar niet geloven, dat hij zoiets gedaan had. Maar na een poosje wisten we wel, dat we hem nooit meer zouden zien en hoewel we hem probeerden te vinden, hadden we geen succes. Een paar weken later hoorden we van een goudzoeker dat hij Dawson in een mijnkamp in het noorden had gezien, maar dat was

dan ook het laatste dat we nog van hem gehoord hebben. Hij was naar hem toegegaan en had zijn naam genoemd, maar Dawson had hem alleen maar een beetje vreemd aan gekeken en gezegd dat hij zich moest vergissen en dat hij helemaal niet Dawson heette. En dat bewijst geloof ik toch wel, dat er iets mis was met hem. "

„En de mijn?" vroeg Frank.

„Dat was niets meer. We werkten er nog een paar maanden, maar hij raakte uitgeput en de maatschappij wilde er ook geen geld meer aan wagen en we hadden geen geld meer om er langer te blijven werken. Dus lieten we de mijn wat hij was en gingen weg. We braken ons compagnonschap af. Ik bleef nog een jaar of vijf, zes naar goud zoeken in Mon tana, maar veel gevonden heb ik niet meer.

Het laatste dat ik over Jack Coulson hoorde, was dat hij dood moest zijn en Bill gaf de brui aan het goudzoeken en verliet de mijnkampen voorgoed. Ik heb ze sindsdien geen van beiden meer gezien. Ik heb me nog een paar maal aan gesloten bij een goudzoekersexpeditie, maar ik was steeds te laat. Ik geloof dat het mijn gewone pech was. Ik heb sinds die laatste keer nooit meer een meevallertje gehad. En zo ben ik dan eindelijk naar het oosten gekomen en ik woon nu al weer een paar maanden hier boven en maak er maar van wat ervan te maken is. En kijk nou maar eens om je heen" — hij maakte een gebaar naar het interieur van de vernielde hut. „Ik word nog steeds door pech achter volgd. "

De jongens staarden de oude man zwijgend aan. Zijn

ongelukkige geschiedenis had een diepe indruk op hen gemaakt. Hij had inderdaad niets dan pech gehad.

„De storm wordt minder, " zei Jadbury Wilson na een poosje.

„Jullie zullen nu wel naar de stad terug gaan, denk ik. "

„En wat gaat u doen?" vroeg Frank.

„Ik moet wel hier blijven en zien dat ik het red. Ik kan wel een nieuwe hut bouwen, maar dit keer toch niet boven op de rotsen. Ik zal er een in het bos zetten. Het ergste dat me dan kan overkomen, is dat er een boom op valt. "

„Maar de eerste paar dagen bent u toch nog niet in staat om te werken, " merkte Joe op.

„Dat is zo, " gaf de oude man toe. „Op het ogenblik kan ik zelfs nog niet van m'n bed opstaan. "

„U moest maar met ons mee naar de stad gaan. Hebt u een slee hier, waarop we u kunnen voorttrekken?"

„Een slee heb ik wel. Maar wat heb ik daar aan? Ik kan toch nergens heen in de stad. Ik heb geen geld. "

„U kunt bij ons thuis komen, " verklaarde Frank. „Dat vindt Moeder niets erg, dat weet ik. U kunt bij ons blijven, tot u weer opgeknapt bent. "

„Nou, dat is heel mooi door jullie aangeboden, " zei Wilson dankbaar. „Maar ik hou er niet van andere mensen lastig te vallen. "

De jongens bewonderden het in de oude man, dat hij zo onafhankelijk was. Maar Frank en Joe wisten dat het onmogelijk zou zijn hem in zijn huidige toestand in de beschadigde hut achter te laten.

„U gaat met ons mee, " zei Frank vastbesloten. „Laten we de slee maar in orde maken, jongens. "

CON RILEY ONDER VUUR

De storm hield net zo plotseling op als hij begonnen was en toen de Hardy's en hun vrienden de hut uit kwamen merkten ze, dat het niet meer sneeuwde en dat de zon helder scheen. De lange slee van Jadbury Wilson vonden ze vastgebonden aan een van de muren van de hut. Hij was niet beschadigd en het duurde niet lang of de jongens hadden er dekens op gelegd en de oude man comfortabel op de slee geïnstalleerd. Ze moesten hem de hut uithelpen, zoveel pijn deden zijn verwondingen hem. Hij bezat twee paar sneeuwschoenen, die Chet Morton en Jerry onderbonden, terwijl de Hardy's zich ermee vergenoegden door de diepe sneeuw op het meer voort te sjokken.

Weldra lieten ze de hut achter zich en waren op weg naar de Willow. Ze bleven herhaaldelijk staan, omdat de diepe sneeuw hen snel vermoeide. Toen ze echter op de rivier kwamen, merkten ze dat ze sneller konden opschieten, omdat de stroom beschut werd door hoge begroeide oevers. De sneeuw lag hier dus niet zo hoog opgewaaid als op het meer. Maar het was toch al namiddag voor zij bij de weg kwamen, die naar Bayport leidde.

Van hier was de tocht eenvoudig en met de slee met Jadbury Wilson in de dekens achter zich aan kwamen ze weldra bij het huis van de Hardy's in de Hoogstraat. Ze werden met open armen ontvangen door mevrouw Hardy en tante Gertrude,

die buiten zichzelf waren geweest van angst over de jongens. „We waren van plan naar jullie te laten zoeken!" riep mevrouw Hardy uit, terwijl ze haar jongens omhelsde en Chet en Jerry naar binnen stuurde om hun ouders op te bellen dat zij terug waren.

„Ik wist wel dat ze zouden verdwalen. Ik heb het ze nog gezegd!" verklaarde tante Gertrude nadrukkelijk. Maar als ze een standje voor de jongens in petto had, dan vergat ze dat toch al heel snel in haar bezorgdheid over Jadbury Wilson, die door Chet en Jerry naar binnen was gebracht.

Toen de Hardy's de toestand hadden uitgelegd en hun wederwaardigheden hadden verteld en ook de reden van hun wegblijven hadden verklaard, stond mevrouw Hardy erop, dat Jadbury Wilson bij hen zou intrekken tot hij weer op de been was.

„U moet beslist bij ons blijven!" zei ze. „Er is plaats genoeg. " „Nou, ik ben u erg dankbaar, mevrouw, " zei de oude goudzoeker bescheiden.

Wat tante Gertrude betreft, die jachtte in de keuken heen en weer om hete kwast voor de gast te maken en toen de kwast klaar was bleef ze bij Jadbury Wilson staan tot hij hem tot de laatste druppel had uitgedronken.

Toen brachten de jongens hem naar bed en toen de oude man zich onder de warme dekens ontspande zuchtte hij en merkte op, dat het de eerste maal in vijf jaar was dat hij de luxe van een zachte matras ondervond.

Jerry en Chet haastten zich naar huis, maar vroegen zich toch

een beetje benauwd af, wat men tegen hen zou zeggen. Hun ouders waren echter zo opgelucht hen weer terug te zien, dat zij de jongens maar niet onderhielden over hun wegblijven. Zodoende kwamen ze er beter af dan ze gedacht hadden.

„Morgen weer naar school!" mopperde Joe 's avonds onder het eten.

„Oh, heb ik jullie dat nog niet verteld?" zei mevrouw Hardy.

„Wat verteld?"

„Er is morgen geen school. "

„Wat?" riepen de jongens ongelovig.

„Jullie moeten zeggen: „Wat zegt u?" verbeterde tante Gertrude scherp.

Mevrouw Hardy glimlachte.

„Ik dacht wel dat jullie verwonderd zouden zijn, " zei ze. „En ik denk ook wel dat jullie heel teleurgesteld zullen zijn. Nee, er is morgen geen school. De storm van gister avond was een van de ergste uit de geschiedenis van Bayport. De wind was zo hevig, dat het dak van de h. b. s. ernstig beschadigd is. "

Joe gaf een gil van verrukking en danste om zijn stoel heen.

„Ik zie helemaal geen reden om te juichen, " snoof tante Gertrude. „Men zegt dat de schade aan het pand zeer zwaar is en dat het twee weken zal duren voor het dak weer her steld is. "

Dit nieuws was te veel voor de jongens. Zoals alle jongens hadden ze ontzettend veel plezier in een onverwachte winter-vakantie.

Tante Gertrude begon onmiddellijk voor te schrijven, dat de

jongens hun studie thuis even nauwgezet zouden voort zetten alsof de school onbeschadigd was en de volgende ochtend stond zij er werkelijk op, dat ze twee uur zouden studeren voor ze de deur uit zouden gaan. . Toen de jongens eindelijk konden ontsnappen en met hun bobsleden naar de dichtbijzijnde heuvels holden, vonden ze daar de meeste leerlingen van de h. b. s. van Bayport al ver zameld. Tony Prito, Phil Cohen, Biff Hooper, Chet Morton en Jerry Gilroy waren er, evenals een groot aantal van de meisjes.

Callie Shaw, die door Frank Hardy vurig bewonderd werd en Iola Morton, de zuster van Chet (het enige meisje dat ooit een goedkeurende blik van Joe Hardy gekregen had), waren opgewekt aan het bobsleeën en zagen er buitengewoon leuk uit in hun vrolijk gekleurde truitjes en wollen mutsen, met stralende ogen en gloeiende wangen van de kou.

De jongens bleven meer dan een half uur sleeën en ze vermaakten zich kostelijk. Toen verscheen de Wraak op het toneel in de figuur van politieagent Con Riley.

De trouwe lezers van deze serie weten, dat Riley de gezworen vijand was van de jeugd van Bayport. Hij was een trage, zware figuur met meer waardigheid en inbeelding dan hersens en hij nam de verantwoordelijkheid van zijn positie bij de politiemacht van Bayport zeer ernstig op. Hij was de mening toegedaan, evenals zovele oudere mensen, die hun eigen jeugd vergeten zijn, dat iedere vorm van ver maak zondig is en dat alle jonge mensen voortdurend katte- kwaad in de zin hebben.

Toen Con Riley het vrolijke troepje op de heuvel zag, schoot hem een hele oude en niet meer toegepaste verordening te binnen, die het sleeën ergens anders dan in de parken verbood. Deze verordening was oorspronkelijk in het leven geroepen om de jeugd ervan te weerhouden van de helling bij de grote verkeerswegen af te glijden, omdat dit levensgevaarlijk was. Het feit dat bij deze bepaalde heuvel geen verkeersweg lag maakte voor agent Riley geen verschil. Majestueus stond hij aan de voet van de heuvel en hield zijn hand omhoog. Snee na snee kwam tot stilstand en agent Riley, de wettelijke macht in eigen persoon, gebod dat de pret moest ophouden.

Er was niets aan te doen. Agent Riley had de macht hiertoe en dat wist hij maar al te goed.

„Nou, " zei Chet Morton grimmig, „dan zullen we ons op een andere manier moeten vermaken. Laten we een sneeuw ballengevecht houden. "

Agent Riley keek twijfelachtig en haalde een klein aan tekenboekje te voorschijn en bestudeerde het aandachtig. Hij kende Chet Morton en zijn voorliefde voor kattenkwaad van vroeger. Maar hoewel hij de regels en voorschriften hoopvol doorlas, kon hij toch niets vinden, dat het sneeuwbalgevecht verbood. Hij trok zich echter terug naar de straat en stapte daar langzaam op en neer in de vage hoop, dat misschien een verdwaalde sneeuwbal door een ruit zou vliegen. In dat geval zou hij een prachtige gelegenheid hebben zich nogmaals in het vermaak te mengen.

Chet riep zijn strijders om zich heen en praatte een paar minuten ernstig met hen. Toen begonnen zijn volgelingen onder veel gegiechel twee forten te bouwen, recht tegenover elkaar. De forten waren niet meer dan primitieve muren van sneeuw, net voldoende om de beide partijen enige bescherming te bieden. Toen begonnen de jongelui sneeuwballen te maken. Tot dusver ging alles goed. Agent Riley kon hierin geen kwaad ontdekken. Maar het gevecht was nog niet begonnen. Er was nog altijd hoop op een kapot raam. Met koninklijke waardigheid schreed hij af en aan en hield behoedzaam de sneeuwforten en de fleurig geklede figuren in het oog. Toen zag hij tot zijn verbazing, dat Chet Morton langzaam in zijn richting kwam. Agent Riley keek achterdochtig naar Chet. Het ontging hem niet, dat Chet een hand op zijn rug hield.

„Aha!" mompelde hij. „Een sneeuwbal. "

Hij had gelijk. Nauwelijks had de achterdocht in zijn hoofd postgevat, of het was reeds een feit geworden. Chet scheen op een van de forten te mikken. Maar het leek wel of hij uitgleed en de sneeuwbal kwakte met dodelijke nauwkeurigheid tegen de helm van Con Riley en de helm viel in de sneeuw.

Riley brulde van woede en verbazing. Er gleed sneeuw in zijn nek. Hij bukte net lang genoeg om zijn helm op te rapen en zette hem weer op zijn hoofd, lachwekkend en gevaarlijk schuin. Toen zette hij de achtervolging in op de jongeman, die op deze wijze Zion woede opgewekt had. Chet ploegde door de sneeuw precies tussen de twee forten. Con

Riley stormde roekeloos achter hem aan. Zelfs nu dacht hij nog niet aan een val en vermoedde niet dat Chet hem naar de ondergang lokte.

Niet voor een tweede sneeuwbal langs zijn hoofd suisde, niet voor een derde met een vochtige klap tegen zijn oor sloeg, kwam hij tot de ontdekking dat hij netjes in de val gelopen was. Hij ploeterde tot over zijn knieën in de sneeuw en van beide zijden kwamen salvo's sneeuwballen. Ze sloegen uit elkaar tegen zijn helm, die hierdoor weer afviel en bonkten aan alle kanten tegen zijn uniform. Het hielp niets of hij zich omdraaide om zo de sneeuwballen te ontwijken: van alle kanten zag hij de projectielen op zich afkomen. En de jongens zorgden er wel voor, dat hij hun gezichten niet kon zien.

„Ophouden!!” loeide hij.

Maar het meedogenloze bombardement hield aan.

Hij deed een woeste uitval naar een van de forten, maar de sneeuw lag te hoog om snel vooruit te kunnen komen en de lucht scheen vol witte projectielen. Een sneeuwbal trof hem recht op zijn oog en zijn aanval werd een moment ver traagd. Hij weifelde. Weer trof een aantal sneeuwballen hem in de rug. Hij draaide zich om en vanuit beide forten begon een gezamenlijk bombardement.

Agent Riley overwoog dat men toch beter blo Jan dan do Jan kon zijn en hij blies een smadelijke aftocht.

En Chet Morton lag veilig verborgen achter een bijzonder

dikke sneeuwbank en lachte dat de tranen hem over de wangen liepen. Toen hij even later om een hoekje gluurde, zag hij dat agent Riley, die zijn kostbare helm weer in veiligheid had gebracht, zich snel naar de beschutting van het trottoir haastte.

Met de grootste waardigheid die in de gegeven omstandigheden mogelijk was, klopte hij de sneeuw van zijn uniform. Toen zette hij droevig gestemd zijn ronde weer voort en koerste naar een ander deel van Bayport, waar de inwoners meer eerbied hadden voor de wet en waar men van sneeuwballen nooit gehoord had.

De Hardy's en hun kameraden zagen hun vijand om de hoek verdwijnen en Chet klom boven op een fort en uitte een overwinningskreet.

„Wij hebben tegenover de vijand gestaan en hem ver slagen, " riep hij plechtig.

Een sneeuwbal uit het andere fort trof hem op zijn oor en hij zat plotseling in de sneeuw. Toen begon het gevecht in alle ernst. De vrede werd pas getekend, toen Chet in hoogst eigen persoon zijn strijders was voorgegaan uit het fort en in het niemandsland ertussen een glorierijke overwinning had behaald op het andere leger. Daarna werden de forten vernietigd en de bobsleden weer in gebruik genomen. Over de heuvel schalden de kreten en het gelach tot het donker werd. Want agent Con Riley zorgde er wel voor, dat hij voor de rest van de dag zijn plichten waarnam in een ander deel van de stad.

EEN BERICHT UIT MONTANA

Toen de Hardy's 's avonds thuiskwamen na hun middag vol pret en aan hun uitgebreide avondmaal zaten, kwamen zij tot de ontdekking dat de oude goudzoeker al een warm plaatsje in het gezin innam. Hij was weer in staat wat rond te scharrelen, hoewel hij nog moeizaam hinkte. Zijn verhalen over vroeger tijden in het mijndistrict hadden de belangstelling van de dames opgewekt.

Mevrouw Hardy luisterde met speciale belangstelling als hij vertelde over Montana, omdat haar man nu juist in die staat was.

Wat tante Gertrude betreft, die verkeerde in een voortdurende staat van zorgzame opwindning over het welzijn van de oude man. Maar hij was best op zijn gemak. Het was een genoegen hem na het avondeten behaaglijk in een luie stoel te zien zitten, terwijl hij tevreden pufte aan zijn pijp, die hij nooit uit het oog verloor.

's Avonds vroegen Frank en Joe hem nog eens de geschiedenis te vertellen, hoe hem op zo'n gemene manier zijn fortuin in het Westen ontfutseld was en de dames luisterden geboeid naar het vreemde verhaal.

„Is die lelijke kerel er werkelijk vandoor gegaan met al het goud, waarvoor u zo hard gewerkt had?“ riep tante Gertrude

verontwaardigd uit.

„Het lijkt er wel op, mevrouw!"

„De schurk! Ik wilde wel dat ik hem eens een paar minuten hier had. Dan zou ik hem eens wat vertellen!"

„Dan zou ik hem zelf ook wel iets te vertellen hebben, " zei Wilson rustig. „Maar ja, het is al zo lang geleden en het helpt toch niet, eraan terug te denken. Het goud is weg en ik ben oud geworden. "

„Het is een schande!" zei mevrouw Hardy.

„Ik denk dat ik als goudzoeker niet veel waard was, anders was ik wel in staat geweest vast te houden wat ik had, " merkte Wilson op. „Ik ben tot de conclusie gekomen, dat een mens in de wereld wel altijd zo'n beetje krijgt wat hem toekomt. Als hij niet handig genoeg is, om vast te houden wat hij heeft, dan verdient hij ook het kwijt te raken. "

„Hebt u uit uw goudzoekerstijd helemaal niets overgehouden?" vroeg Frank.

„Och, een paar dollar hier en een paar dollar daar. Genoeg om van te eten en een plekje te hebben om te kunnen slapen. Soms had ik wel eens wat extra, maar dat duurde nooit lang. Ik heb in Montana nog een stukje grond waar ik goud mag zoeken, maar wat heb ik eraan. "

„Is het nog wat waard?"

Jadbury Wilson haalde zijn schouders op en streek door zijn baard.

„Misschien is het veel waard — misschien weinig, " zei hij.

„Kunt u daar niet achterkomen?"

„Ik heb niet voldoende geld om het eigendom te bewerken. Het is het enige stuk grond waarvan ik gedurende al die jaren de rechten heb kunnen betalen. Maar ik ben ze blijven betalen in de hoop, dat er nog eens een kans zou komen. Ik heb altijd gedacht, dat het een veelbelovend stuk grond was. Het ligt in een goede omgeving. Maar ik heb nooit voldoende geld gehad om er nog meer op te werken. "

„Kunt u niet iemand vinden, die er wat geld in wil steken?"

„Ik niet, " zuchtte de oude man. „Door heel Montana ben ik bekend als een pechvogel. Ze zijn te bang om nog een kansje met me te wagen. Ze zeggen: „Hé, dat is de grond van Jad Wilson. Maar zelfs als die grond goed is, dan is Jad altijd nog zo'n verdraaide pechvogel, dat we vast en zeker ons geld zullen verliezen!" En dan laten ze het schieten. "

„Pieker er maar niet over. Misschien komt alles nog wel goed, " troostte mevrouw Hardy.

„Dat moet dan wel gauw gebeuren, " antwoordde de oude man en hij glimlachte wrang. „Ik heb nu al zo lang gewacht, dat ik geloof dat ik dood en begraven ben voor ik ook eens een meevallertje heb. "

Onder de invloed van het warme vuur en het opgewekte gezelschap van de huisgenoten kwam zijn natuurlijk optimisme echter weer terug. Al spoedig onderhield hij zijn nieuwe vrienden met vrolijke en droevige verhalen over zijn avonturen tijdens zijn goudzoekerstijd.

„Ik zou het heerlijk vinden, daar ook eens heen te gaan!" zei Joe verlangend.

„Het is daar ook niet allemaal rozegeur en maneschijn, " zei Jadbury Wilson. „Er valt natuurlijk nogal wat te beleven, maar het is vaak een ruw leven met soms heel weinig te eten. Het is me dikwijls gebeurd dat ik geen bonen en meel meer had en dat de kruidenier me geen stuiver krediet meer gaf. Het Westen is nu natuurlijk erg veranderd. "

„Vader is nu in Montana, " merkte Frank op.

„Zo? Waar zit hij precies?"

„Hij is in een goudzoekerskamp. Het heeft een rare naam: „Lucky Bottom". "

Jad Wilson zette grote ogen op.

„Lucky Bottom!" riep hij uit. „Wat zeg je me daarvan!"

„Waarom?"

„Lucky Bottom ligt vlak bij de plek waar Bart Dawson er met ons goud vandoor ging. "

„Nou, is dat niet een vreemd toeval?" zei mevrouw Hardy.

„Dat is het zeker, " stemde Jad Wilson toe. „Heel vreemd. Precies daar, waar wij ons fortuin kwijtraakten! Het is toch maar een kleine wereld, niet?"

„Wat is Lucky Bottom voor een plaats?" vroeg Frank.

„Erg groot is het niet. Vroeger was het een primitief goudzoekerskamp, met danszalen en cafés. Toen de mijnen uitgeput raakten en de mijnwerkers naar de kopermijnen trokken is de stad zo'n beetje in verval geraakt. Het moet nu wel een dode stad zijn denk ik. Misschien zijn er nog een paar winkeliers en wat goudzoekers die blijven door ploeteren. "

Jadbury Wilson wreef in zijn ogen en onderdrukte een

geeuw.

„U moet me maar niet kwalijk nemen, mevrouw, " zei hij tegen mevrouw Hardy, „maar ik ben altijd gewend geweest vroeg naar bed te gaan. Het gebeurt me niet vaak, dat ik zo laat nog zit te kletsen. Als u het niet erg vindt, ga ik naar bed. " „De ochtendstond —, " citeerde tante Gertrude goed keurend. „Heeft goud in de mond, " maakte Jadbury Wilson de zin af, met een wrange glimlach. „Nou, ik ben mijn hele leven vroeg naar bed gegaan en vroeg opgestaan, maar goud heb ik toch niet. Het enige wat ik eraan heb gehad, is dat ik gezond ben. Al zou u me met een kerktoeren om mijn hoofd slaan, dan kreeg u me nog niet dood. "

Hij wenste hun goedenacht en ging naar boven. Tante Gertrude merkte op, dat de jongens er goed aan zouden doen het voorbeeld van de oude man te volgen. Maar ze zaten nog

bijna een uur voor het vuur te praten over een paar ver halen die de oude goudzoeker verteld had.

„Hij heeft anders heel wat meegemaakt, " zei Frank die avond, voor zij gingen slapen.

„Zeg dat wel. Ik wou dat we er ook eens een poosje heen konden. "

„Het is er nu toch niet meer zoals vroeger. Hij zei dat het land erg saai is geworden. "

„Zo saai zal het wel niet zijn, als ze vader erheen moeten roepen om een goudiefstal op te lossen. Er moet toch nog wel wat te beleven zijn. "

„Nou ja, in ieder geval zullen wij er wel niet aan te pas komen. Ga maar slapen. "

Maar de volgende ochtend stond hun een verrassing te wachten.

Toen ze naar beneden kwamen voor het ontbijt, zat mevrouw Hardy al aan tafel. Ze las aandachtig een geel vel papier door.

„Een telegram?" zei Frank.

Mevrouw Hardy knikte.

„Van Vader. "

„Komt hij terug?"

„Nog niet. Hij wil dat jullie direct naar hem toekomen. "

Frank en Joe keken elkaar ongelovig aan. Het nieuws scheen te mooi om waar te zijn. Mevrouw Hardy gaf hun het telegram.

De inhoud was:

**LAAT FRANK EN JOE DIRECT NAAR ME
TOEKOMEN. ZAL BERICHT EN INSTRUCTIES
ZENDEN NAAR MAJESTIC HOTEL, CHICAGO.
FENTON HARDY.**

„Wat kan dat in 's hemelsnaam betekenen?" riep Frank in opperste verbazing uit.

„Ik begrijp er niets van, " bekende Moeder. Zij was duidelijk ongerust.

„Het kan me niets schelen of ik het begrijp of niet. Er staat in ieder geval dat hij wil dat we komen. Wanneer kunnen we weg?"

„Er staat „direct", " merkte mevrouw Hardy op. „Het is erg

vreemd. En zo plotseling ook. Waarvoor kan hij jullie nu nodig hebben?"

„Misschien moeten wij hem wel helpen met die goudzaak, "opperde Frank.

Tante Gertrude, die tot dusver geen deel genomen had aan het gesprek, snoof hoorbaar.

De Hardy's waren zo opgewonden, dat ze nauwelijks konden ontbijten. Tijdens de maaltijd bespraken ze uitgelaten de bijzonderheden van de voorgenomen reis en mevrouw Hardy gaf, hoewel ze duidelijk ongerust was omdat de jongens helemaal alleen zo ver weg zouden gaan, haar toestemming. Ze moesten dan maar direct vertrekken, zoals in het telegram gevraagd werd. Met enorm enthousiasme wierpen zij zich op het pakken van hun koffers.

Jadbury Wilson toonde veel belangstelling en gaf hun een aantal goede raadgevingen, wat betreft de artikelen die ze voor de reis moesten meenemen.

„Veel goede, warme onderkleding en wollen kousen, " zei hij.

„Je zult wel merken, dat het daar heel wat kouder is dan hier. "

De jongens haalden kaartjes voor de trein, die laat in de middag naar Chicago zou vertrekken. Het pakken nam meer tijd in beslag, dan ze hadden gedacht, daar ze geen last wilden hebben van te veel bagage. En het was niet eenvoudig te beslissen, welke artikelen overbodig waren.

Maar eindelijk waren ze dan zover. Tante Gertrude, die hen onafgebroken onder vuur had genomen met aanwijzingen en waarschuwingen en die maar steeds voorspellingen had

gedaan met betrekking tot spoorwegrampen en dieven, gaf hun nog een paar laatste raadgevingen.

Mevrouw Hardy beperkte zich ertoe de jongens een afscheidskus te geven. Ze drukte hun op het hart te schrijven zodra zij in Chicago aankwamen. Toen belde ze een taxi om hen naar het station te brengen. Jadbury Wilson waarschuwde hen goed op te letten met „die gladjanussen" in Chicago. Hij zei dat ze zich geen zorgen hoefden te maken, want dat hij wel voor hun moeder en tante Gertrude zou zorgen.

De taxi arriveerde. De bagage werd erin gegooid. De jongens klauterden achterin. Tante Gertrude riep wel tien keer „Dag" en snikte hoorbaar. Hun moeder wuifde met een zakdoek. Jadbury Wilson zwaaide met een stok. Toen ronkte de taxi de straat uit, in de richting van het station.

„Op naar Montana!" riep Frank.

„Ik ben maar voor één ding bang, " merkte zijn broer op.

„Waarvoor dan?"

„Ik ben bang dat ik straks wakker word en merk dat ik alles maar gedroomd heb. "

IN DE WINDSTAD

De Hardy's hadden nog nooit een lange treinreis gemaakt en daarom was er meer dan genoeg dat hen boeide. Toen de trein uit Bayport wegreed en snel door het open land reed met zijn besneeuwde velden, kregen ze een gevoel van opgetogenheid en vrijheid.

„Dit is heel wat beter dan school!" verklaarde Joe, terwijl hij met een zucht van voldoening achterover op zijn bank ging zitten.

„En of! Chet Morton en de andere jongens worden groen van nijd, als ze horen waar we naartoe zijn. "

„Ik wou dat ze mee konden. Wanneer zijn we in Chicago?"
„In de loop van morgen. Vind je het niet machtig, de hele nacht in de trein!"

Ze keken naar het landschap, dat voorbijschoot als een bewegend schilderij, tot het begon te schemeren en het licht in de trein aanging. Ze gingen naar de restauratiewagen waar ze door een zwaargebouwde neger met grote hoffelijkheid werden bediend. Het nieuwtje, een heerlijk en perfect opgediend diner te gebruiken, terwijl ze met grote snelheid door het land reden, sprak erg tot hun verbeelding. En toen ze eindelijk van tafel waren opgestaan en een fooi voor de kelner hadden achtergelaten, was Joe van mening, dat hij zich niets heerliker voor kon stellen, dan altijd zo te leven.
„Als ik groot ben en geld genoeg heb, dan woon ik alleen nog

maar in treinen, " verklaarde hij plechtig.

„Daar zou je gauw genoeg van krijgen. "

„Ik niet!" Maar toen het nieuwtje van de lange reis er begon af te gaan, gaf Joe in zichzelf toe, dat een dergelijk bestaan op de lange duur toch wel vervelend zou worden.

Ze sliepen de slaap van gezonde jongens en waren de volgende ochtend vroeg op voor het ontbijt. Aan een keurig gedekte tafel genoten ze van de verse broodjes met van alles en nog wat erop. Inmiddels keken ze door de grote ramen naar de groezelige schoorstenen en de donkere fabrieks gebouwen van een stad, die ze juist binnenreden. De trein denderde over viaducten en ze zagen in de straten vrachtauto's met grote snelheid heen en weer schieten. Voor het eerst werden ze zich een beetje bewust van de omvang van hun land.

„Ik krijg zo de indruk, dat Bayport niet de enige stad in de Verenigde Staten is, " zei Frank, lachend.

„Ja, als je naar de plaatsen kijkt, waar we doorgekomen zijn, blijft er van Bayport niet veel over. "

Maar met het verstrijken van de ochtend begon het kijken naar het weliswaar steeds afwisselende uitzicht hun toch te vervelen. Ze begonnen ongeduldig te verlangen naar een blik op Chicago. Toen de trein eindelijk door de buitenwijken reed van de Windstad, zoals een vriendelijke conducteur het noemde, toen ze niet begrepen wat hij met „Chi" bedoelde, steeg hun opwinding. Maar de trein snelde voort langs einde loze rijen huizen en toen langs kilometers fabrieken, om

hangen met groezelige rook. Ze kregen het gevoel dat ze nooit bij het centrum van de stad zouden komen.

De reis liep eindelijk ten einde. De conducteur stond op het perron met hun koffers. Zij gaven hem een fooi voor zijn goede zorgen tijdens de reis en zochten hun weg over het volle perron door de controle naar de hal van het enorme station.

Hier keken ze in grote verbazing naar de zich voort-haastende drommen mensen, die zich van en naar de treinen begaven.

Het aanhoudende geluid van schuifelende voeten, het ge-roezemoes van stemmen, het gemengde geluid dat zo eigen is aan een groot station klonk hun in de oren als het don deren van de branding.

Ze gingen naar buiten, namen een taxi en verzochten de chauffeur hen naar het hotel te brengen, dat door hun vader in het telegram was genoemd. Al spoedig stopte de taxi voor de ingang na een korte rit door drukke lawaaierige straten. De hoofdstraat van Bayport leek daarbij wel een landweg op zondagmiddag. Een piccolo nam hun koffers aan en de jongens meldden zich bij de receptie.

De bediende wierp een blik op hun namen toen zij zich ingeschreven hadden.

„Oh ja!" zei hij. „Frank en Joe Hardy. Uw kamer is al voor u gereserveerd. En er is, geloof ik ook een brief. " Hij greep in een vakje en haalde er een brief uit, die hij hun overhandigde. Hij gaf een flinke klap op een bel. „Chasseur!

Breng deze heren naar 845. "

De jongens voelden zich zeer belangrijk door het feit dat zij aangeduid werden als „heren" en doordat er zelfs een kamer voor hen gereserveerd was in zo'n groot hotel. Ze volgden een op een militair lijkende piccolo naar de liften, waarna het snel naar de achtste verdieping ging. Toen door brede, stille gangen naar hun kamer, een grote, lichte en luchtige kamer met badkamer. Het was alles een openbaring voor de jongens, die nog nooit eerder in een groot hotel waren geweest. En toen ze door de grote ramen naar beneden keken naar het kloppende leven in de straten van de stad, voelden zij een onbeschrijflijke opwindning.

„Eerst zullen we Vaders brief eens lezen, " zei Frank. „Ik denk dat het de instructies zijn, die hij ons beloofde. "

Hij opende de brief en las:

„Beste jongens,

Natuurlijk had ik alle benodigde instructies kunnen vermelden in het telegram, dat ik Moeder zond, maar ik vond het beter dat jullie eerst naar Chicago kwamen om wat uit te rusten voor jullie verder reisden. Dit stelt mij ook in de gelegenheid jullie iets meer te vertellen over de taak, die ik besloten heb jullie op te dragen. De waarheid is, dat ik gewond ben en nu te bed lig in de hut van een goudzoeker. Daardoor ben ik niet in staat geweest de onderzoeken in de zaak, waar mee ik bezig ben, voort te zetten. Dit is de reden, dat ik jullie hulp inroep, want ik geloof dat ik wel vertrouwen kan hebben in jullie bekwaamheid, gezien de hulp

die ik in andere zaken al van jullie heb gekregen. Ik wilde Moeder niet nodeloos ongerust maken en daarom heb ik niets vermeld over mijn verwonding. Het is niet ernstig, maar het zal toch wel enige tijd duren voor ik weer op de been ben en de tijd is kostbaar.

Tijdens mijn onderzoeken heb ik een geheim ontdekt betreffende het gestolen goud. Ik zou het prettig vinden als jullie hieromtrent een onderzoek zouden willen instellen. Daarom moeten jullie direct naar Lucky Bottom, Montana te komen. Slaap maar eens goed uit in het hotel en kom dan hierheen. Ik word verzorgd door een goudzoeker die Hank Shale heet en als jullie in Lucky Bottom aankomen, kan iedereen jullie vertellen waar hij woont. Ik verwacht jullie, dus laat me niet in de steek. Ik hoop dat jullie een goede reis hebben.

Maak je over mij geen zorgen, want ik ben in goede handen en ga goed vooruit.

Je vader, Fenton Hardy. "

Frank legde de brief neer en liet een zacht gefluit horen.

„Dus daarom heeft hij ons laten komen!" zei hij. „Hij is gewond. "

„Hij zegt dat het niet ernstig is. "

„Als hij niet kan lopen is het erg genoeg. Misschien is het beter dat we meteen naar hem toe gaan. "

„Dat maakt niet veel uit, " wierp Joe tegen. „We winnen er niet veel tijd mee en als we er zijn, zijn we zo moe, dat we een paar dagen niets kunnen doen. Ik geloof, dat we beter

vannacht hier kunnen slapen, zoals hij voorstelt, en morgen verder gaan. "

Frank overwoog, dat het advies van zijn broer goed was en na een heerlijk avondmaal genoten te hebben, gingen ze het hotel uit. Ze wandelden bijna een uur door de drukke straten en keken met genoegen naar de bezienswaardig heden van de Windstad.

Maar het was een koude, gure avond en ze zochten al spoedig de warmte en het comfort van hun hotel weer op en gingen vroeg naar bed, omdat ze vermoeid waren van de lange reis. De kelner vertelde hun, dat hun trein de volgende ochtend om elf uur zou vertrekken. Hierdoor hadden ze genoeg tijd om uit te slapen, een bad te nemen en op hun gemak te ontbijten. Toen alle voorbereidingen voor het voortzetten van de reis getroffen waren, gingen ze naar de receptie in de hal om af te rekenen. Frank betaalde en de jongens waren net op het punt weg te gaan, toen een keurige, oudere heer met een vrij klein postuur naar hen toe kwam.

„Zijn jullie de Hardy's?" vroeg hij, terwijl hij hen vragend aankeek.

Ja.

„Er is mij gevraagd naar jullie uit te zien, " zei de oudere heer.

„Mijn naam is Hopkins. "

„Door wie bent u gezonden, meneer Hopkins?" vroeg Frank beleefd.

„Ik ben de advocaat van uw vader — dat wil zeggen, in Chicago, " zei de nette kleine man. „Hij heeft me gister avond

een telegram gezonden, met het verzoek jullie hier op te zoeken en jullie zoveel mogelijk te helpen. Ik heb jullie reis tot Lucky Bottom in orde gemaakt. Daar gaan jullie toch naartoe, is het niet?"

„Ja, dat is inderdaad zo. "

„Nu dan, " zei de heer Hopkins, „als jullie met me mee gaan, dan zullen we eens zien of jullie plaatsen gereserveerd zijn. Ik heb een en ander vanochtend met het plaatsbureau van de spoorwegen geregeld. "

De jongens bedachten, dat ze in ieder geval een eersteklas verzorging hadden, tijdens hun reis door het land. Toen liepen ze met de heer Hopkins door de hal naar de straat, waar al een taxi stond te wachten. De portier zette hun bagage erin en meneer Hopkins kwam bij hen zitten, terwijl hij de chauffeur verzocht hen naar het station te brengen.

„Jullie vader is een oude vriend van me, " zei de advocaat, „en ik vind het buitengewoon prettig, dat ik zijn zoons van dienst kan zijn. Ik behandel een groot deel van zijn zaken in Chicago. "

Hoewel de Hardy's zich er niet van bewust waren, dat hun vader veel zaken in Chicago deed, waren ze toch dank baar voor de vriendelijkheid van de heer Hopkins.

En toen zij ten slotte bij het station aankwamen en hij hen voorging door de controle naar de trein, bedankten ze hem voor wat hij voor hen gedaan had.

„Het is niets — niets, " zei hij bruusk.

„We zijn u toch zeer erkentelijk, " antwoordde Frank.

Meneer Hopkins, die verdiept was in de beslommeringen voor het welzijn van de jongens, gaf geen antwoord. Inplaats daarvan draaide hij zich om en zei: „Conducteur — hoe staat het met compartiment B?”

„Alles in orde, meneer! Alles in orde!" verzekerde de conducteur hem, terwijl hij hem voorging naar de coupé. „Alles in orde, meneer, precies zoals u gevraagd hebt. "

„We reizen wel in stijl, " mompelde Frank, terwijl hij zijn broer aanstootte.

Meneer Hopkins liep bedrijvig door de coupé en zorgde dat de jongens alle mogelijke comfort hadden, terwijl hij onder tussen vriendelijk praatte.

„Jullie worden helemaal verzorgd tot jullie in Montana zijn, " zei hij. „Je hoeft niet over te stappen. Er zijn dus geen moeilijkheden. "

„We zijn u zeer dankbaar —" begon Frank.

De kleine advocaat beduidde met een gebaar, dat ze hem nergens voor hoefden te bedanken. „Het is helemaal geen moeite, " zei hij. „Helemaal geen moeite. Jullie vader zou hetzelfde voor mij doen. "

Op het perron klonk een stentorstem die riep: „Allemaal instappen!" De heer Hopkins keek op zijn horloge.

„Ik moet nu weg, " zei hij snel. Toen snelde hij zonder te groeten het compartiment uit en gooide in de haast de deur met een klap dicht.

De jongens leunden op hun gemak achterover toen de trein zich in beweging zette. Zij keken naar buiten toen de trein het

station verliet. Ze werden helemaal in beslag genomen door de aanblik van de straten terwijl de trein zijn snelheid vermeerderde en voortsnelde naar zijn bestemming. Na enige tijd reed de trein door de buitenwijken van Chicago en spoedde zich door stukken open land en langs kleine stadjes en dorpen.

„Met deze snelheid zullen we wel gauw in Montana zijn, " merkte Frank op.

„We rijden zeker hard, zeg. "

„Wat zou je ervan zeggen als we hier eens uitgingen en een tijdje in de uitzichtcoupé gingen zitten?" stelde Frank voor.

„We hebben daar wat meer de ruimte dan hier. "

„Mij best. "

Frank ging naar de deur. Tot zijn verwondering merkte hij dat de deur niet openging. Hij probeerde het nog eens, maar er was geen beweging in te krijgen.

„Dat is vreemd, " zei hij. „We zitten opgesloten. "

De jongens probeerden het nog eens samen, maar het baatte niet.

„Ik denk dat de haak erop gevallen is toen meneer Hopkins uitgestapt is, " zei Frank. Zelfs nu drong de waarheid niet tot hen door.

Ze bonkten een tijdje op de deur, maar niemand hoorde hen. Eindelijk viel Franks blik op de drukbel.

„Dat is dom van me, " zei hij lachend. „Ik had toch moeten weten dat er een bel is om de conducteur te waarschuwen. " Hij drukte op het knopje en wachtte. Er kwam niemand. Ze

hoorden niets dan het geluid van de voortrazende trein. Hij drukte nog eens en nog eens op het knopje.

„Die conducteur is of dood of hij slaapt, " mompelde Frank en ging er eens echt voor zitten om een hele tijd achter elkaar te bellen. Na wat hen een oneindig lange tijd toe scheen, hoorden ze in de gang het schuifelen van voeten. Het geluid van de voetstappen hield op en er klopte iemand op de deur.

„Kan ik iets voor u doen, heren?"

„Ja — laat ons er eens uit!"

De conducteur probeerde de kruk van de deur.

„Verdraaid, " merkte hij op, „u heeft uzelf opgesloten. "

„We hebben ons niet opgesloten. Dat heeft iemand anders gedaan. Hebt u geen sleutel?"

„Een ogenblikje. "

Ze hoorden hoe de conducteur wegschuifelde. Na een poosje kwam hij terug met de bediende van de slaapwagen, een sleutel werd in het slot omgedraaid en de deur zwaaide open.

„Hoe is dat nu in 's hemelsnaam gebeurd?" vroeg de conducteur, in opperste verbazing. Hij keek de ander be schuldigend aan. „Heb jij die jongens hier opgesloten?"

„Nee, meneer! Nee, meneer, " ontkende de man. „Ik weet er niets van. Ze zijn in Chicago ingestapt met een oudere heer en ik heb hun de coupé gewezen en dat is alles wat ik ervan weet. "

„Ik denk niet, dat het de schuld van de bediende is, " ver klaarde Frank. „Het was een ongelukje. Onze vriend, meneer

Hopkins, heeft toen hij wegging de deur met een klap dicht gegooid en hij moet zonder dat we het wisten in het slot gevallen zijn. Alles is nu echter weer in orde. "

„Hun kaartjes heb ik in ieder geval, " zei de conducteur.

„Ja, meneer. Ik heb de kaartjes zelf aangenomen. Die oudere heer, die erbij was, heeft ze me gegeven. Twee kaartjes naar Indianapolis, meneer. "

„Waarheen?" vroeg Frank, verbaasd.

„Indianapolis. "

„Maar we gaan niet naar Indianapolis. "

„Dat staat op de kaartjes. "

De Hardy's keken elkaar ontsteld aan.

„Maar we moeten naar Montana. Heeft meneer Hopkins u dan geen kaartjes gegeven naar Lucky Bottom, Montana?"

De conducteur haalde wat kaartjes uit zijn zak te voor schijn en keek ze na. „Al had hij dat gedaan, " merkte hij op, „dan hadden jullie er in deze trein niet veel aan gehad. We gaan naar het zuiden en niet naar het westen. Nee, " vervolgde hij, „hier zijn jullie kaartjes, compartiment B en er staat Indianapolis op. "

„We zijn bedrogen!" riep Frank heftig. „Meneer Hopkins zei, dat hij gestuurd was om voor ons te zorgen en dat deze trein ons rechtstreeks naar Montana zou brengen. "

„En toen sloot hij jullie deur af, zodat jullie er niet achter konden komen, voor het te laat was, " voegde de conducteur eraan toe. „Jullie vriend heeft jullie behoorlijk bij de neus gehad. Maar ik ben bang dat we er op het ogenblik weinig aan

kunnen doen. We zijn al een flink eind van Chicago verwijderd en het duurt nog een uur voor de trein weer stopt.

"

„Nog een uur!"

„Ja, er zit niets anders op. "

„Nou, " zei Frank, die het land had, „dan moeten we maar wachten en bij het eerstvolgende station uitstappen en de eerste de beste trein terug naar Chicago nemen. Dat ver traagt onze reis met nog een dag. "

„Het spijt me, " zei de conducteur meelevend. „Het is natuurlijk niet onze schuld. Wij konden niet weten, dat jullie feitelijk naar het westen moesten. "

„Nee, natuurlijk niet. Dat heeft Hopkins op zijn geweten. Die heeft het hele geval van a tot z voorbereid. Nou ja!" Frank haalde zijn schouders op. „We kunnen niet anders doen dan wachten. "

Hij en Joe gingen hun coupé weer in en namen op de bank plaats. Deze onverwachte ontwikkeling maakte hen zwijgzaam en ontmoedigd. Te laat zagen ze in dat de sluwe Hopkins hen weloverwogen had willen verhinderen zich bij hun vader in Montana te voegen. Hij had zijn plan keurig ten uitvoer gebracht en het had heel goed kunnen gebeuren, dat de jongens niets van de misleiding zouden hebben ge merkt, vóór ze in Indianapolis waren aangekomen, als de conducteur niet zijn toevallige opmerking had gemaakt. Daarvoor konden ze in ieder geval dankbaar zijn.

„De vijanden van Vader moeten er wel erg tegenop zien, dat

wij Montana bereiken, als ze zich zoveel moeite geven om ons de andere kant op te sturen, " zei Joe na een poosje.

„En toch zullen we er komen, al moeten we erheen lopen, " antwoordde Frank vastberaden.

Ze schepten geen behagen meer in het landschap. Iedere voorbijschietende telegraafpaal betekende dat ze verder van Chicago af waren en evenveel tijd verloren bij het hervatten van hun reis naar het westen. Eindelijk begon de trein vaart te minderen en naar buiten kijkend zagen ze, dat ze een klein stadje naderden met een enorm waterreservoir.

De conducteur kwam aan de deur van het compartement.

„Hier is de eerste halte, " vertelde hij. „Hiervandaan kunnen jullie een trein terug krijgen naar Chicago. "

Hij nam hun bagage en toen de trein stilstond stapten de jongens op het perron.

„Nou vraag ik me af hoe lang we nog moeten wachten voor we een trein terug kunnen krijgen, " merkte Frank op.

Zijn oog viel op een bord met de dienstregeling dat voor het stationnetje stond en hij ging erheen. Eindelijk vond hij wat hij zocht, een late trein naar Chicago en hij kreunde bijna toen hij de tijd van vertrek zag.

„De eerste vijf uur komt 'er geen trein, " rapporteerde hij aan Joe.

„Goeiemorgen. "

„Dat betekent dat we hier tot het donker onze ziel in lijdzaamheid moeten bezitten. Vijf lange uren. "

Terneergeslagen stonden ze voor de dienstregeling. Een

jongeman in een zware winterjas en met een pet op bestu-
deerde het bord ook. Hij keek hen aan.

„Wat is er aan de hand?" vroeg hij.

„Is er geen vroegere trein naar Chicago dan die?"

De jongeman schudde het hoofd.

„Ik ben bang van niet, " zei hij. „Ik geloof dat je pech hebt.
Hebben jullie haast?"

Frank knikte.

„Dat is jammer. Maar wacht eens —, " de jongeman dacht een
ogenblik na. „Als jullie met een auto naar Greendale reden,
zou je daar een vroegere trein kunnen halen. Je hebt vandaar
een andere verbinding. "

„Als we een vroegere trein kunnen krijgen, dan is dat de trein
die we nodig hebben, " zei Frank vastbesloten. „Hoe ver is het
naar Greendale en hoe komen we daar?"

„Het is ongeveer dertig kilometer verder. Ik ga er nu zelf met
de wagen heen. Als jullie willen meerijsen ben je wel kom. Ik
wacht alleen maar even tot de telefoonlijn vrij is, want ik moet
even opbellen. "

„Denkt u dat we de trein in Greendale nog kunnen halen?"

„O ja. Beslist. Over ongeveer een uur vertrekt er een trein
naar Chicago, dus zijn we er ruim op tijd. Zet je koffers maar
in de wagen en over een paar minuten ben ik bij je. "

De jongeman ging de wachtkamer in en de jongens zagen, dat
hij een telefooncel inging om op te bellen. Frank en Joe
wensten zich geluk met dit meevallertje, dat hen vijf ver-
velende uren wachten bespaarde. Ze gingen naar de auto die

de jongeman hun gewezen had en legden hun koffers op de achterbank. Ongeveer vijf minuten later kwam hun nieuwe vriend uit de wachtkamer.

„Alles klaar?“ vroeg hij. „Ik heb nog even geïnformeerd naar jullie trein en we kunnen hem best halen. Spring er maar in. “ Hij stond erop dat ze bij hem op de voorbank kwamen zitten, daar er voldoende ruimte was. „Ik hou wel van gezelschap als ik rijd, “ zei hij opgewekt en hierdoor verdween het laatste spoor van aarzeling, dat de jongens hadden, want ze waren toch wel een beetje bang geweest, dat ze de vreemde deling tot last zouden zijn.

Hij was een bekwaam chauffeur en de wegen waren goed. De wagen reed met grote snelheid over de weg en ze lieten het dorp achter zich en snelden langs de open velden. De jongeman aan het stuur zei weinig, behalve nu en dan een opmerking over het weer of de toestand van de wegen. Niet voor ze minstens 15 kilometer van het stadje ver wijderd waren kregen de jongens het gevoel, dat er misschien iets niet in orde zou zijn. Dat was toen de jongeman de wagen plotseling van de grote weg afdraaide en een eenzame weg op reed. De wagen slingerde hevig heen en weer in de diepe wagensporen.

„Ik dacht dat u zei dat de andere stad aan de grote weg lag, “ zei Frank.

„Ik weet de weg, “ antwoordde de man aan het stuur nors. Iets in zijn stem wekte de achterdocht van de jongens op. Frank keek zijn broer aan en aan de uitdrukking op diens

gezicht zag hij, dat Joe ook niet met de situatie ingenomen was. Op enige afstand voor hen zagen ze iets dat dwars over de weg stond. Het was een auto en de doorgang was geheel afgesloten.

„Er heeft iemand autopech denk ik, " zei de man achteloos. Hij begon vaart te minderen.

Frank die aan de buitenkant van de voorbank zat, tastte met zijn hand in de zak van het portier tot zijn vingers een zware schroefsleutel voelden. In ieder geval was hij nu niet geheel ongewapend. De auto stopte. Langs de voorkant van de andere auto kwamen drie onguere individuen aangelopen, ongeschoren en met hun petten diep over de ogen getrokken. „En nu, " zei de jongeman naast hen, terwijl hij plotseling een pistool tevoorschijn toverde, „gaan jullie maar eens netjes met ons mee. "

Hij richtte het wapen recht op de Hardy's.

ONTSNAPT

Frank Hardy verspilde geen seconde.

Voor de man met het pistool zich realiseerde wat hij deed, had hij snel zijn hand opgeheven en op hetzelfde ogenblik liet hij zijn greep op de schroefsleutel los. De sleutel vloog recht op zijn doel af en sloeg het pistool uit de hand van de kerel. Het wapen kletterde op de vloer van de auto.

Toen Joe zag dat hun tegenstander ongewapend was, stond hij half van zijn zitplaats op en viel op de bestuurder aan. Frank greep intussen naar het pistool. Hij kon het niet vinden, maar zijn vingers sloten zich weer om de sleutel.

De drie mannen op de weg gaven een schreeuw van verrassing en woede en holden naar de auto. Een van hen kwam langs de wagen aangestampt en probeerde Frank vast te grijpen, maar een zijdelingse uithaal met de sleutel trof hem tegen de rechterkant van het hoofd. Hij struikelde terug met een kreet van pijn. Joe worstelde nog steeds met de bestuurder van de auto. De laatstgenoemde was in het nadeel omdat hij onverwacht aangevallen was. Het verlies van zijn pistool had hem bovendien in verwarring gebracht. Achter het stuur geklemd, was hij niet in staat zich goed te verdedigen en het leek wel of Joe, die hem ongenadig aframmelde, overal tegelijk was. Een van de andere boeven stak een arm naar binnen en greep Joe bij de rug van zijn jas. De man die een klap met de sleutel opgelopen had, danste in het rond van de

pijn en bleef op een eerbiedige afstand. De andere kerel probeerde bij Frank te komen. Hij sprong naar voren, ont dook net een klap met de sleutel en worstelde toen met de jongen.

Ze zwaaiden heen en weer. De boef was breed gebouwd en hij had grote kracht in zijn gorilla-achtige armen. De deur van de auto vloog open en het tweetal struikelde van de treeplank de weg op. Ze rolden over de weg, worstelend en vechtend, terwijl de man die een klap met de sleutel had op gelopen de gelegenheid waarnam een venijnige schop te geven in Franks richting. Een plotselinge zwaai bracht echter de andere man op de plaats waar Frank een ogenblik daarvoor gelegen had en hij kreeg de trap die voor de jongen bedoeld was. Maar de Hardy's waren in de minderheid. Joe was snel overmeesterd en de twee anderen zouden Frank al heel spoedig met hun slagen tot overgave gedwongen hebben, als het gevecht niet op verrassende wijze onderbroken was. Over de weg klonk een geratel en gebrul en om de andere auto kwam een antieke en vervallen Ford aangehobbeld, met achter het stuur een enorme neger. Naast hem zat nog een neger en het tweetal keek naar de worsteling voor hen, met hun mond wijd open en starende ogen. Toen bracht de neger achter het stuur de wagen tot stilstand en klauterde naar buiten, onderwijl de slinger van de wagen meenemend.

„Jullie zijn die ellendelingen, die mijn kippen overreden hebben!" brulde hij, terwijl hij in de richting stormde van het tweetal, dat met Frank worstelde. Hij gaf een van hen een

gevoelige tik op zijn achterhoofd met de slinger en de kerel ging er meteen vandoor. Er waren versterkingen aan gekomen en hij dacht dat het gevecht wel gauw afgelopen zou zijn. Hij rende naar de auto die dwars over de weg stond en klauterde op de voorbank. De twee negers namen enthousiast aan het gevecht deel. Het bleek dat de drie vechters in de andere auto opzettelijk ingereden waren op een troep kippen vlak bij de boerderij van de neger. De wraak was daarom zoet. Al heel vlug was het gevecht afgelopen. De boeven gaven het op en vluchtten, sprongen in hun wagen en vlogen met grote snelheid over de weg. De jongeman die de Hardy's in de val had laten lopen zag kans zijn wagen te starten, zijn belagers af te schudden en de auto schoot naar voren.

„Laat ze maar gaan, " zei Frank, die uit een greppel over eind krabbelde.

„Als ze nog eens mijn kippen overrijden, dan ga ik ze achterna tot het eind van de wereld, " verklaarde de grote neger.

„Jullie zijn wel op het nippertje gekomen, " zei Joe, die zijn jas afsliep. „Ze waren ons knap de baas. "

„Tuig!" zei de andere neger. „Ik ken ze wel. Die weten niet beter te doen, dan de hele dag om een biljart rond te hangen. "

„Hoe komt het, dat ze helemaal hier voor jullie op de loer lagen?" vroeg de grote man nieuwsgierig.

„Die knaap in de personenwagen zou ons naar Greendale rijden. Dan konden we daar de trein naar Chicago halen, "

legde Frank uit, en hij vertelde hem waar zij in de auto gestapt waren. „Hij sloeg deze weg in en toen stonden die andere drie ons op te wachten. Ze besprongen ons allemaal tegelijk. " „Er komen geen treinen door Greendale!" verklaarde hun redder. „Als jullie daar op een trein naar Chicago wachten, dan kun je jaren wachten, en dan komt er nog geen trein. " „Dan moeten we naar die andere stad terug, " zei Joe.

„Daar gaan wij heen. Stap maar in dit vehikel en dan rijden we jullie terug naar het station. "

De jongens waren blij, dat ze er zo goed afgekomen waren en zij klauterden in het wankel autootje en de twee negers gingen weer voorin zitten.

„Toen ik die auto dwars over de weg zag, wist ik meteen dat het dezelfde wagen was die mijn kippen doodgereden had!" zei de bestuurder. „En toen ik ze met jullie zag vechten, begreep ik, dat ze niet veel goeds in de zin hadden. Ik wist meteen welke partij ik zou kiezen. En dat heb ik gedaan ook. " „En we hebben ze op de vlucht gejaagd ook!" gniffelde zijn metgezel.

„Het was maar goed, dat jullie er net aankwamen, " zei Frank. „Die bende probeerde ons te ontvoeren. "

„Hoe komt dat?"

„Zij probeerden te verhinderen, dat wij een trein naar het Westen zouden nemen. Het scheelde maar een haar of het was ze dit keer gelukt ook. "

„Nou, ze zullen het niet nog eens proberen — zo lang jullie in deze auto zitten, " verzekerde de grote neger hun. En terwijl

de auto over de grote weg hobbelde, bespraken de jongens de val waarin ze gelopen waren.

„Dat is een les voor ons geweest, om voortaan op onze hoede te zijn voor mensen, " zei Frank. „Eén les was niet genoeg. "

„Als er nu een vreemde ook maar „Hallo" tegen me zegt, dan roept ik al een agent J'

„Zo erg is het nou ook weer niet, " grinnikte Frank. „Maar we weten nu, dat er een complot bestaat om ons uit het Westen weg te houden. We moeten op onze hoede zijn. "

„Ik verlang er nu nog meer naar dan eerst, om in het Westen te zijn. Er zal ons nog wel heel wat te wachten staan!"

„We hebben al meer meegemaakt, dan we verwachtten. "

Het duurde niet lang meer voor de wagen in het gezicht van de stad kwam, waar de jongens zo kort geleden uit gereden waren. De jongens stapten uit, bedankten hun redders hartelijk en Frank stopte een biljet van vijf dollar in de hand van de grote neger aan het stuur, die glom van dankbaarheid en verrukking. De Hardy's maakten het zich zo gemakkelijk mogelijk om te wachten op hun trein naar Chicago. Zij hadden geen last meer van ontmoetingen met vreemden en na vele uren kwam dan toch de trein.

„Eén dag van onze reis zijn we kwijt, " merkte Frank op, toen de trein het station uitreed en in noordelijke richting ging.

„Het had nog erger kunnen zijn. Als die kerels ons gevangen hadden genomen, dan hadden ze ons waarschijnlijk ik weet niet hoe lang vastgehouden in een afgelegen plaats. "

„Dat is ook al weer waar. Nou, in ieder geval zullen we geen

risico's meer nemen. Als we in Chicago aankomen, kunnen we beter onze namen veranderen en ons uiterlijk ook. Als die knapen nog steeds voor ons op de loer liggen, houden ze na die twee keer dat we ontsnapt zijn vast niet op. We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. "

Joe gaf toe, dat het plan van zijn broer heel goed was en terwijl ze terugreden naar Chicago, doodden ze de tijd met het bespreken van de manier waarop ze naar het Westen konden reizen. Natuurlijk zonder herkend te worden door hun geheimzinnige vijanden.

DE VERMOMMING

Toen ze terug waren in Chicago, gingen de jongens naar een hotel. Ze pasten wel goed op, dat ze niet hetzelfde hotel namen, waar ze eerder hadden gelogeed.

„Hopkins weet natuurlijk al van onze ontsnapping. Wed den, dat hij ergens op ons staat te loeren?" zei Frank. „We zullen ons maar verborgen houden. "

„Dat moet in een stad als Chicago niet zo moeilijk zijn. "

„Als ze weten waar ze ons moeten zoeken, valt dat heus tegen en ik denk niet dat ze het al opgeven. Ze doen ontzettend hun best ons uit Montana weg te houden. "

Die avond bespraken ze in hun hotelkamer het probleem, verbonden aan het veranderen van hun uiterlijk. Ze hadden hun namen al veranderd en zich ingeschreven als Charles Norton en William Hill uit Cleveland, voor het geval dat een lid van de bende, die hen uit Montana wilde weghouden, het hotel zou inlopen en een blik zou werpen in het gastenboek.

„Ik geloof, " zei Frank, „dat een bril de makkelijkste en beste vermomming is. Als ze naar ons zoeken komen ze vast niet op de gedachte uit te kijken naar twee jongens met brillen. "

„Goed idee!" zei Joe instemmend. „Laten we ze maar direct gaan kopen. "

„Het is nu te laat. De winkels zijn al dicht. Morgenochtend gaan we ze halen. "

Al vroeg verlieten ze het hotel en in de nabijheid vonden ze

een winkel, waar Frank werd uitgerust met een bril, die hem een leergierig en goedig uiterlijk gaf. Joe kocht een goedkope bril met een dun montuur. De verandering was opvallend. Inplaats van twee vrolijke jongens met heldere ogen, stonden er nu twee ernstige, bijziende jongens. Ze zagen er precies uit, of ze in hun hele leven nog nooit katte- kwaad hadden uitgehaald.

„Als we het helemaal goed willen doen, moeten we ook nog een paar boeken onder onze armen dragen, " stelde Joe voor. En dus, om de gedaantewisseling helemaal compleet te maken, gingen zij een boekwinkel in en kochten twee dikke boeken. Toen het tijd werd om in de trein te stappen, had niemand in de twee somber kijkende, bebrilde, ernstige studenten de twee levenslustige Hardy's uit Bayport herkend. Om iedere kans op ontdekking te vermijden, besloten ze niet gezamenlijk in te stappen.

Frank ging eerst, terwijl Joe nog even in de hal van het station bleef. Een paar minuten later stapte hij ook in.

Het was maar goed ook, dat ze zo handelden. Vlak bij de controle hing een lange jongeman rond, met scherpe trekken, die iedereen die langs kwam onderzoekend aankeek.

Toen Frank voorbij kwam, kreeg deze maar een oppervlakkige blik toegeworpen en toen Joe even later passeerde, werd hij nauwelijks aangekeken.

De jongens wisten niet, dat de jongeman door de geheimzinnige Hopkins was aangesteld om naar hen uit te kijken. Zijn instructies waren echter geweest twee jongens van

respectievelijk zestien en vijftien jaar, op te sporen, de een donker en de ander blond, die samen de trein zouden nemen. En dus wekten de bebrilde studenten die afzonderlijk in de trein gestapt waren zijn argwaan niet op. Hij bracht verslag uit aan Hopkins dat de Hardy's niet ingestapt waren. Toen ze Chicago achter zich gelaten hadden en dit keer zeker wisten dat ze in de goede trein zaten, nestelden Frank en Joe zich gemakkelijk op hun bank om ongeduldig het moment af te wachten dat ze in Lucky Bottom zouden aan komen. Het nieuwtje van de reis was er nu wel af en het landschap had zijn vroegere aantrekkingskracht verloren. De onvoorziene vertraging had hen nog meer verlangend ge maakt om bij hun vader te komen. Ze vroegen zich af, of hij zich bezorgd zou maken als ze niet op de verwachte tijd in Lucky Bottom zouden aankomen. Langzaam veranderde het landschap. Het werd rotsiger en meer bergachtig en de tweede dag reden zij Montana in. Ze kregen een gevoel van opwindning, toen ze eraan dachten, dat ze spoedig aan het eind van hun reis zouden zijn.

„Ik vraag me af hoe Vader gewond is geraakt, " zei Joe, nadat hij diens brief nog eens gelezen had.

„Daar heb ik ook al over gedacht, " zei zijn broer. „Als je naar onze ervaringen kijkt, zie je dat er lieden zijn, die hem tegenwerken. "

„Denk je, dat ze hem neergeschoten hebben?"

„Ik weet het niet. In ieder geval was hij in staat te schrijven. Dat is tenminste een geruststelling. "

De Hardy's waren zich ervan bewust, dat ze ontzettend voorzichtig moesten zijn, nu ze Montana naderden. Ze wisten nu bijna zeker, dat er een bende was, die hen tegenwerkte. Dit werd hun nog eens te meer duidelijk door een incident, dat plaats vond bij een klein station in de bergen, waar de trein stopte om water in te nemen.

„Ik denk dat ik maar even op het perron heen en weer ga lopen, " zei Frank. „Ga je mee?" Joe keek op van zijn boek. „Nee, merci. Ik blijf hier maar wat lezen. "

Frank verliet het rijtuig en wandelde langzaam het perron op en neer. Het was maar een klein, armoedig stationnetje en er waren maar weinig mensen te zien. De stad bestond uit slechts één straat en lag aan de voet van een zeer hoge berg. De sneeuw zwiepte in dichte vlagen van de rotsen naar beneden. Een man met een ruw uiterlijk, met een bontmuts op en gekleed in een trappersvest, slenterde over het perron. Hij scheen iemand te zoeken. Toen Frank hem weer zag, kwam hij een eind verderop uit een van de wagons. Hij kwam weer terug naar het perron en toen kwam een andere man naar hem toe. Deze laatste was een schurkachtig type, met een zwarte baard.

„Heb je iets van die Hardy's gezien?" vroeg de man met de baard zachtjes.

Frank, die dicht bij hen stond, hoorde tegen wil en dank wat er gezegd werd. Hij stond als vastgeworteld van ver bazing. De man die de trein doorzocht had, schudde het hoofd.

„Geen spoor van ze te ontdekken in die trein, " zei hij.

„Ik begrijp er niks van, " zei de man met de baard. „Ze zaten in geen van de treinen, die hier langs gekomen zijn — dat weet ik zeker. "

„Misschien hebben ze Chicago helemaal niet verlaten. Het kan best wezen dat onze jongens daar hun spoor weer ge vonden hebben, en ze hebben opgepikt. "

„Dan hadden ze ons wel een telegram gestuurd. "

„Ja, dat is zo. " De man met de baard krabbelde peinzend achter op zijn hoofd. „Ik snap er niks van. Nou, onze fout is het in ieder geval niet. Wij hebben er alles aan gedaan. "

„Ja, ons kunnen ze in ieder geval de schuld niet geven. "

„Heb je de hele trein doorgekeken?"

„Helemaal. Er waren geen twee jongens in. Er zat ergens een knul een boek te lezen, maar hij leek niet op de be schrijving. Droeg een bril. "

„Bril op? Nou, dan was het in ieder geval geen van de Hardy's. Die dragen geen bril. "

Het tweetal liep verder het perron op.

„Je moet de nachttrein ook maar doorzoeken, als die binnenrijdt. We zullen nog een paar dagen naar de jongens uitkijken, tot we definitief horen, hoe of wat. De chef zou knap nijdig op ons zijn, als we ze lieten glijpen. "

„Nou, zover is het nog niet. Dat is in ieder geval zeker. " De stemmen van de mannen vervaagden.

Frank trilde van opwindning. Hij liep naar de trein, om Joe te gaan vertellen wat hij gehoord had. Toen aarzelde hij. Het was heel goed mogelijk dat de ruw uitziende kerel plotseling het

idee zou krijgen, dat hij zich vergist had en dat hij nog maals de trein zou doorzoeken.

Als hij hen samen zag, kon hij wel eens achterdochtig worden, brillen of geen brillen. Dus slenterde Frank onopvallend het perron op en neer tot het tijd werd dat de trein zou vertrekken. Toen sprong hij het rijtuig in, maar pas toen de trein wegreed, sloot hij zich weer aan bij zijn broer.

„Waar ben jij zo lang gebleven?“ vroeg Joe, opkijkend.

Frank ging zitten en met gedempte stem vertelde hij wat hij op het perron gehoord had. Joe hoorde het verhaal verbaasd aan.

„Joe, we zijn door het oog van de naald gekropen, “ besloot Frank.

„Tjonge, het was in ieder geval een meesterlijke ingeving van je, onderweg een bril te dragen. Hij zou ons anders met een ontdekt hebben. “

„Het grootste geluk is, dat we niet samen waren, toen hij door de trein liep. Als hij baardmans verteld had, dat er twee jongens samen in een coupé zaten, waren ze natuurlijk nog eens komen kijken. “

„Nou, we zijn er in ieder geval doorgerold. Nu hoeven we niet bang meer te zijn. “

„Niet voor we in Lucky Bottom aankomen. “

„Ik ben benieuwd, wat ons daar weer boven het hoofd hangt. “

„Genoeg – als de voortekenen niet bedriegen. “

De trein vervolgde zijn moeizame tocht door de bergen. Hij passeerde kleine mijnwerkersdorpen, verlaten kampen en

klom steeds hoger, tot de jongens laat in de middag hoorden roepen, waarop zij zo lang hadden gewacht.

„Lucky Bottom! Lucky Bottom!"

HET VERHAAL VAN FENTON HARDY

Lucky Bottom was 's winters een bijzonder troosteloze plaats. In de andere jaargetijden ging er al geen bijzondere aantrekkingskracht van uit, maar als de koude wind van de berghellingen woei en de sneeuw dicht in de smalle straten viel, leek Lucky Bottom wel een verlaten dorp.

Het was vroeger een welvarende mijnnederzetting geweest, maar de mijnen raakten een voor een uitgeput en nu was er nog maar een van over.

Een paar goudzoekers hadden in het dorp nog steeds hun hoofdkwartier en hingen er rond met de vage hoop, dat ze op zekere dag een vondst zouden doen, die de stad weer tot zijn vroegere glorie zou brengen. In het algemeen oordeelde men echter, dat de dagen van Lucky Bottom geteld waren.

Er stonden een paar mensen op het perron met tanige, verweerde gezichten. De Hardy's waren die dag de enige passagiers. Het was klaarblijkelijk heel ongewoon dat iemand in Lucky Bottom uitstapte, want de lanterfanter staarden hen aan, of ze uit een andere wereld kwamen.

„Kunt u me zeggen, waar de hut van Hank Shale is?" vroeg Frank aan een van de mannen die tegen een hek ge leund stonden.

De dorpsbewoner verschoof zijn pruim tabak, spuugde eens in de sneeuw en dacht na.

„Recht de Hoofdstraat uit, " zei hij. „Dan ga je tegen de heuvel op. Boven op de heuvel vind je Hanks hut. Je kunt hem hiervandaan zien. "

Hij bracht hen naar het eind van het perron en wees naar de top van een heuvel, achter de groep huisjes die de hele stad vormden.

De jongens zagen een kleine blokhut, bijna geheel ver borgen achter de bomen en vrijwel ingesneeuwd. De afstand was niet groot en dus zetten Frank en Joe koers naar de hut, na de man te hebben bedankt.

Ze gingen door Lucky Bottom, dat niets meer was dan een verzameling primitieve houten huizen en hutten aan weerszijden van een brede straat. Toen gingen ze de heuvel op tot de straat ophield. Verder volgden ze een smal pad door de sneeuw tot ze eindelijk bij de woning van Hank Shale kwamen.

Hun nadering was blijkbaar opgemerkt, want de deur ging open toen ze bij de hut kwamen en een man met een grote hangsnor stond hen op te wachten.

„Zijn jullie de Hardy's?" vroeg hij met een piepstem.

„Ja. Hier woont toch meneer Shale?" antwoordde Frank.

„Kom erin. Kom erin, " nodigde Hank Shale hen uit, terwijl hij opzij ging om hen binnen te laten.

„We hadden jullie gisteren al verwacht. "

De jongens kwamen in een kleine blokhut met twee kamers. Het was een typisch vrijgezellenverblijf, dat er des ondanks erg verzorgd en schoon uitzag. Ze hadden nauwelijks tijd om

rond te kijken, want Hank Shale ging hen voor naar de aangrenzende kamer.

„Jullie vader is hier, " zei hij. „Kom maar mee. "

Ze volgden hem de slaapkamer in en daar vonden ze Fenton Hardy op een smal bed. Toen ze binnenkwamen ging hij overeind zitten en stak zijn hand uit.

„Dag jongens!" groette hij, met een opgewekte lach. „Ik ben blij jullie te zien. "

Toen de begroetingen afgelopen waren, nam Hank Shale de jassen van de jongens aan en begon de tafel te dekken voor het avondeten. Al heel vlug vulde de hut zich met de heerlijke geur van koffie. Terwijl Hank in de andere kamer bezig was, hadden de jongens gelegenheid met hun vader te praten.

„Hoe bent u gewond ge raakt, Vader?" vroeg Frank.

Fenton Hardy leunde met een zucht achterover in zijn kussens.

„Ik heb twee ribben gebro ken, " vertelde hij. „Ik ben van een grote rots in de bergen gevallen en nu moet ik het bed houden tot de ribben weer in orde zijn. Ik mag wel blij zijn, dat het niet veel erger is. "

„We dachten al, dat er iemand op u geschoten had. "

„Nee, zo erg was het niet. Ik zat een kerel achterna en als ik niet van die rots getuimeld was, had ik hem gekregen ook.

Mijn goede vriend Hank Shale stond erop, dat ik in zijn hut zou blijven tot mijn ribben weer geheeld waren. Het is niet ernstig, maar ik zal toch een poosje binnenshuis moeten blijven. Daarom heb ik jullie laten komen. "

„Wilt u, dat wij met de zaak doorgaan, waar u opgehouden bent?"

Hun vader knikte.

„Ik kan jullie wel helpen, ook al lig ik in bed, " zei hij. „Maar wat heeft jullie eigenlijk zo opgehouden? We hadden jullie gisteren al verwacht. "

De jongens keken elkaar aan.

„U heeft vijanden, die wisten dat we zouden komen, Vader, " zei Frank. „Ze hebben geprobeerd ons in Chicago op een dwaalspoor te brengen. We hebben daar een hele dag vertraging gehad. "

„Hoe kwam dat dan?"

De jongens vertelden hun vader over de ontmoeting met de man die zich Hopkins noemde, over het opgesloten zitten in de coupé van de verkeerde trein, van hun gevecht op de weg en hun terugkeer naar Chicago. Ze vertelden van hun simpele vermomming tijdens hun reis en hun vader knikte goedkeurend. Toen zij vertelden van de ruw uitzijende kerel, die de trein doorzocht had in het mijnndorp, fronste hij de wenkbrauwen.

„Precies zoals ik al dacht, " merkte hij op. „Iemand moet een kopie in handen hebben gekregen van het telegram, dat ik jullie gezonden heb. "

„Zoiets doet de telegrafist toch niet?"

„Nee, maar ze kunnen de lijn wel afgetapt hebben. Ze konden heus wel begrijpen, dat als ik een bericht verzond, het zou zijn om iemand hierheen te laten komen om me te

helpen. En die bende, waarmee ik de strijd heb
aangebonden, is tot alles in staat. "

„Wat zijn het voor kerels?"

„Dat is een lange geschiedenis, jongens. Maar omdat jullie aan
deze zaak zullen meehelpen, zal ik maar meteen alles
vertellen wat ik weet. Het gaat om een hoeveelheid goud, die
van drie goudzoekers werd gestolen. Een van hen, Bart
Dawson "

„Bart Dawson!" riepen Frank en Joe in koor uit.
Hun vader keek hen verbaasd aan.

„Ja. Kennen jullie hem dan?"

„Dat is de man, waar Jadbury Wilson het over had!" riep
Frank uit.

„En wie is Jadbury Wilson, als ik vragen mag?"

„Dat vertellen we u straks wel, Vader. Het kan best zijn, dat
het dezelfde niet is, maar hij had het over een goud zoeker,
die Bart Dawson heette. Gaat u maar door met uw verhaal,
dan vertellen wij u straks over Wilson. "

„Nu dan, die knaap Dawson vroeg me hierheen te komen en
vertelde me dat het goud van hem was gestolen, door een stel
bandieten die al jaren lang de hele omgeving onveilig
maakten. De bandieten staan bekend als de bende van Zwarte
Peper. "

„Zwarte Peper! En zijn echte naam is Jack Pepperill. "

„Jullie schijnen net zo veel van die kerels af te weten als ik, "
zei de detective verbaasd.

„We vertellen u straks wel, hoe we daaraan komen. Het is in

ieder geval dezelfde. Gaat u maar door. "

„De bende van Zwarte Peper heeft het goud van deze goudzoekers gestolen. Dat heb ik al ontdekt, toen ik pas twee dagen aan de zaak werkte. We stelden een val op voor twee leden van de bende en zagen kans ze te pakken te krijgen. We dreigden hen met de gevangenis, als ze niet vertelden waar het goud gebleven was. Ze verklaarden dat een van de bendeleden er met het goud vandoor gegaan was. Het zat in vier zakken en hoewel de bende de achtervolging inzette en ze de man gevangen namen, waren de zakken verdwenen. Wat ze ook deden, ze konden de kerel niet zover krijgen, dat hij vertelde waar hij het goud verborgen had. Hij ontkende de diefstal hardnekkig, zei dat hij niets van het goud wist en ontsnapte nog diezelfde nacht.

De bandieten dachten, dat het goud ergens in een verlaten mijnschacht verborgen moest liggen. Dat was het verhaal dat die twee schurken ons vertelden en terwijl ik hun be weringen probeerde te onderzoeken werd ik aangevallen door Zwarte Peper zelf. Ik zag kans hem van het lijf te houden en hem te ontwapenen, maar hij vluchtte en dus zette ik hem na. Toen viel ik van die rots en brak twee ribben. "

„En is er verder nog iets gebeurd?"

„Nee. Ik weet niet of ik die twee bandieten die we ge vangen genomen hebben moet geloven of niet. Het kan heel goed zijn, dat ze de waarheid verteld hebben. Het is helemaal niet uitgesloten, dat het goud inderdaad is gestolen door de kerel die gevlucht is. Ze zeiden dat hij later is ontsnapt en dat ze

vermoedden, dat hij terug is gegaan naar de plek waar hij het goud verborgen had en er toen mee vandoor gegaan is. "

„Als dat zo is, zullen we het wel niet meer te pakken krijgen. " „Dat is het nu juist. Daarom komt die geschiedenis me een beetje verdacht voor. Als de vluchteling het goud opge haald had en verdwenen was, zouden de bandieten het zoeken al lang opgegeven hebben en dan zouden ze mij in ieder geval niet meer lastig gevallen hebben. Maar ze zijn nog steeds in de omgeving en ik heb nu maar het idee, dat ze precies weten waar het goud verborgen is en alleen maar op een gelegenheid wachten om het te pakken te krijgen. Ik geloof dat het verhaal van de vluchteling en zijn ver dwijning met het goud gelogen is. Ze wilden me alleen maar op een dwaalspoor brengen in de hoop dat ik de zaak als verloren zou beschouwen, naar Bayport terug zou gaan en hun ruim baan zou laten. "

„Wat is dan uw theorie over het goud?"

„Ik geloof dat ze heel goed weten waar het is. Ze hebben het op een veilige plaats verborgen, maar ze durven het niet te verwijderen. Ze willen natuurlijk wachten tot de zaak gesust is en dan gaan ze waarschijnlijk uit elkaar. Later ontmoeten ze elkaar ergens anders om de buit te verdelen. "

„En ons probleem is. "

„Het goud te vinden. " Fenton Hardy keek zijn zoons ernstig aan, terwijl hij dit zei. „Ik heb veel vertrouwen in jullie, " vervolgde hij. „Het vergt alleen een hoop werk en

waakzaamheid. De hoofdzaak is, dat de bende hierdoor zenuwachtig wordt. Ze merken natuurlijk dat we de zaak niet opgegeven hebben en worden bang om iets te doen. En nu, " zei hij, „mogen jullie me wel eens vertellen hoe jullie de namen van Bart Dawson en Zwarte Peper al eerder ge hoord hebben. "

Hierop vertelden Frank en Joe hun vader van hun ont moeting met Jadbury Wilson, de oude goudzoeker, die zei dat hij vroeger in Lucky Bottom gewoond had. Ze vonden het het beste niet te vertellen, dat Jadbury Wilson, Bart Dawson verdacht van diefstal. Als Bart Dawson weer terug was in Lucky Bottom, was het volgens hen beter met dit nieuws nog even te wachten. Zij vertelden hun vader alleen maar, dat Wilson de namen van Dawson en Zwarte Peper had genoemd, als enkelen van de mannen die in Lucky Bottom hadden gewoond toen hij daar naar goud had gezocht.

„Wat is Dawson voor iemand?" vroeg Frank.

„Een beste kerel!" verklaarde hun vader prompt. „Een dijk van een kerel, zoals de goudzoekers zouden zeggen. Het verlies van het goud heeft hem zwaar getroffen. Hij ver telde me, dat hij zijn hele leven door pech achtervolgd is. Nu hij een fortuin onder zijn bereik had, was het verlies ervan zeer zwaar voor hem. "

Frank had het gevoel, dat Bart Dawson met gelijke munt was betaald. Hij had Jadbury Wilson een fortuin ontstolen, nadat deze vele jaren met grote moeilijkheden te kampen had gehad. En nu kreeg hij een koekje van z'n eigen deeg te eten.

Toch kwam het hem vreemd voor, dat Fenton Hardy zo overtuigd was van Dawsons eerlijkheid, als hij het type man was die zijn eigen kameraden kon bestelen.

„Aan tafel of ik gooi het weg!" piepte Hank Shale uit de andere kamer.

„Dat is de gong voor het avondmaal, " lachte meneer Hardy.
„Jullie zullen wel honger hebben na de reis. Gaan jullie maar eten. Hank brengt het mijne wel hierheen. "

De jongens lieten het zich geen tweemaal zeggen en gingen naar de andere kamer, waar Hank Shale al een gloeiend heet maal van bonen en hachee uit een enorme pot opdiste. Ze aten van ijzeren borden en dronken uit ijzeren kroezen, maar ze waren het met elkaar eens dat geen enkel maal hun beter had kunnen smaken.

Zelfs het eten in de restauratiewagen van de trein, heerlijk bereid en keurig opgediend, zonk in het niet bij dit maal. Hank was, evenals de meeste mensen die een eenzaam bestaan leiden, een zwijgzaam man.

Gedurende het maal sprak hij niet, maar toen hij de jongens aankeek en aan hun verzoek om nog eens op te scheppen voldeed, kroop langzaam een glimlach over zijn gerimpeld gezicht.

„Dat is het lekkerste maal, dat ik ooit gegeten heb!" ver klaarde Frank nadrukkelijk, terwijl hij zijn bord voor de tweede maal schoonmaakte.

„Voor mij ook, " stemde Joe in.

„Blij dat het je smaakte, " zei Hank Shale, buitengewoon

ingenomen.

DE INSTORTING

De volgende dag begonnen de jongens systematisch te zoeken naar het verborgen goud.

„Er valt aan deze zaak niet veel echt detective-werk te doen, " zei hun vader. „Het wordt gewoon ploeteren en overal en nergens zoeken naar dat goud. Het is ergens verborgen, anders zou de bende hier niet blijven rondhangen. Zoek in alle verlaten mijnschachten en op elke plek, waar het verborgen zou kunnen zijn. Je kunt die methode volgen, maar je kunt natuurlijk ook proberen erachter te komen, waar de bandieten zich schuilhouden en trachten daar iets te ontdekken. "

Met deze aanwijzingen verlieten de jongens 's ochtends de blokhut. Ze besloten eerst de verlaten schachten eens te doorzoeken.

„Dat wordt zoeken naar een naald in een hooiberg, " zei Frank, „maar misschien hebben we geluk en vinden we het goud wel bij toeval. "

Ze gingen niet de stad in, want zij wisten dat hun aanwezigheid druk besproken zou worden. Hoewel ze op hun vingers konden natellen, dat de bende al wist dat ze aan gekomen waren, bleven ze toch maar liever een beetje op de achtergrond.

Hank Shale had hun voorgesteld het terrein van een mijn vlak achter de heuvel te onderzoeken en naar dat terrein zetten ze

dan ook koers.

Er liep een flauw zichtbaar spoor tussen de rotsen en hoewel dit al geruime tijd geleden ondergesneeuwd was, vonden de jongens het terrein toch zonder moeite.

De heldere, koude lucht en de gedachte, dat ze eindelijk begonnen waren aan het oplossen van het geheim van het verborgen goud stimuleerde de jongens.

De verlaten mijn zag er helemaal niet uit als een echte mijn. Het was slechts een diepe uitholling in het terrein met een schacht die in de diepte verdween.

De schacht had een doorsnede van nauwelijks twee meter en een wankel ladder leidde in de rotsachtige diepte.

„We kunnen net zo goed hier beginnen, " stelde Frank voor.

„We kunnen makkelijk zien of hier kort geleden iemand is geweest. "

Ze hadden zaklantaarns bij zich en zonder veel omslag begon Frank de ladder af te dalen. Joe volgde hem. Hun afdaling was gevaarlijk, want op verschillende plaatsen waren de sporten van de ladder gebroken, maar na ongeveer vijftien meter kwamen ze op de bodem.

De schacht was niet verder uitgegraven en de mijn was klaarblijkelijk geen succes geweest. Bij het licht van hun zaklantaarns zagen ze, dat ze zich in een rotsachtige spelonk bevonden, die ongeveer zestig meter diep was.

De mijn was niet intensief bewerkt en was blijkbaar reeds jaren geleden verlaten. Het was buitengewoon koud en vochtig in de spelonk en de jongens maakten haast met hun

speurtocht.

Ze zochten zorgvuldig naar sporen die erop zouden wijzen, dat kort geleden stukken rots verwijderd waren en naar een plek waar het goud misschien verborgen zou kunnen zijn. Toen ze hun speurtocht bijna beëindigd hadden, waren ze het roerend met elkaar eens, dat er niemand meer geweest was, sinds de mijn verlaten was. Er was geen spoor van een berg plaats te vinden. Het verlaten terrein was slechts een van de vele in deze omgeving, als gevolg van het feit, dat een gelukkige vondst in deze buurt, de andere goudzoekers had aangezet tot het koortsachtig bewerken van hun grond. Het was korte tijd bewerkt en daarna verlaten.

„Ik geloof niet dat er hier iets is, " zei Joe.

„Ik weet het wel zeker. Nou ja, we kunnen ook niet verwachten het goud bij onze eerste poging al te vinden. Er zijn nog meer mijnen om te doorzoeken en de meeste zijn heel v/at dieper dan deze. "

„Zouden we niet terug gaan?"

„Wacht eens even. Er schijnt hier een gang te zijn. "

Franks lantaarn had een smalle opening aan het uiterste eind van de spelonk aan het licht gebracht. Hij bukte en onderzocht de opening wat nauwkeuriger.

„Dit lijkt wel ergens heen te leiden, " zei hij. „Ik denk dat ik er eens in ga. " Hij hurkte neer en ging op handen en voeten de gang in. Joe wachtte tot hij verdwenen was en riep hem na.

„Ik wacht hier wel. "

„Als de gang ergens heen leidt, roep ik je wel. "

Joe hoorde zijn broer voortscharrelen in de smalle gang door de rotsen. Na een poosje hielden de geluiden op. Het was donker en eenzaam in de spelonk waar hij stond. Hij wachtte tot Frank hem zou roepen om naar hem toe te komen.

Na vijf minuten hoorde hij nog steeds geen geluid uit de opening, waardoor zijn broer verdwenen was. Joe begon ongerust te worden. Hij knielde neer en richtte zijn lantaarn op het inwendige van de gang. Van Frank was geen spoor te ontdekken.

„Ik vraag me af, of er iets met hem gebeurd is, " mompelde hij.

Toen nog vijf minuten verstreken waren en Joe taal noch teken van zijn broer gehoord had, besloot hij zelf ook de gang in te gaan. Er kon wel van alles gebeurd zijn. Frank zou heel goed bedwelmd kunnen zijn door giftige gassen op de bodem van de mijn. Hij kon wel in een gat gevallen zijn en gewond zijn. Het licht van zijn lantaarn voor zich uit richtend, kroop Joe door de smalle gang.

De gang liep een paar meter recht uit, daarna kwam een bocht. Joe die de constructie van de gang onderzocht, bemerkte dat het geen natuurlijke opening was, want de sporen van houweel en schop waren duidelijk te zien.

De gang was met springstoffen in de rotsen aangelegd en over een korte afstand was de doorgang zeer behoorlijk, maar de gang werd steeds nauwer.

Hij was nog maar net de bocht gepasseerd, toen hij flauw een

kreet hoorde.

„Joe! Joe!"

Het geroep scheen van grote afstand te komen en klonk zo angstig, dat de jongen begreep dat zijn broer in gevaar was. Hij scharrelde door de gang, die in het licht van zijn lan taarn voor hem open scheen te gaan, in de richting van zijn broer. Weer hoorde hij roepen en ditmaal klonk het luider. Hij riep terug: „Ik kom al. Wat is er aan de hand?"

„Ik kan niet weg. Mijn voet zit klem. "

Joe ging verder de sombere tunnel in.

Eindelijk zag hij in het licht van zijn lantaarn de figuur van zijn broer opdoemen. Frank lag plat op de rotsachtige grond van de gang, met zijn voet vastgeklemd in een spleet tussen twee rotsblokken. Hij had getracht er overheen te klimmen, en een van de rotsblokken was blijkbaar ver schoven en had zodoende zijn voet tegen het andere stuk steen geklemd.

„Heb je je bezeerd?" vroeg Joe bezorgd, toen hij bij Frank was aangekomen.

„Nee, ik mankeer niets. Maar ik kan mijn voet niet be wegen.
"

Joe plaatste de lantaarn zodanig, dat het schijnsel de om geving helder verlichtte. Daarna ging hij naar het rotsblok en spande zich tot het uiterste in om het weg te duwen.

Maar het blok was zwaar. Als het helemaal tegen Franks voet was gekomen, was deze zeker verbrijzeld geweest. Ge lukkig was het alleen maar iets verschoven en had het zodoende de enkel van de jongen vastgeklemd. Frank kon zijn broer niet

helpen. Hij lag met zijn buik op de grond en kon niet overeind komen.

„Het is allemachtig zwaar!" hijgde Joe, worstelend om het zware stuk steen weg te duwen. Er was geen beweging in te krijgen.

„Rust eerst maar wat uit en probeer het dan nog eens. " Joe ging hijgend zitten.

„Hoe is het eigenlijk gebeurd?" vroeg hij.

„Ik kroop door de tunnel, toen ik plotseling deze berg stenen voor me zag. Eerst wilde ik terugkeren, maar toen vond ik, dat het dom zou zijn dat te doen, nu ik al zo ver gekomen was. Ik begon dus er overheen te klimmen. En net toen ik er bijna over was, gleed die grote steen tegen de andere aan — en daar lag ik. Ik mag nog van geluk spreken, dat ik mijn been niet gebroken heb. "

„Ik ben bang, dat als het rotsblok de verkeerde kant op rolt, het over je heen gaat. Er is maar één manier om het veilig te doen en dat is het net genoeg op te tillen, dat jij je been eruit kunt trekken. Maar ik ben bang, dat ik daar niet sterk genoeg voor ben. "

„Probeer het in ieder geval toch maar. "

Joe zette zich nogmaals aan het werk. Maar hoewel hij al zijn krachten inspande en naar adem hapte van vermoeidheid bewoog het rotsblok geen centimeter. Hij deed poging na poging, maar het bleek al spoedig, dat het werk boven zijn krachten ging. En eindelijk moest hij zich uitgeput tegen de muur laten zinken. Hij veegde zijn voorhoofd af.

„Te zwaar!" verklaarde hij buiten adem.

Frank zweeg.

„Hadden we maar een koevoet!" stelde hij even later voor.

„Dan zou de rots niet zo moeilijk te bewegen zijn. "

Joe keek op.

„Hé, in de mijn heb ik daarstraks een koevoet gezien!" riep hij uit. „Dat is net wat we nodig hebben. "

„Ga dan maar terug om hem te halen. Dan kun je zonder moeite het rotsblok bewegen. En dan smeren we hem hier vandaan. "

Joe nam zijn lantaarn op en draaide zich om, teneinde zich naar het beginpunt van de mijn te begeven.

„In een paar minuten ben ik terug, " beloofde hij.

„Maak je niet ongerust. Ik loop niet weg, " zei Frank, lachend. Zelfs in deze gevaarlijke toestand bleef hij opgewekt.

Joe klauterde terug door de nauwe tunnel, terug naar de spelonk, waarin zij oorspronkelijk waren afgedaald. Hij herinnerde zich, dat hij een zware ijzeren staaf beneden bij de schacht had zien liggen. Toen realiseerde hij zich, dat het een ideaal hefwerktuig zou zijn, om het zware stuk steen, dat zijn broer gevangen hield op te tillen. Hij haastte zich, want hij wilde zijn broer niet langer gevangen laten liggen dan nodig was. In een paar minuten was hij weer terug in de grote spelonk. Eerst kon hij de staaf niet vinden en hij zocht met behulp van zijn lantaarn in alle hoeken en gaten. Eindelijk vond hij het ijzer bij de schacht. Het was bijzonder zwaar en een gedeelte lag onder een stapel stenen.

Joe rukte aan de ijzeren staaf.

Eerst waren zijn pogingen tevergeefs. Hij spande al zijn krachten in en langzaam kwam er wat beweging in het ijzer. Een laatste ruk en toen schoot het zo plotseling los, dat hij achteruit viel. En dit laatste redde hem het leven.

Want bij het lostrekken van de ijzeren staaf had hij ook beweging gebracht in de stapel rotsblokken. Met donderend geweld kwamen ze over de bodem van de schacht aangerold. Als Joe op dezelfde plaats van zoeven was blijven staan, zou hij verpletterd zijn. Voor het geratel van de stenen wegge storven was, klonk hoger in de schacht een scheurend geluid. Hout knapte en kraakte. De oude planken, die al lang verrot waren, braken plotseling onder de druk van stenen en aarde. Een lawine van stenen viel in de schacht boven op de reeds eerder gevallen rotsen. Er volgde nog meer; hele aardver schuivingen kwamen naar beneden en een wolk van stof vulde de spelonk.

Joe sprong naar achteren.

Toen stortte met donderend geweld de hele schacht in. Stukken rots en hout tuimelden met een ontzettend lawaai naar beneden. De ruimte was vervuld van het geluid van splinterend hout en vallend gesteente.

Het vage licht uit de schacht, dat de spelonk nog zwak verlichtte, verdween... Echo's weergalmden door de mijn, die schudde door het geweld van de instorting.

Plotseling heerste er weer stilte. Die werd echter spoedig verbroken door het scherpe geluid van vallende kiezelstenen,

die de achterhoede vormden van de lawine. Toen hield ook dit geluid op. In de spelonk hing een verstikkende stofwolk. Joe was bijna versteend van schrik. Het verschrikkelijke gevaar van de toestand drong tot hem door.

De schacht is ingestort, dacht hij. We zitten gevangen in de mijn! We komen hier nooit meer levend uit!

Hij richtte zijn lantaarn op de plek waar de schacht ge weest was. Het licht scheen slechts op een berg rotsblokken en versplinterd hout. De schacht was geheel afgesloten. Er zou een heel leger mannen nodig zijn om het puin op te ruimen. Joe was er zich van bewust, dat Frank en hij nooit in staat zouden zijn dit alleen op te knappen. En hij wist dat er geen hoop bestond op hulp van buitenaf, want niemand wist dat ze hier waren. Het kon wel dagen duren, voor men erachter kwam dat ze in deze mijn zaten.

DIEP ONDER DE GROND

Joe Hardy had nog steeds de ijzeren staaf in zijn hand. Hij had deze tijdens het gebeurde niet losgelaten.

„Dat is de oorzaak van alles, " zei hij in zichzelf. De aanblik van de staaf deed hem ineens aan Frank denken, die nog steeds in de tunnel gevangen lag. Hij wist dat Frank het lawaai gehoord had en zich af zou vragen, wat er gebeurd was. Eerst Frank maar bevrijden, daarna kunnen we over leggen, wat we moeten doen.

Hij draaide zich om en liep naar de ingang van de tunnel, terwijl hij de zware staaf achter zich aan sleepte. Toen hij bij de opening kwam, knielde hij neer en kroop de gang in. Bij het schijnsel van zijn zaklantaarn ging hij in de richting van de plek, waar zijn broer zich bevond. Hij merkte dat het instorten van de schacht zijn uitwerking had gehad op de hele mijn. Stukken steen en hopen aarde en stof op de grond van de tunnel bewezen wel, dat de instorting een hevige schok teweeg had gebracht.

Maar toen hij op de plek kwam waar de tunnel naar rechts afboog, zag hij tot zijn verwondering dat de bocht helemaal verdwenen was.

Inplaats daarvan zag hij een wal van stenen en rotsblokken voor zich! Eerst kon Joe zijn ogen niet geloven. Toen drong het langzaam tot hem door. Het instorten van de schacht had de stenen en rotsblokken, die op dit punt de uiteinden van de

tunnel vormden, losgeschud. Deze waren gevallen en hadden de tunnel afgesloten. Hij staarde ongelovig naar de wal van rotsen voor zich. Hij was geheel van zijn broer afgesneden. Toen riep hij: „Frank!”

Er kwam geen antwoord. Zijn geroep kaatste van alle kanten terug in de smalle ruimte van de tunnel. Hij riep nog eens en nog eens, maar de echo's waren het enige antwoord. Eenmaal meende hij een zwakke kreet van achter de ver sperring te horen, maar hij was er niet zeker van. De ver binding was afgesneden. Hij wist heel goed, dat het gevaar nu verdubbeld was. Door de versperde schacht en de geblokkeerde tunnel zat hij ondergronds gevangen in een kleine ruimte, waar de atmosfeer spoedig onzuiver zou worden en waar hij uiteindelijk door verstikking om het leven zou komen.

Hij legde de lantaarn op de grond, pakte de ijzeren staaf en ging aan het werk om de barricade op te ruimen.

De taak scheen hopeloos. De rotsen lagen hoog opgestapeld en waren enorm groot. Bovendien klemden ze door hun gewicht zo tegen elkaar aan, dat het onmogelijk scheen ze te verwijderen. Joe wist wel, dat als de bovenkant van de tunnel gehéél ingestort was, er weinig hoop op een uitweg voor hem zou zijn. Want zodra hij een stuk rots verwijderd zou hebben, zou een volgend stuk er weer voor in de plaats vallen.

Hij ging aan de kant staan en met inspanning van al zijn kracht wrikte hij een enorme steenklomp met de ijzeren staaf als hefboom van zijn plaats. Het grote rotsblok wan kelde en rolde toen van de stapel af naar het open gedeelte van de

tunnel. Joe wachtte in spanning.

Tot zijn grote opluchting klonk niet het donderend geweld van neerstortende rotsblokken hoger in de tunnel. Door het verwijderen van de steenklomp was er een kleine opening ontstaan. Hij riep weer: „Frank! hoor je me?“

Een warm gevoel van blijdschap doorstroomde hem toen hij de stem van zijn broer hoorde antwoorden: „Ja, ik hoor je.

Wat is er gebeurd?“

„De schacht is ingestort. "

„De grote schacht?“

Ja

„Ik heb het lawaai hier gehoord. Ik heb nog naar je ge roepen, maar ik kreeg geen antwoord. Ben je gewond?“

„Nee. Ik mankeer niets. Ik ben net op tijd naar achteren gesprongen. "

„Waar zit je nu? Kan je niet hier komen?“

„De tunnel is ook ingestort. Ik probeer een doorgang naar jou te graven. "

Het was een ogenblik stil. Het was duidelijk dat het nieuws Frank volkomen verraste.

„Dat is lelijk, " zei hij eindelijk. „Denk je dat je erdoor kunt komen?“

„Ik denk het wel. Ik heb de koevoet bij me. " Joe begon een ander stuk rots te bewerken, door het uiteinde van de koevoet in een spleet te plaatsen.

„Hoe erg is de instorting?“

„Heel erg. De schacht is helemaal verdwenen. "

„Dat wil zeggen dat we hier niet uit kunnen. "

„Misschien vinden we nog wel een oplossing. "

„Nou, probeer mij maar eerst te bereiken. Dan zullen we wel zien wat we doen. "

Joe ging door met zijn gezwoeg aan de hoop steen. Hij slaagde erin een voor een enkele rotsen en steenklompen te verplaatsen, tot hij eindelijk een opening had vrijgemaakt, die groot genoeg was om hem door te laten. Hij schoof de koevoet voor zich uit en kroop over de rest van de rotsen. Binnen enkele minuten had hij zijn broer bereikt. Deze lag nog in dezelfde houding, waarin Joe hem het laatst gezien had.

„Hoe gaat het met je voet?"

„Ik heb geen last, " antwoordde Frank. „Het doet helemaal geen pijn. Kijk nu maar eens wat je met die koevoet kunt beginnen. "

Joe stak het eind van de staaf onder de steenklomp, terwijl hij het middengedeelte ervan liet rusten op het stuk rots dat lager lag. Toen drukte hij uit alle macht op het andere eind van de staaf.

Heel langzaam begon het grote rotsblok te bewegen.

„Het geeft mee!" riep Frank. „Nog een klein stukje nog een klein stukje!"

Met behulp van de staaf en door toepassing van het principe van de hefboom, was Joe in staat veel meer kracht uit te oefenen dan anders. Hij verplaatste zijn greep, drukte nogmaals op de staaf en de rots ging verder omhoog.

„Prima, " zei Frank, terwijl hij naar voren kroop. „Ik ben los. " Hij bevrijdde zijn voet uit de spleet en Joe verminderde zijn druk op het ijzer. De steenklomp viel weer in zijn oor spronkelijke stand terug. Maar Frank zat niet meer gevangen. „Dat is dan dat!" riep Frank uit, terwijl hij ging zitten en zijn enkel masseerde om de bloedsomloop te bevorderen. „Daar ben ik weer vanaf, dank zij jou en die koevoet. "

Joe ging op een rotsblok zitten.

„Nu hebben we een nog groter probleem op te lossen, " zei hij.

Frank keek ernstig.

„Ik weet het. Maar misschien is er toch nog wel een uitweg. Je zegt dus, dat we niet hoeven te proberen door de schacht naar boven te gaan?"

„Hopeloos. De hele zaak is ingestort. "

„Hoe kwam dat eigenlijk?"

„Die koevoet was klaarblijkelijk daar neergezet, om een zwakke plek in de schacht te stutten en toen ik het ding wegtrok, zakte de hele boel in elkaar. Als ik niet net op het nippertje naar achteren gesprongen was, lag ik er nu onder. Ik denk dat er een paar ton stenen in de schacht ligt. "

„Kunnen we ons er niet door graven?"

Joe schudde het hoofd. „We zouden alleen maar tijd ver-spillen. Ik geloof, dat onze enige hoop is, dat iemand het lawaai heeft gehoord en komt kijken wat er gebeurd is. "

„Maar ze weten toch niet, dat wij hier zijn. "

„Dat is zo. En het ziet er niet naar uit, dat ze de schacht zullen

uitgraven, als ze niet weten dat wij hier zitten. Je kunt aan alles merken, dat de mijn al een hele tijd geleden ver laten is. "

„Misschien zien ze onze voetsporen wel naar de schacht. "

„Het sneeuwde toen we hierheen gingen. Onze sporen zullen wel ondergesneeuwd zijn. "

De jongens zwegen. Ze wisten, dat hun toestand vrijwel hopeloos was. In de koude, donkere diepte der aarde, met afgesneden luchttoevoer, stond hun verstikking en ver hongering te wachten, en iedere mogelijkheid tot ontsnapping scheen uitgesloten.

„Het enige dat we kunnen doen, " zei Frank eindelijk, „is verder de tunnel in te gaan. Het heeft geen zin terug te gaan naar de mijn zelf. "

„Nee, teruggaan helpt niet. Maar als je het mij vraagt, heeft verder gaan ook geen zin. Hoogstwaarschijnlijk loopt de tunnel een eind verderop dood. "

„Dat kunnen we beter zelf vaststellen. Hier blijven zitten en op onze dood wachten, is ook niets. "

Frank stond op en pakte zijn lantaarn. „Doe maar liever je licht uit, " adviseerde hij. „We hebben maar een lamp tegelijk nodig en op die manier sparen we onze batterijen. "

Joe stond op en deed wat zijn broer voorgesteld had.

Frank ging verder de tunnel in en Joe volgde hem. Inwendig voelden ze dat er weinig hoop was, dat de gang ergens heen zou leiden, maar je kon nooit weten. Ze be grepen, dat dit slechts een zijgang was, die door de mijnwerkers gegraven was in een poging om een goudader te ontdekken, en het feit

dat de gang niet verder was afgewerkt scheen erop te wijzen, dat deze poging geen succes had af geworpen en dat men de zijgang opgegeven had.

„Hadden we Vader maar verteld, waar we vandaag precies heengingen, " zei Frank, toen ze langzaam verder de tunnel ingingen.

„Nou! Dan hadden we tenminste nog een kansje. Dan zouden ze wel iemand sturen om te kijken, waar we bleven. En dan konden ze beginnen met het opruimen van de schacht. "

„We mogen in ieder geval wel van geluk spreken, dat we niet in de schacht waren toen die instortte. "

„Ja, het had nog erger kunnen zijn. Als ik in die instorting terecht was gekomen, dan lag jij nu nog onder dat rotsblok. "

„We hebben nog een kans, zolang we die koevoet nog hebben en ons nog kunnen bewegen. "

Frank bleef staan. „Tussen twee haakjes, voel jij geen tocht?"

„Nu je het zegt, ik voel koude lucht!"

„Misschien is er een uitgang aan deze tunnel. Die tocht is in ieder geval veelbelovend. "

De koude lucht om hun hoofd werd steeds duidelijker waar te nemen. De stemming van de jongens werd onmiddellijk beter en ze gingen opgewekter verder de tunnel in.

„Als er hier lucht kan binnenkomen, moet er toch een mogelijkheid zijn voor ons om eruit te raken, " zei Frank.

„Misschien is deze tunnel wel gewoon een tweede ingang van de mijn. "

„Laten we het hopen. "

Ze gingen verder, terwijl Frank met de lantaarn de weg verlichtte.

De tunnel werd langzaamaan smaller.

Ze moesten zich bijna dubbel vouwen, wilden ze hun hoofd niet stoten aan de rotsachtige bovenkant van de gang.

„Over een minuutje weten we of er een opening aan de andere kant zit of niet, " riep Frank naar achteren.

„Er moet een opening zijn! Waar komt die koude lucht anders vandaan?"

„Het kan ook wel door een smalle kier tussen de rotsen komen. We moeten er ons maar niet te veel van voorstellen.

Aha! We zijn er!"

Bij het schijnsel van de lantaarn zag hij, dat ze bij het eind van de tunnel waren gekomen. Zijn stem ging echter onmiddellijk over in een teleurgesteld gemompel, toen hij zag dat het eind van de tunnel bestond uit een steile muur van koude, natte rots.

De jongens starden zwijgend naar de rotswand, die hun hoop vernietigde. De wand vormde een obstakel, dat hun iedere kans ontnam de buitenwereld te bereiken.

„Het is een doodlopende gang!" zei Joe fluisterend.

Frank knikte alleen maar. Hij had de hoop levend ge houden, door hardnekkig te geloven, dat de tunnel niets anders kon zijn dan een uitgang van de mijn. En nu was hij als verpletterd door de teleurstelling.

„Het is ontzettend, " zei hij eindelijk. „Deze tunnel gaat niet

verder en de schacht is geblokkeerd. "

Joe tikte onderzoekend met de koevoet tegen de rotswand. Er klonk een dof geluid en niet de holle klank die zou kunnen betekenen, dat de tunnel achter de wand verder ging. Het doffe geluid van de ijzeren staaf klonk hun in de oren als het luiden van de doodsklok.

„Ik geloof, dat het met ons gebeurd is, Frank, " zei hij ernstig.

DOOR DE BANDIETEN OVERVALLEN

De Hardy's waren zo teleurgesteld, door de ontdekking dat de tunnel, hun enige hoop op redding, eindigde in een rots muur, dat ze geruime tijd terneergeslagen bleven zitten. Hun toestand was levensgevaarlijk en ze zagen geen licht puntje. Eindelijk kwam er beweging in Frank.

„Ik zit nog steeds te denken aan die koude lucht die we een eindje terug voelden!" zei hij. „Er komt ergens frisse lucht naar binnen. De atmosfeer wordt hier niet slechter. Laten we teruggaan en de tunnel nog eens onderzoeken. Misschien vinden we wel een of andere opening. "

„Die is toch niet groot genoeg om ons door te laten, " voorspelde Joe somber.

„Nou, we gaan in ieder geval toch kijken. "

De jongens keerden terug. Frank ging weer voorop. De lantaarn wierp een heldere cirkel van licht op de klamme rotsmuren van hun gevangenis. Frank onderzocht iedere centimeter van de wand. Een tijd lang had hun speurtocht geen succes. In de tunnel was geen spleet en geen scheur te ontdekken.

„We moeten er nu al voorbij zijn, " zei Joe.

„Dat geloof ik niet. We moeten blijven proberen. "

Eindelijk gaf Frank een kreet van voldoening. Hij had plotseling een vlaag koude wind tegen zijn gezicht gevoeld.

Het leek wel van boven te komen en hij bleef staan, terwijl hij met de lantaarn naar links en rechts scheen.

„Hier is het ergens. "

„Ik voel de tocht. Er moet een behoorlijke opening zijn. "

De lichtcirkel hield op te bewegen en bleef eindelijk rusten op een plek aan de zijkant van de tunnel, bij het plafond. Het was alleen maar een donkere plek, een uitholling in de rots, maar het was vrij groot en het scheen te wijzen op een of andere opening. De plek was ongeveer anderhalve meter van de grond.

„Ik hou de lantaarn wel vast, " zei Frank. „Kijk jij eens of je er bij kunt komen, Joe. " Hij stapte naar achteren en hield de lantaarn zo, dat Joe in staat was een steunpunt voor zijn voet te vinden. Joe reikte naar boven en kreeg een vaste greep op de richel in de rots. Het lukte hem tegen de muur op te klauteren tot hij zich op de rand kon trekken. Frank ging nog iets verder naar achteren en in het heldere schijnsel zag hij, dat zijn broer op de rotsachtige richel knielde.

„Iets gevonden?" vroeg hij.

„Er blaast hier behoorlijk wat lucht door, " zei Joe opgewonden. „Ik geloof, dat het een soort tunnel of luchtschacht door de rots is. Ik zal mijn eigen lantaarn eens aandoen. "

Een ogenblik later zag Frank het licht van zijn broer tegen de rotswand weerschijnen.

Toen hoorde hij Joe's harde gil van vreugde.

„Het gat leidt naar boven!" riep hij. „Het is een tunnel, die

schuin naar boven loopt en ik geloof dat hij bovengronds uitkomt. "

„Zie je licht?“

„Nee niets. Maar het kan toch geen kwaad het eens te onderzoeken. De lucht stróómt hier naar binnen. Dan moet die tunnel wel naar buiten leiden, Frank!"

„Ik kom ook naar boven. "

Joe verdween in de tunnel en Frank stak zijn lantaarn in zijn zak en klauterde ook op de richel. Daar knielde hij neer en knipte zijn licht weer aan. Hij zag Joe voor zich, die door de smalle gang kroop. De tunnel in de rotsen was zoals Joe beschreven had een lange, smalle schacht. Hij liep vrij steil naar boven, echter niet zo steil, dat het onmogelijk zou zijn de gang te volgen, waarheen die ook mocht leiden.

„Ga maar verder, " riep hij. „Ik kom achter je aan. "

„Ik hoop dat het verderop niet nog smaller wordt. "

„We gaan zo ver we kunnen. "

De beide jongens klauterden de rotsachtige gang in.

Joe riep naar achteren:

„Het wordt hier breder!"

En inderdaad, de schacht werd langzaam breder en hoger, tot de jongens bijna rechtop konden staan. De koude lucht stroom blies hen met grote kracht tegen en loeide en floot door de tunnel. Plotseling hield Joe halt en zwaaide zijn lantaarn heen en weer.

„Het gaat hier naar beneden. "

Frank ging naar hem toe. De gang was nu zo ruim, dat ze naast

elkaar konden staan. Bij het licht van hun lantaarns zagen ze, dat ze aan het eind van de tunnel stonden. Deze mondde uit in een ruimte, die even groot was als bij de schacht, waar ze oorspronkelijk de mijn waren binnen gekomen.

„Kijk eens, Joe! Ik geloof, dat ik daar licht zie. Doe je lantaarn eens uit. "

De lantaarns werden uitgedaan en de broers stonden in het donker. Toen hun ogen gewend waren aan het duister, zagen ze bijna recht tegenover zich vaag een blauwgrijs lichtschijnsel.

„We zijn in een andere mijn terecht gekomen, " zei Frank.

„Dat licht moet uit de schacht komen. We hebben toch nog een kansje. "

Hij deed zijn lantaarn weer aan en scheen ermee in de grote ruimte, waarin de tunnel uitliep. Ze zagen dat ze maar een halve meter hoger dan de vloer van het vertrek stonden, dus sprongen ze prompt naar beneden en liepen voorzichtig door het gewelf. De grond was ruw en overal lagen stukken steen, die erop wezen, dat deze mijn inderdaad bewerkt was. Ze struikelden zelfs over een houweel, die iemand hier achtergelaten had toen de mijn verlaten was.

Ze naderden het licht dat uit de schacht kwam en even later zagen ze bij het licht van hun lantaarns een primitieve ladder, die tegen de wand stond. Ze voelden hier weer een vlaag koude wind. De tocht die door de verbinding met de andere tunnel ontstond, was hevig en de wind floot door de ruimte. Aan de voet van de schacht keken de jongens naar boven. De

ladder was ongeveer zes meter lang en ze konden de blauwe lucht zien. Toen de Hardy's dit zagen slaakten ze een zucht van opluchting. Het was alsof ze van een zware last bevrijd waren.

„Hup, naar boven, " zei Frank. „We zijn er nu dadelijk uit. "

„Boffen wij even. "

„Ik had nooit gedacht dat we het daglicht nog eens zouden zien. Doet je goed om de lucht weer eens te zien, hè?"

„Ik heb nog nooit zo'n mooie lucht gezien. "

Joe zette zijn voet op de eerste sport van de ladder. Of schoon de mijn klaarblijkelijk al jaren verlaten lag, was de ladder toch nog stevig. Langzaam ging Joe naar boven.

Frank kwam achter hem aan. Ze waren beiden vervuld van opluchting, dat ze ontkomen waren. Deze opsluiting had heel goed een verschrikkelijke dood tengevolge kunnen hebben. Plotseling bleef Joe staan.

„Luister eens!" fluisterde hij

Ze bleven doodstil staan. Toen hoorden ze boven aan de schacht stemmen.

„Die instorting heeft ze vast het hoekje om geholpen, " zei iemand. „De hele schacht is verdwenen. "

„Misschien hebben ze toch nog een uitweg gevonden, " antwoordde een andere stem. „Die twee mijnen lopen in elkaar. "

„Dat wist ik niet. "

„Ja, er is een verbindingstunnel. "

„Ach, die vinden die twee knullen toch niet. In ieder geval,

die instorting zal ze wel verpletterd hebben. "

De stemmen stierven weg, toen de mannen zich kennelijk van de schacht verwijderden.

„Er is iemand naar ons aan het zoeken geweest, " zei Joe fluisterend.

„Ze hebben ons al als dood opgegeven. Die krijgen de verrassing van hun leven, als we weer tevoorschijn springen. Je kon wel merken, dat ze niet van plan waren ons uit te graven. Naar boven. "

Joe klauterde verder en na een paar minuten stak hij zijn hoofd boven de grond en stapte van de top van de ladder op een wankel plankier, dat met sneeuw bedekt was. Frank krabbelde naast hem en de broers keken hun ogen uit. Slechts een paar meter van hen vandaan stonden drie ruw uitzijende mannen. Een ervan was een grote, norse kerel in een korte bontjekker. Hij moest zich hoognodig scheren en zijn zware kin en kaken waren bedekt met een donkere stoppelbaard. De beide anderen waren kort en gezet. De een was glad geschoren en had een smal gezicht, de andere had een rossige snor. Om het middel van een van de mannen, de kerel met het smalle gezicht, zat een riem met een holster, waaruit de greep van een revolver stak. Het driemanschap zag er schurkachtig uit. Alsof zij door een zesde zintuig gewaar schuwden waren, dat zij bespied werden, draaiden de mannen zich om en stonden oog in oog met de beide jongens. De mannen waren even verrast als de jongens. Zowel Frank als Joe voelden, dat er iets onverkwikkelijks aan het vreemde trio

was. En toen ze zagen dat de man met het smalle gezicht plotseling naar zijn revolver greep, wisten ze, dat ze niet tegenover vrienden maar tegenover vijanden stonden.

„Dat zijn ze!" riep de man met de bontjekker opgewonden.

„Grijp ze!" En dit zeggend holde hij in de richting van de jongens. „Niet schieten!" riep hij tegen de andere kerel, die prompt zijn revolver weer in de holster schoof.

„Hollen, " mompelde Frank.

Hij draaide zich bliksemsnel om en holde de heuvel af in de richting van het stadje. De sneeuw lag diep en belemmerde hen in hun bewegingen, maar de achtervolgers hadden met dezelfde moeilijkheid te kampen. Frank en Joe waren al erg moe door hetgeen ze in de mijn hadden meegemaakt en ze waren niet in staat even hard te rennen als anders.

De man met de bontjekker liep hen met grote sprongen achterna en ploegde woest door de sneeuw. Hij won snel terrein.

„Sta of we schieten, " brulde hij.

Dit was maar bluf, wat de jongens dan ook heel goed door hadden. Ze holden als verdwaasd door de diepe sneeuw, die zich om hun benen klemde en hun snelheid afremde. Joe, die het tempo niet kon volhouden, bleef langzaam maar zeker achter. De man in de bontjekker was nog maar een goede meter van hem af. De kerel sprong naar voren en vloog Joe naar de benen. Het paar rolde schoppend en worstelend om en om door de sneeuw. Frank bleef staan en keerde terug. Hij kon zijn broer niet in de steek laten en was

bereid zich samen met hem gevangen te laten nemen. Hij ontving de kerel met het smalle gezicht, die de voorste was, met een daverende slag in zijn gezicht. Dat bracht de man uit z'n evenwicht en met een kreet van pijn en verbazing tuimelde hij achterover in de sneeuw.

De korte, gezette man kwam nu met een snauw naar voren. Frank haalde uit en miste; toen greep zijn aanvaller hem beet en samen rolden ze worstelend in de sneeuw heen en weer. De aanvaller sloeg zijn been om dat van Frank en ze ploften samen op de grond. Inmiddels was de magere man overeind gekrabbeld en hij wierp zich weer in de strijd. In een oogwenk was Frank Hardy overweldigd.

Hij werd ruw overeind getrokken, met de armen op de rug. Joe had zijn veel sterkere tegenstander niet aangekund en ook hij had zich gewonnen moeten geven.

Het driemanschap had de jongens in zijn macht.

„Wat zullen we met ze doen?“ vroeg de magere nors.

„Eerst maar terug naar de mijn, “ zei de kerel in de bontjekker. „De baas zal die snuiters willen zien. “

Frank en Joe werden door hun belagers ruw de heuvel weer opgeduwd. Het duizelde Frank. Wie waren die drie mannen? Waarom vielen ze hen aan? Wat meer is, waarom zochten ze naar hen? En wie was die „baas“ waarover ze spraken ?

Na enige tijd waren ze weer bij de ingang van de schacht en hier aangekomen keerde de man in de bontjekker zich tot hen.

„Wie zijn jullie?“ vroeg hij.

„En wie zijn jullie?" antwoordde Frank.

„Dat doet er niet toe. Hoe heten jullie?"

„Zeg eerst maar eens hoe jullie heten. "

„Wat deden jullie in de mijn?"

„Waarom vielen jullie ons aan? Waarom houden jullie ons hier?"

De man in de bontjekker werd ongeduldig toen hij alleen maar vragen hoorde inplaats van antwoorden.

„Zijn jullie de Hardy's?" vroeg hij. „De zoons van die detective?"

„Moet je eens achter zien te komen. "

„Dat lukt wel, straks, " zei de man in de bontjekker dreigend.

„We nemen jullie mee naar iemand, die jullie wel aan het praten weet te krijgen. "

„Ik zou ons maar laten gaan. Anders gaan jullie achter elkaar de gevangenis in, " zei Frank.

De man lachte kort.

„Wees maar niet bang, " zei hij. „In ieder geval niet in Lucky Bottom. " Hij keerde zich tot de beide andere mannen.

„Hou ze hier, " beval hij. „Ik ben zo terug. Zorg dat ze er niet vandoor gaan!"

„Waar ga je heen, Jack?" vroeg de man met het smalle gezicht.

„Ik ga Zwarte Peper halen. Hij zal die snuiters wel aan het praten krijgen. " De kerel stampte door de sneeuw weg. Frank en Joe wierpen elkaar snel een blik toe. Nu hadden ze de verklaring van hun gevangenneming. Ze waren in handen

gevallen van drie leden van de bende van de beruchte Zwarte Peper.

IN DE VAL

De man met het smalle gezicht haalde de revolver uit zijn holster en ging op een met sneeuw bedekte rots zitten, vlak bij de ingang van de schacht. Hij hield het wapen nonchalant vast, maar de jongens wisten zeker, dat hij het in een seconde op de jongens zou richten, als ze probeerden te ontsnappen. „Jullie kunnen wel gaan zitten, als je zin hebt, " zei hij. Zijn metgezel hield Frank nog steeds stevig vast. „Laat hem maar los, Korte. Ik heb dat schietijzer hier en ik denk niet dat ze aan de haal zullen gaan. Laten we het ons maar makkelijk maken. "

De kerel die aangesproken was met „Korte" ging bij Frank vandaan en voegde zich bij zijn makker.

De jongens gingen op een bergje stenen zitten. Ze wisten dat het geen zin had om te proberen te vluchten, zolang die revolver zich in de hand van hun tegenstander bevond.

„Zeg, Dunne, " merkte de Korte op, „denk je dat Zwarte Peper in het kamp is?"

De ander knikte.

„Ja! Hij is vanochtend teruggekomen. "

De Dunne keek de jongens aan.

„Waar zochten jullie eigenlijk naar in die mijn?"

„Oesters, " grinnikte Frank.

„Geen geintjes, " beet de Dunne hem toe. „We krijgen jullie vlug genoeg aan het praten. We weten wel wat jullie in het

schild voeren. "

„Waarom vraag je dan naar de bekende weg?" vroeg Joe. De bandieten zwegen. Ze zagen in dat het geen nut had te proberen inlichtingen te krijgen van de jongens. Ze stelden zich ermee tevreden, de komst van Zwarte Peper af te wachten.

Frank en Joe zaten zwijgend op de met sneeuw bedekte stenen. Langzaam bewoog Frank zijn hand achter zijn rug en begon tussen de stenen te scharrelen. Hij wist dat ze los lagen en van verschillende grootte waren. Hij had het idee, dat hij de Dunne met een goedgemikte steen wel zou kunnen ontwapenen. Daarna konden ze dan samen vluchten.

Voorzichtig tastte hij rond. De ene steen was te groot en de andere te klein. Eindelijk vond zijn hand een steen van bruikbare afmetingen, die hij zonder moeite losmaakte. Hij schatte de afstand en hield angstvallig de revolver in het oog. Frank was werper geweest in de baseball-ploeg van de h. b. s. in Bayport en de nauwkeurigheid waarmee hij de bal gooide, bracht de tegenpartij menigmaal tot wanhoop. Nu riep hij zijn hele vaardigheid te hulp.

Zonder van positie te veranderen, hief hij plotseling de steen op en gooide die met alle kracht in de richting van de revolver in de hand van de Dunne.

De bandiet had zijn greep om het wapen laten verslappen en toen de steen doel trof vloog de revolver diep de sneeuw in. „Mee, Joe!" riep Frank, terwijl hij overeind krabbelde. Hij had een pad door de sneeuw ontdekt, dat naar de weg naar Hank

Shale's hut voerde. Hij rende zo hard als hij kon in de richting van dit pad.

Joe begreep direct wat er aan de hand was en hij holde vlak achter Frank aan.

De bandieten waren volkomen verrast. De Dunne greep instinctief naar zijn revolver, maar die was in de sneeuw verdwenen en hij verspilde kostbare seconden met het zoeken naar zijn wapen.

• •

De Korte was de jongens achterna gesprongen, maar toen hij zag dat zijn maat hem niet volgde, aarzelde hij. Hij keerde terug en liep toen weer in de richting van de jongens. Hij wist niet wat hij doen moest.

„Ga ze toch achterna!" brulde de Dunne en de Korte zette de achtervolging in.

Maar zijn besluiteloosheid had de Hardy's de kans gegeven die ze nodig hadden. Ze hadden een flinke voorsprong en de Korte was geen al te snelle loper. Frank bereikte het pad en hier kwam hij sneller vooruit, omdat de sneeuw hier niet zo hoog lag. De Dunne gaf eindelijk het zoeken naar zijn wapen op en zette ook de achtervolging in, maar ditmaal lag hy ver achter.

De jongens bereikten de grote weg, met de Korte achter zich aan. Zelfs nu waren ze nog niet veilig, maar hier kwam het toeval hen te hulp in de gedaante van een vrachtrijder. De wagen kwam ratelend en met rinkelende bellen naderbij, de voerman zat diep in zijn kraag gedoken. Toen de Dunne en

de Korte dit zagen hielden ze hun vaart in en gaven de achtervolging op. De open weg was te gevaarlijk. Ze wensten geen inmenging van de vrachtrijder of zijn passagiers.

Toen Frank en Joe zagen dat hun achtervolgers de aftocht bliezen, gingen ze gewoon lopen.

De hut van Hank Shale kwam al in zicht.

„We zijn toch weer ontsnapt, " zei Frank opgewekt.

„Nou. Zwarte Peper en die andere kerel zullen wel woest zijn, als ze terugkomen en horen dat we ontvlucht zijn. "

„Van nu af aan moeten we voor die kerels uitkijken. Die houden niet op voor ze ons in handen hebben. "

„Des te beter. We zijn gewaarschuwd. Als we niets vermoedden, konden we gemakkelijk in de val lopen. "

Toen de jongens bij de hut kwamen, merkten ze dat hun vader en Hank Shale erg ongerust waren door hun lange uitblijven. Ze vertelden over hun afdaling in de mijn, van de instorting en van hun ontsnapping. Daarna vertelden ze over hun gevangenneming door de mannen van Zwarte Peper en hoe ze gevlucht waren. Meneer Hardy keek heel ernstig.

„Ik geloof dat we de zaak maar moeten opgeven, " zei hij eindelijk. „We lopen teveel risico. "

„Waarom?" vroegen de jongens verbaasd.

„Ten eerste hadden jullie wel levend begraven kunnen zijn in de mijn. Dat had ik mezelf nooit vergeven. En nu jullie in aanraking zijn gekomen met de bende van Zwarte Peper, zullen ze niet rusten voor ze jullie te pakken hebben.

Die risico's zijn te groot en daar wil ik de verantwoording niet

voor hebben. "

„Toch geven we het niet op, " zei Frank vastbesloten. „Het wordt nu pas interessant. We zullen dat goud heus wel vinden, Vader. "

„Maakt u zich om ons maar geen zorgen, " viel Joe hem bij.

„We passen heus wel op onszelf. "

„Nou, " zei meneer Hardy aarzelend, „jullie zijn nu eenmaal hier naartoe gekomen en jullie zouden waarschijnlijk ver schrikkelijk teleurgesteld zijn, als ik jullie je gang niet liet gaan, maar ik wil niet dat jullie onnodige risico's lopen. "

„Ik denk wel dat ze het redden, " zei Hank Shale plechtig.

„Laat die jongens hun gang maar gaan, meneer Hardy. "

En dus, met deze aanbeveling, stemde meneer Hardy erin toe, dat zijn jongens hun activiteiten zouden voortzetten.

Frank en Joe beloofden allebei, dat ze alle nodige voorzorgs maatregelen zouden nemen en de volgende ochtend hervatten ze hun speurtocht naar het goud.

Gedurende de dagen die nu volgden, onderzochten ze diverse verlaten mijnen, maar hun zoeken had geen succes. Het enige resultaat was, dat ze allebei ontzettend vuil werden en 's avonds moe en hongerig naar de hut terugkeerden. Van de leden van Zwarte Pepers bende was geen spoor te zien. Maar eindelijk had Hank Shale, die naar de enige winkel in Lucky Bottom was geweest, toch nieuws voor hen.

„Ze zeggen in de stad, " zei de oude mijnwerker, „dat Zwarte Peper en zijn bende vertrokken zijn. "

„Zijn ze weg uit Lucky Bottom?" vroeg meneer Hardy snel.

Hank Shale schudde zijn hoofd. „Dat weet niemand. Ze hadden ergens bij de berg een kamp, maar daar zijn ze niet meer. Misschien hebben de jongens hun wel schrik aangejaagd. "

„Ik denk eerder, dat ze ergens anders een nieuw kamp hebben opgeslagen, " merkte Frank op.

„Ik hoop het, " zei meneer Hardy. „Als ze weg zijn be tekent dat, dat het goud ook weg is. Zolang ze nog in de buurt zijn, hebben we nog een kansje. "

Frank en Joe zeiden niets, maar toen ze 's avonds naar bed gingen, lagen ze nog een tijd in het donker te fluisteren.

„Wat staat er voor morgen op het programma?" vroeg Joe.

„We gaan proberen uit te vinden, of er nog leden van de bende in de buurt zijn. "

„Bedoel je dat we ze gaan zoeken?"

„Tuurlijk! Het is precies zoals Vader zegt — als ze weg zijn, is het goud ook weg. En als ze hier nog rondhangen, hebben we nog een kans, het te vinden. "

„Waar zullen we gaan zoeken?"

„In de bergen. We kunnen kijken of we sporen in de sneeuw kunnen vinden. "

„Mij best, zolang ze ons niet te pakken krijgen. "

„Dat is een risico dat we moeten lopen. "

En zo gingen de jongens de volgende ochtend naar de bergen, zonder iemand iets van hun plan te vertellen. Het was een sombere dag en de lucht was bewolkt. Dreigende, met sneeuw bedekte rotsen torenden boven hen, toen ze koers

zetten naar een smalle pas, niet ver van de verlaten mijn.
Dezelfde waar ze een paar dagen geleden door de mannen van Zwarte Peper gevangen waren.

De man die Jack heette, was in de richting van deze pas gegaan, toen hij Zwarte Peper ging waarschuwen. En de jongens vermoedden, dat het verlaten kamp van de bende wel eens deze kant op kon liggen.

Ze ontdekten een smal spoor door de sneeuw. Er was blijkbaar veel gelopen, want de sneeuw was hard geworden.

„Ik geloof werkelijk dat we op het goede spoor zijn, " zei Frank. „Zelfs al vinden we alleen maar het verlaten kamp, dan zijn er misschien toch aanwijzingen. "

De jongens gingen verder de berg op en eindelijk kwamen ze bij een plek, die beschermd werd door een overhangende rots en waar geen sneeuw lag. Ze staken de plek over, maar konden aan de andere kant het spoor niet meer vinden, hoewel ze in alle richtingen zochten. Plotseling zei Frank zachtjes tegen zijn broer:

„Niet omkijken. Recht door lopen. "

„Wat is er aan de hand?"

„Iemand volgt ons. Ik heb uit mijn ooghoek net een glimp van hem opgevangen. Hij zit achter een van die rotsen daar verborgen. "

„Zullen we erop af gaan?"

„Misschien zijn er nog wel meer. Laat hem maar achter ons aankomen. Als hij alleen is grijpen we hem wel. "

Zonder te laten blijken, dat ze hun achtervolger gezien

hadden, gingen de jongens een smal ravijn in, waar het lopen werd bemoeilijkt door enorme rotsblokken. Ze bereikten een plek, waar de rotswanden zo dicht bij elkaar stonden, dat slechts één persoon tegelijk passeren kon.

Zodra ze hierdoor waren, sprong Frank naar een kant, terwijl hij zijn broer beduidde, dat hij aan de andere kant moest gaan staan. Ze waren nu onzichtbaar voor de man die hen volgde.

„Als hij erdoor komt, pakken we hem, " fluisterde Frank. Ze stonden in gespannen verwachting.

Eindelijk hoorden ze aan het kraken van de sneeuw, dat de niets vermoedende man naderbij kwam. Voorzichtig kwam hij nader, stap voor stap. De jongens zetten zich schrap. De man kwam naderbij. Hij kwam juist de doorgang tussen de rotsen in. Frank en Joe drukten zich tegen de stenen. Eerst kwam een hoofd tevoorschijn, toen een paar schouders. De man stapte naar voren en op hetzelfde ogenblik stortten de jongens zich op hem.

Frank sprong met zijn volle gewicht op de schouders van de man en deze gaf een kreet van schrik. Op hetzelfde moment strengelde Joe zijn armen om het middel van de kerel en ze tuimelden alle drie over de grond. De sneeuw vloog naar alle kanten, maar het gevecht was slechts van korte duur. Daar de man volkomen verrast was, werd hij snel overmeesterd.

Hij greep naar een revolver in zijn gordel, maar Frank zag het nog net op tijd. Hij sloeg het wapen uit zijn hand. Toen greep hij de revolver zelf en drukte de loop tegen de slaap van de man.

„Hou maar op, " zei deze. „Ik geef me over. "

Er was iets bekends in zijn stem. De man draaide zijn hoofd om en ze zagen dat het de Dunne was, de man met het smalle gezicht. Een van hun belagers van enkele dagen geleden.

INLICHTINGEN

„Dus jij bent het!" zei Frank.

„Bof ik even, " mompelde de bandiet nijdig. „Stommeling, die ik ben!"

Nog steeds met het wapen op de Dunne gericht, liet Frank de man los en deed een stap naar achteren. Joe ging ook opzij.

De Dunne hield met zijn handen boven zijn hoofd de revolver achterdochtig in de gaten en ging overeind zitten.

„We boffen wel, " merkte Frank op. „We hadden niet gedacht, je zo gauw weer te ontmoeten. "

„Had ik m'n hersens nou maar gebruikt. Was ik nooit in die val gelopen, " gromde de Dunne.

„Waarom volgde je ons?"

„Wat deden jullie dan hier?"

„We probeerden jullie te vinden, " zei Joe opgewekt.

„Waar zijn de Korte en Jack en Zwarte Peper?"

Bij deze vraag van de kerel dacht Frank snel na. Had de Dunne de rest van de bende dan uit het oog verloren?

„Je weet zeker wel, dat het kamp opgebroken is?" vroeg hij.

De Dunne keek plotseling heel verschrikt.

„Nee, " zei hij hees. „Ik ben weg geweest. Wat is er ge beurd? Jullie willen toch niet zeggen..... "

„We willen helemaal niets zeggen. "

„Hebben ze de bende te pakken gekregen?" vervolgde de Dunne.

„Wacht maar tot we je in Lucky Bottom afgeleverd hebben. Dan hoor je er wel meer van, " zei Frank ontwijkend. Als de Dunne in de veronderstelling was, dat de rest van de bende gepakt was, zou hij misschien meer geneigd zijn iets los te laten.

„Ik had het wel kunnen weten, " zei de Dunne somber. „Ze werden veel te onvoorzichtig. Ik heb ze wel honderd keer gezegd, dat ze in de val zouden lopen. Zeker nadat jullie ontsnapt waren. "

„Misschien kunnen we een goed woordje voor je doen, " opperde Frank.

„Hoezo?"

„Als je ons een paar inlichtingen geeft. Naderhand is dat misschien in je voordeel. "

De Dunne keek hen een ogenblik strak aan. Toen vroeg hij:

„Wat voor inlichtingen willen jullie dan hebben?"

„Je weet wat we zoeken. "

„Dat goud?"

„Natuurlijk. "

De Dunne zweeg een ogenblik.

„Die troep heeft vanaf het begin geprobeerd me te be duvelen, " zei hij eindelijk. „Ik hoef ze helemaal niet dankbaar te zijn. Als ze konden, waren ze er met het goud vandoor gegaan, met achterlating van ondergetekende. "

„Wisten ze dan waar het verborgen ligt?" vroeg Joe.

„Natuurlijk wist iemand het. Zij durfden hem alleen niet te smeren, zolang Fenton Hardy hen in de gaten hield. Maar het

spel is nu toch uit. Als ze Zwarte Peper in de gevangenis gestopt hebben, zal hij de boel wel verraden en zeggen waar het goud verborgen ligt. "

„Weten de anderen het dan niet?"

De Dunne schudde het hoofd. „Hij wilde het aan niemand vertellen. Hij heeft het goud zelf verstopt en we konden niet ontdekken waar het was. Hij zei dat hij bang was, dat we hem bedrogen en het goud zouden stelen. Ik denk dat hijzelf van plan was ermee vandoor te gaan en ons aan ons lot over te laten. "

„En wat weet jij van het hele geval?"

„Ik weet alles, " zei de Dunne opschepperig. „Alles, behalve waar het goud verborgen is. "

„Wie is eigenlijk de eigenaar?"

„Dat moet je toch net zo goed weten als ik. Bart Dawson en een van de Coulsons hadden het. Dawson kwam een tijd geleden in het kamp met Coulson en zij hebben dat goud opgegraven. Dawson had het ergens begraven. Het is zeker wel twintig jaar geleden dat hij voor het laatst hier was.

Tenminste, dat zei Zwarte Peper. Hij was vroeger al eens hier toen Dawson er ook was. "

De jongens wisselden een verbaasde blik. De namen van Bart Dawson en Coulson waren hun niet onbekend. Dat waren de compagnons van Jadbury Wilson. En dat goud was natuurlijk het goud, dat volgens Wilson door Dawson ge stolen was. Ze snapten er niets meer van. Als Dawson het goud werkelijk gestolen had, waarom was hij dan nu met Coulson samen

hierheen gekomen? Waarom had hij twintig jaar gewacht voor hij terug kwam om het goud weer op te graven?

„En de bende van Zwarte Peper stal het goud dus weer van Dawson?" hield Frank aan.

De bandiet knikte.

„Heb je geen idee, waar hij het verborgen kan hebben?"

„In een van de oude mijnen hier in de buurt. Daardoor wisten we dat jullie het ook zochten, toen we ontdekten, dat jullie in de mijn rondscharrelden. "

„Waar was jullie kamp?"

De Dunne keek hen aan. „Weten jullie dat dan niet?"

„We weten dat het verlaten is. We probeerden het net te vinden. "

„Hou je tante voor de gek, " meesmuilde de bandiet. „Jullie weten heel goed waar het is. Jullie gingen er recht op aan, toen ik jullie begon te volgen. Je bent er op het ogenblik vlakbij. " Dit was een gelukkig toeval waarop ze niet gerekend hadden. Ze waren zonder het zelf te weten op de goede weg naar het kamp geweest.

„Wat gaan jullie met me doen?" vroeg de Dunne.

„Je gaat met ons mee naar Lucky Bottom, " zei Frank.

„Laat me nou maar gaan, jongens, " jengelde de bandiet. „Ik heb jullie alles verteld wat ik ervan weet. "

Frank schudde het hoofd.

„Ik geloof dat het veiliger is, dat je achter de tralies gaat. "

„De sheriff is een goede vriend van de bende. Hij zal dat

zaakje wel voor mij regelen. "

„Dat moet je maar zien te regelen met de sheriff. Als hij dit keer iets voor je probeert te doen komt hij in moeilijk heden. Daar zullen wij wel voor zorgen. Kom nu maar mee. "

Frank maakte een gebaar met de revolver en de Dunne stond onwillig op. En toen, met de bandiet voor hen uit, gingen de jongens weer in de richting van Lucky Bottom. Zowel Frank als Joe hunkerden ernaar hun speurtocht naar het kamp van de bandieten voort te zetten.

Maar ze waren er zeker van, dat ze de plek nu konden vinden, want de Dunne had gezegd, dat ze op de goede weg waren.

Op de terugweg beleefden ze niets bijzonders. Hun terugkomst, met de Dunne voorop en Frank die een revolver op de bandiet gericht hield, verwekte grote opschudding. Al gauw verspreidde zich het bericht door Lucky Bottom, dat een van de leden van de beruchte bende van Zwarte Peper gevangen genomen was. Er verzamelde zich een grote menigte voor de gevangenis, toen de kleine optocht in het kantoor van de sheriff verdween. De sheriff was een man van middelbare leeftijd met sluwe ogen. Hij had een zwak karakter en liet zich snel beïnvloeden door de publieke opinie. Toen hij zag dat de Dunne zijn kantoor werd binnen gevoerd krabde hij weifelend op zijn hoofd.

„We willen dat die kerel opgesloten wordt, " zei Frank.

„Waarom?" vroeg de sheriff aarzelend.

„Omdat hij een aandeel heeft in de goudroof. Als dat niet

genoeg is, dan sluit u hem maar op, omdat hij een vuurwapen droeg. En als dat nog niet genoeg is, dan klagen we hem aan wegens geweldpleging, bedreiging en nog een stuk of zes andere overtredingen. "

„Nou, ik weet het niet, " zei de sheriff langzaam. „Het is niet helemaal gebruikelijk "

Hij wilde de Dunne blijkbaar niet in de cel stoppen. Frank werd ongeduldig.

„Hoort u nu eens goed, " zei hij. „U bent hier sheriff en het is uw plicht overtreders van de wet op te sluiten. We zullen u alle bewijzen geven, die u nodig hebt, maar we staan erop dat hij ergens opgeborgen wordt waar hij geen kwaad meer kan doen. Als u bang bent voor Zwarte Peper...."

„Ik ben voor niemand bang, " zei de sheriff haastig.

Op dat ogenblik ging de deur open en een oude goudzoeker met een baard kwam naar binnen. Hij liep tot vlak bij het bureau en schudde zijn vuist onder de neus van de sheriff.

„Sluit hem op!" brulde hij. „We hebben nou genoeg van je geslikt en het laat me onverschillig of je sheriff bent of niet. Als jij die boeven en dieven nog gaat helpen ook, dan zullen de jongens en ik wel zorgen, dat er hier bliksems vlug een nieuwe sheriff komt. "

Toen zagen Frank en Joe dat in de deuropening nog meer mijnwerkers op elkaar gedrongen stonden, die oproerig tegen elkaar mompelden.

De sheriff knipperde met zijn ogen, weifelde en gaf ten slotte toe.

„Ik wilde alleen maar zorgen dat alles volgens de regels ging, " mompelde hij. „Ik wil niemand opsluiten, als hij het niet verdiend heeft. "

„Je weet duvels goed dat als iemand het wel verdient het Dunne Briggs hier is, " antwoordde de oude mijnwerker.

„Sluit hem maar op. "

De sheriff haalde een indrukwekkende bos sleutels uit zijn zak en maakte een zware deur open, die naar de cellen leidde. „Hierheen, Dunne, " zei hij spijtig.

Dunne Briggs volgde hem de cel in. Hij keek rond in de verwachting de andere leden van de bende ook in de gevangenis te zien. Plotseling was zijn argwaan gewekt.

„Waar zijn de anderen?" vroeg hij nijdig.

„Welke anderen?" vroeg de sheriff rustig.

„Zwarte Peper — de rest van de jongens. "

„Die zijn hier niet. "

De Dunne stond met open mond van verbazing.

„Die zijn niet hier?" schreeuwde hij eindelijk. „En die jongens vertelden me, dat ze allemaal opgepakt waren! Ik heb ze alles gezegd wat ik wist, alleen om het mezelf wat makkelijker te maken. "

„Jij bent de enige die opgepikt is, " zei de sheriff.

„Tot nu toe, " zei Frank veelbetekenend.

Toen gingen de jongens terug en terwijl de deur van de cel dichtsloeg, barstte de Dunne los in wilde verwijten over de manier waarop hij ertussen genomen was.

De oude goudzoeker lachte en sloeg Frank op zijn schouder.

„Nou, ik geloof dat Bart Dawson net op tijd was!" ver klaarde hij. „De sheriff had die vogel nog laten vliegen ook, als ik de jongens niet zover had gekregen, dat ze jullie bij vielen. " Hij keerde zich tot de sheriff. „We hebben gezien, dat de Dunne in de nor zit, " zei hij. „Jij draagt de verant woording dat hij er blijft ook. Als hij ontsnapt" — hij knipte dreigend met zijn vingers — „dan betekent dat een nieuwe sheriff in Lucky Bottom. "

HET AANTEKENBOEKJE VAN DE BENDELEIDER

„Bent u Bart Dawson?" vroeg Frank.

„Dat ben ik, " zei de oude man. „Ik ben de man van wie ze het goud gestolen hebben. "

De Hardy's keken de oude goudzoeker nieuwsgierig aan. Door de verhalen van Jadbury Wilson over Bart Dawson, hadden ze een antipathie gekregen tegen deze man. Maar hij zag er zo eerlijk en vriendelijk uit, dat ze zich tegen wil en dank tot hem aangetrokken voelden. Hij zag er zeker niet uit als iemand die zijn vrienden in de steek laat en hen berooft op de manier die Jadbury Wilson beschreven had. En toch was de schijn tegen hem. Volgens het verhaal van Wilson had hij zijn vrienden bedrogen en was er met het goud vandoor gegaan.

Maar, zo dacht Frank, zou hij dan twintig jaar wachten voor hij terugkwam naar de schat die hij verborgen had? En waarom zou hij terugkomen met een van de Coulsons?

Was het mogelijk, dat die twee samengespannen hadden tegen Jadbury Wilson? Het raadsel leek onoplosbaar, maar hoe meer Frank naar het goedmoedige, eerlijke gezicht van de oude man voor hem keek, des te meer kwam hij tot de overtuiging dat Bart Dawson geen van de kenmerken had van een dief of een bedrieger.

„Een zit er al vast achter de tralies, " zei Dawson, terwijl hij

voldaan in zijn handen wreef. „Ik wou, dat we ze allemaal hadden. "

„Misschien duurt het niet zo lang meer voor het zover is, " merkte Frank op. „We hebben een paar aanwijzingen gevonden, die ons kunnen helpen. "

„Dat is mooi! Dat is heel mooi!" zei de oude. „Doe je best jongens en je kunt er zeker van zijn, dat Bart Dawson jullie niet zal vergeten. "

Frank en Joe noemden de naam van Jadbury Wilson niet. Ze vonden het maar het beste hiermee te wachten, tot ze iets meer wisten over het gestolen goud. Ze hadden al vroeg geleerd, dat je als detective alles moest horen en zien, maar zo weinig mogelijk zeggen. Dus zeiden ze Bart Dawson goedendag en verlieten de gevangenis.

„Waar nu heen?" vroeg Joe.

„Naar de plek waar we Dunne Briggs te pakken kregen. Daar waren we op de goede weg naar het kamp. "

„Maar als de bandieten daar nu weg zijn, dan heeft het niet veel zin er nog heen te gaan. "

„Je kunt nooit weten wat we er nog vinden. "

De jongens trokken de bergen weer in en na een uur lopen waren ze weer op het pad dat naar de pas leidde, waar ze de Dunne zo keurig in de val hadden laten lopen. Onderweg spraken ze over hun ontmoeting met Bart Dawson.

„Ik kan me die oude kerel niet voorstellen als een man die zijn vrienden bedriegt en hun goud steelt, zoals Jadbury vertelde, " zei Frank voor de tiende keer. „Ik zie er geen

oplossing voor! Je kunt met je klompen aanvoelen dat hij geen schurk is. "

„En toch was Jadbury er absoluut van overtuigd, dat hij hen in de steek gelaten had. "

„En hij had het goud in zijn bezit. Dat weten we. Hij kwam hier terug om het op te graven. En dat bewijst dat hij het verborgen heeft, net zoals Wilson vertelde. Het hele verhaal klopt precies. "

„Maar waarom zou hij dan Coulson meegebracht hebben?" wierp Joe tegen.

„Dat is heel vreemd. Ik begrijp er niets van. Ik geloof dat we Coulson moeten opzoeken en hem vertellen wat we weten. We moeten hem vertellen, wat Jadbury Wilson ons gezegd heeft en hem eens vragen wat hij ervan denkt. "

„Dat is wel het beste. Maar vind je het niet gek dat Jadbury Wilson daar in Bayport wat te maken heeft met deze zaak helemaal in Montana?"

„Dat is zeker toevallig. We hebben de zaak van twee kanten tegelijk benaderd. Bart Dawson en Coulson weten heel veel wat wij niet weten, maar aan de andere kant weten wij veel waarvan Bart Dawson en Coulson geen idee hebben. "

„Ik denk dat wij in het voordeel zijn. Morgen proberen we Coulson te vinden. "

De jongens liepen nu door de pas en ze kwamen langs de plek waar de rotsen voorover hingen en ze de bandiet gevangen hadden. De sporen van de worsteling waren nog steeds duidelijk in de sneeuw te zien.

„Die arme Dunne!" zei Frank lachend. „Die kan zich wel voor zijn kop slaan, dat hij zoveel gepraat heeft. "

„We hebben hem goed voor de gek gehouden. Hij was er zeker van, dat de rest van de bende in de gevangenis zat. "

„We hebben er niet om gelogen. Hij heeft zonder meer aangenomen, dat de boeven gearresteerd waren. We hebben hem alleen maar in die waan gelaten. " De jongens grinnikten toen ze eraan terug dachten, hoe makkelijk het was geweest de Dunne om Je tuin te leiden.

„Als het nu met de anderen ook maar zo makkelijk ging!" zei Frank.

„Dat zal wel niet. Ik denk dat we met Zwarte Peper nog wel wat moeilijkheden zullen hebben, voor de zaak opgelost is. Hij heeft Lucky Bottom geloof ik, goed onder de duim. "

„Het zag er in ieder geval naar uit, dat de sheriff goed bij hem onder de plak zat. Als Bart Dawson niet op het juiste ogenblik was gekomen, dan denk ik niet dat Briggs nu in de gevangenis zat. "

Het pad leidde nu naar een groepje bomen en hier waren sporen te zien die erop wezen, dat er nog niet zo lang geleden mensen gewoond hadden. Verschillende bomen waren omgehakt, waarschijnlijk voor brandhout en de stompjes staken boven de sneeuw uit.

Er waren heel veel voetsporen in de buurt van het bosje en op enkele plaatsen was de sneeuw stevig aangestampt.

Toen de jongens dichterbij kwamen, zagen ze vaag een kleine hut midden tussen de bomen.

„Nu moeten we oppassen, " zei Frank zachtjes. „Het kan best zijn, dat er een paar teruggekomen zijn. "

De jongens gingen voorzichtig verder en bleven zoveel mogelijk in de dekking van de bomen. Ieder ogenblik bleven ze staan luisteren.

Maar ze hoorden niets. Er klonken geen stemmen uit de hut. Het enige geluid dat ze hoorden, was het ruisen van de wind in de bomen. Zachtjes slopen de jongens naar de hut, die op een kleine open plek tussen de bomen stond. Aan de rand van de open plek bleven ze staan. Maar ze hoorden nog steeds niets en eindelijk was Frank ervan overtuigd dat alles verlaten was.

„Er is niemand, " zei hij opgelucht. „We gaan eens rond kijken. "

Ze liepen zonder verdere omslag over de open plek naar de deur van de hut. Deze stond half open. Frank gluurde naar binnen. Alles was leeg. De hut was spaarzaam gemeubileerd, met een ruwe tafel, twee stoelen, en aan beide zijden kooien om in te slapen. Achter in het gebouwtje stond een kleine kachel en de ruimte werd zwak verlicht door een raam. Aan alles was duidelijk te zien, dat de schurken overhaast ver trokken waren. Papieren, kledingstukken en waardeloze voorwerpen lagen overal over de vloer verspreid. Een van de stoelen lag omgevallen op de vloer. Er heerste de grootste wanorde.

De jongens gingen naar binnen.

„Zo te zien hebben ze geen tijd verspild toen ze weggingen, "

merkte Joe op.

„Zeg dat wel. De hut ziet eruit of er een orkaan gewoed heeft.
"

„Zullen we die papieren eens door snuffelen?" Joe wees naar een verspreide hoop oude enveloppen, brieven, verfromfaaide weekbladen en gescheurde stukken papier die op de vloer lag.

„Daar stond ik net aan te denken. " Frank pakte een handvol papieren op en ging op een bed zitten. Hij begon de boel te sorteren. De weekbladen gooide hij opzij. Op sommige stukken papier stond niets dan een paar gebrekkige tekeningen of met potlood geschreven getallen, waarschijnlijk het werk van de bandieten om de verveling te verdrijven.

Frank legde een of twee brieven opzij, daar die wel eens een aanwijzing konden geven over de identiteit van de bendeleden. Toen hij de eerste handvol papieren had doorgekeken pakte hij weer een stapeltje.

Plotseling slaakte hij een kreet van voldoening.

„Iets gevonden?" vroeg Joe.

„Dat kon wel eens van waarde zijn. " Frank hield een klein zwart aantekenboekje omhoog en begon het door te bladeren. Op de binnenkant van de omslag las hij:

„Eigendom van Zwarte Peper. "

„Dat is het notitieboekje van meneer de chef zelf. Daar zal wel wat in staan. "

Frank begon het boekje aandachtig door te kijken. De eerste paar bladzijden leverden niets op. Er stonden bijna

uitsluitend afkortingen in een soort geheimschrift, dat waar schijnlijk alleen door de boef zelf gelezen kon worden. Op een van de volgende bladzijden stonden diverse namen gescreven. Hij herkende de namen van de Dunne, de Korte en Jack, het trio dat hen bij de verlaten mijn gevangen genomen had. Naast hun namen stonden diverse bedragen vermeld, waarschijnlijk hun aandeel in de buit.

Toen zag hij op de volgende bladzijde een ruwe platte grond. Hij bekeek de tekening nieuwsgierig. Het zag er zo ongeveer uit als een plattegrond van een zeer primitief huis. Er was een grote kamer, die toegang gaf tot twee gangen. Een van die gangen was met een kruis gemerkt en beide gangen leidden naar een kleine kamer.

Vanuit een van deze kamertjes leidde weer een gang die nogmaals naar een kamertje voerde. In de hoek van dit kamertje was een kleine cirkel getekend.

„Zo'n gekke plattegrond van een huis heb ik nog nooit gezien!" zei Joe, die over de schouder van zijn broer gluurde. Frank bekeek de plattegrond nog eens aandachtig en toen keek hij op.

„Zeg, dat is helemaal geen huis. Dat is een mijn!" zei hij. „Het is de plattegrond van een mijn. Deze grote kamer is de centrale mijnhal aan de voet van de schacht en die gangen zijn tunnels, die daar vandaan gegraven zijn. "

„Misschien is het wel de mijn waar het goud verborgen ligt!" riep Joe opgewonden uit.

„Er staat op een andere bladzij misschien nog wel meer over.

" Frank bladerde nog verder en vond datgene waarna hij zo ijverig zocht.

Boven aan de bladzijde stond met een ongeoeffend krabbelpootje geschreven: Mijn bij de eenzame boom.

Daaronder stond het volgende: „Volg de aangekruiste gang naar het tweede gewelf, dan door de tunnel naar de blauwe kamer. Goud in de cirkel. "

Frank keek zijn broer aan.

„Dit is wat we zochten, " zei hij verrukt. „Het goud heeft daar al die tijd verborgen gelegen. Het enige dat we nu moeten doen is de mijn bij de eenzame boom opzoeken en dan hebben we de schat meteen te pakken. "

„Tenzij de bandieten het intussen al weggehaald hebben, " merkte Joe op.

„Dat is zo. Daar heb ik niet aan gedacht. Ze konden het best eens weggehaald hebben, direct nadat ze het kamp verlaten hebben. Nou ja, die kans moeten we wagen. Ze hebben het nu al zo lang in die mijn laten liggen, dat ze het misschien veiliger vinden het er nog even te laten. "

Frank stond op van het bed en stak het aantekenboekje in zijn zak. Zijn ogen schitterden van opwindning. „Joe, ik geloof dat we op het goede spoor zijn! We weten precies waar het goud verborgen is en ik heb zo'n gevoel dat het er nog is. We hebben geen minuut te verliezen. Kom, dan gaan we meteen op pad, anders zijn die schurken ons voor. "

„Zeg, ik durf wedden dat ik weet waar die mijn is!" riep Joe uit. „Herinner jij je die oude mijn nog, vlak bij de plek waar ze

ons te pakken kregen? Daar stond helemaal in zijn eentje een grote spar vlak bij de schacht. "

„Daar is het vast! Kom mee! We gaan het proberen!"

Haastig verlieten ze de kleine hut. Ze waren er nu vast van overtuigd, dat ze het verborgen goud op het spoor waren.

Frank herinnerde zich de eenzame spar, waar Joe over sprak; en het leek erop dat die spar het kenteken was van de mijn die ze zochten.

Het sneeuwde hevig toen ze het pad weer afliepen, maar de jongens schenen het in hun opwindning niet eens te merken. Ze vergaten zelfs dat ze die middag nog niet gegeten hadden.

„Als die bandieten ons niet voor zijn geweest, " zei Frank, „dan hebben we vóór vanavond het goud gevonden!"

DE SNEEUWSTORM

De Hardy's zetten er flink de pas in. De wind huilde over de rotsen en floot door de bomen. De hele berg was gehuld in een sluier van wervelende sneeuw en toen de wind aan wakkerde, prikte de sneeuw in hun gezicht en zwiepte tegen hen aan.

„Er komt storm, " zei Frank en hij dook dieper in de kraag van zijn jas.

„Ik hoop dat het niet erger wordt. Anders vinden we die plek nooit. "

„We geven het nu niet meer op. Als we tot morgen wachten is het misschien te laat. "

De storm nam snel in kracht toe. De sneeuw viel zo dik, dat zelfs de toppen van de rotsen niet meer te zien waren. En al vlug was het pad zo bedekt, dat de jongens het alleen nog maar op de gis volgden.

Dat was heel moeilijk, want op vele plaatsen slingerde het pad zich tussen de rotsen door en nu het ondergesneeuwd was, was het niet eenvoudig de ingewikkelde kronkelingen te volgen. Soms was Frank het spoor helemaal bijster, maar het lukte hem toch steeds het pad terug te vinden.

De jongens worstelden zwijgend verder. De windkracht nam nog steeds toe en de sneeuw viel zo dicht, dat Joe zijn broer nog maar nauwelijks kon onderscheiden, hoewel hij maar ongeveer twee meter voor hem liep. Plotseling zag hij dat zijn

broer stilhield.

„Ik ben het pad kwijt!" riep Frank, terwijl hij terugkeerde. Ze stonden nu tot hun enkels in de sneeuw. Er was geen spoor van een pad te ontdekken. Hoog boven hen konden ze vaag een steile sombere rotswand zien en voor hen doemde een onbegaanbare rotshellings op.

„Ik was het al eerder kwijt, maar ik dacht dat ik toch in de goede richting ging en verderop wel weer op het juiste spoor zou komen. We zullen terug moeten. "

Ze keerden op hun schreden terug. Het sneeuwde nu zo ontzettend, dat hun eigen voetsporen vrijwel weggevaagd waren. Ze konden nauwelijks de weg terug vinden naar de plek waar ze van het pad afgeraakt waren. Ze vonden het echter toch nog en gingen in een andere richting verder. Het werd bitter koud en hoewel ze warm gekleed waren, begonnen ze toch de uitwerking te voelen van de koude wind die langs de ijzige berghellingen naar beneden waaide. Ze trokken hun mutsen over de oren en gingen langzaam voorwaarts recht tegen de verschrikkelijke wind in, die tegen hen aanbeukte en vlogen sneeuw tegen hen aan wierp. Frank gaf een kreet van triomf toen hij eindelijk het pad weer vond in de beschutting van een paar enorme steen klompen, waar de sneeuw nog niet doorgedrongen was. Ze gingen met nieuwe moed verder.

Eindelijk kwamen ze door de pas waar het pad naar het verlaten kamp van de bende overging in het hoofdpad. Hier rustten ze even.

Ver beneden zich zagen ze de helling van de berg, gehuld in een sluier van opgezwiepte sneeuw. De stad was door de witte massa geheel aan het oog onttrokken.

„Wat denk je, zullen we het wagen?" vroeg Frank.

„Naar de mijn?"

„Ja.

„Jij staat aan het hoofd van de optocht. We doen dus wat jij zegt. "

„Als je denkt dat de storm te hevig is, dan gaan we naar de hut terug. "

„Wat doe jij het liefste?"

„Ik zou het niet prettig vinden het bijltje er nu bij neer te leggen, " antwoordde Frank, na een korte aarzeling.

„Zo denk ik er ook over, " zei Joe. „Ik stem dus voor het verder zoeken naar de mijn. Als we daar eenmaal zijn, kunnen we in ieder geval beschutting zoeken tegen de storm. "

„Ik dacht wel dat je dat zou zeggen, " lachte Frank. „Dan gaan we maar. Zover ik me herinner ligt de mijn beneden ons en iets naar rechts. "

„We zullen het wel vinden, denk ik. "

Ze begonnen de helling af te lopen. Maar toen ze eenmaal uit de bescherming van de rotsen waren merkten ze, dat de kracht van de storm op de helling wel het tienvoudige was geworden. De sneeuwstorm kwam hen met volle kracht tegemoet.

„Het is erger dan ik dacht, " mompelde Frank.

De helling was diep en steil. Ze konden van het pad alleen

maar een vage aftekening tegen de sneeuw zien.

Frank gleed uit over een gladde steen en tuimelde een paar meter de helling af, tot hij in een sneeuwbank bleef liggen. Hij stond langzaam op en hinkte verder, gehinderd door een verstuikte enkel.

Het pad liep om een hoge klip heen en Frank liep om de voet van de klip en verdween tussen twee hoge rotsmassieven.

Joe kon de omtrek van zijn broer maar vaag zien en hij haastte zich naar voren om hem niet geheel uit het oog te verliezen.

Toen hij echter de hoek om kwam zag hij voor zich een dichte sneeuwjacht, die als een enorm wit gordijn uit de hemel was neergelaten. Hij zag geen Frank.

Hij volgde het pad zo goed hij kon, maar na een paar minuten stond hij stil. Hij stond nu op de onbeschutte helling en de wind kwam hier uit alle richtingen, zodat de sneeuw aan alle kanten om hem heen joeg. Het toch al onduidelijke pad was nu helemaal niet meer te zien.

Hij riep: „Frank! Frank!”

Maar de wind overstemde zijn geroep. Paniek overviel hem een moment, maar hij kalmeerde spoedig toen hij tot de conclusie kwam, dat Frank meteen zou terugkeren, als hij merkte, dat hij zijn broer kwijt was.

Onzeker deed hij een paar passen voorwaarts, tot het tot hem doordrong, dat hij wel eens in de verkeerde richting kon lopen en dat als Frank terugkwam hij hem misschien niet kon vinden. Dus probeerde hij weer naar het pad terug te keren.

Maar de sneeuw viel nu zo hevig, dat het wel leek of hij in een leegte liep, waarin iedere richting zoek was.

Hij was hopeloos verdwaald, dus bleef hij staan waar hij was en riep keer op keer. Er kwam geen antwoord. Het enige wat hij hoorde was het aanhoudend gehuil van de wind en het ruisen van de sneeuw. Hij dacht eenmaal dat hij uit de verte een zwakke kreet hoorde, maar hij was er niet zeker van. En hoewel hij aandachtig luisterde, hoorde hij niets meer.

Toen hij daar zo stond op de rotsen, met de sneeuw die op hem aanstormde en de wind die om hem heen huilde, voelde Joe de ijzige greep van de kou. Hij sloeg zijn armen tegen zijn borst om warm te blijven. Hij kende het gevaar van stilstaan in een dergelijke sneeuwstorm. Hij moest verder.

Hij worstelde zich naar voren, gleed uit en viel op de rotsen. Hij kwam weer overeind en ging langzaam voorwaarts recht tegen de storm in. Hij wist niet of hij het pad volgde, maar hij trachtte in ieder geval de helling af te lopen.

Wat Frank betreft, die was koppig tegen de storm in blijven lopen, er vast op rekenend dat Joe vlak achter hem aan kwam. Pas toen hij een heel eind gelopen had, kwam hij tot de ontdekking dat zijn broer hem niet volgde. Hij draaide zich om en toen hij inderdaad in de sneeuwjacht de figuur van zijn broer niet kon ontdekken, keerde hij op zijn schreden terug, terwijl hij uit volle borst riep. Er kwam geen antwoord.

Van rechts naar links lopend zocht hij overal. Hij durfde niet te ver te gaan, uit angst dat hijzelf de weg zou kwijt raken.

Frank was bang, dat Joe gevallen was en zich bezeerd had. Als

hij zich namelijk niet meer kon bewegen en hulpe loos op de berghelling lag, zou hij dood vriezen. Hieraan denkend, zocht hij verwoed in het rond. Hij trachtte het pad terug te lopen, maar de sneeuw had zijn voetsporen bedekt en hij kwam in een sneeuwbank terecht die hem tot de knieën reikte en hij wist dat hij het pad weer kwijt was.

Hij ploegde doelloos door de sneeuw, maar het pad was niet te vinden. Frank beet zijn tanden op elkaar en liep in alle richtingen, terwijl hij ieder moment stilhield om te roepen. Hij wist dat zijn stem in de storm verloren ging, maar toch hoopte hij, dat Joe hem zou horen.

Frank Hardy kreeg een overweldigend gevoel van eenzaamheid, toen hij zo tussen de rotsen en door de diepe sneeuwbanken liep. Het leek hem toe dat hij alleen was in een wereld van wervelende winden en jagende sneeuw die neer viel uit een loodgrijze lucht.

Hij riep keer op keer, maar tevergeefs.

Het was nog steeds middag, maar de lucht was zo donker dat het wel schemer leek. Als het duister inviel en ze waren verdwaald op de berg, was er weinig hoop dat ze de volgende ochtend nog in leven zouden zijn. Ze zouden omkomen van de kou.

Ik kan het beste terug gaan naar de hut van Hank Shale en zorgen dat er een aantal mensen op zoek gaan naar Joe, dacht hij.

Dit scheen hem de enige oplossing toe. Maar toen hij zich omdraaide en de weg die van de berg afleidde weer pro

beerde te vinden, merkte hij dat hij hem kwijt was. Er was geen spoor van te vinden.

„En nu ben ik ook de weg kwijt!“ mompelde hij.

DE EENZAME BOOM

Plotseling kreeg Frank Hardy een ingeving.

In de beschutting van een paar rotsen veegde hij de sneeuw weg en begon toen hout te zoeken om een vuurtje te stoken. Als hij inderdaad verdwaald was, dan was het het beste een vuurtje aan te leggen en wel met twee bedoelingen, n. l. om hem te verwarmen en om als baken te dienen voor Joe, zodat deze hem misschien vinden kon.

Hij vond wat kleine struiken en boompjes en zag kans hiervan voldoende takken af te breken om een behoorlijk vuur aan te leggen. Hij had in een waterdicht doosje lucifers en na een paar vergeefse pogingen, lukte het hem toch het hout aan te steken.

Frank hurkte onder de rotsen en warmde zich bij het vuur. Af en toe stond hij op om nog wat hout te zoeken. Van tijd tot tijd tuurde hij door het sneeuwgordijn in de hoop, dat hij iets van Joe kon ontdekken. Met korte tussenpozen schreeuwde hij de naam van zijn broer, tot hij hees werd.

De vlammen laaiden hoog op in de wind en toen hij wat meer hout op het vuur gooide verspreidde het vuur ook wat meer licht. Daar Frank op een beschutte plek zat, had de sneeuw geen kans de vlammen te doven. Eindelijk meende hij een zwakke kreet te horen.

Frank sprong op. Hij staarde door de sluier van sneeuw, die om hem heen wervelde, maar hij zag niets. Toen riep hij:

„Joe!"

Het vuur loeide. De wind hilde. De sneeuw ruiste tegen de rotsen boven hem.

Toen hoorde hij boven de storm uit weer een kreet en een ogenblik later zag hij de vage omtrek van een menselijke figuur, die in zijn richting strompelde. Hij holde erheen. Het was Joe. Hij was bijna uitgeput en zag blauw van de kou. Hij strompelde naar het vuur en liet zich uitgeput op de grond vallen.

„De hemel zij dank, dat ik het vuur zag!" hijgde hij. „Ik ben helemaal op. Ik kan geen stap meer lopen. "

„Ik was al bang dat ik je nooit meer zou vinden. Ik heb overal gezocht. "

„Ik was verdwaald. Ik kon het pad niet meer vinden. "

„Nu zijn we allebei verdwaald. Ik ben zelf ook de weg kwijt geraakt, toen ik jou zocht. "

„Het kan me niet eens veel schelen waar we zijn, nu we weer bij elkaar zijn en een vuur hebben. "

Joe strekte zijn bevende handen uit naar het vuur. Het duurde niet lang of hij hield op met rillen en toen hij door en door warm was, werd ook zijn stemming weer beter.

De jongens waren een ogenblik stil toen ze eraan dachten, dat ze bijna het slachtoffer waren geworden van de sneeuw storm.

Toen begonnen ze te bespreken, wat hun nu te doen stond.

Frank keek eens aandachtig naar de storm.

„Het lijkt wel of de wind iets minder hevig wordt, " zei hij. „Ik kan nu wat verder de berg af zien, dan zoëven. "

„Denk je niet dat we nu maar beter naar huis kunnen gaan?“

„Voel je je goed genoeg?“

Joe stond op.

„Ja hoor. Ik voel me prima. Het heeft geen zin hier te blijven tot het donker wordt. Die storm kan wel een paar dagen duren. "

„Goed, dan gaan we maar. "

Ze traptten het vuur uit en hervatten hun tocht naar be neden. Ditmaal bleven ze dicht bij elkaar, daar ze niet de kans wilden lopen nogmaals gescheiden te worden. Zoals Frank al had opgemerkt, was de wind veel minder hevig. De sneeuwjacht was echter nog erg genoeg. Het pad was door de sneeuw bijna geheel bedekt, maar Frank zag toch kans het terug te vinden en te volgen, tot ze eindelijk weer op de plek kwamen, waar ze enkele dagen tevoren de richting van de verlaten mijn ingeslagen waren. Hier aarzelden ze.

„Wat denk jij ervan?“ vroeg Frank.

„Nu we zo dicht bij de mijn zijn, kunnen we net zo goed onze speurtocht voortzetten. "

„Ik hoopte al dat je dat zou zeggen. Veel langer dan een uur kan het niet duren en het is toch nog niet donker. Bovendien hebben we onze lantaarns nog. "

„De mijne heb ik niet meer. Maar één is genoeg. Loop maar door. Hier in de buurt moet de mijn ergens liggen. Misschien vinden we hem. "

De sneeuw lag dikker dan ze gedacht hadden en op enkele plaatsen waadden ze er tot aan hun middel door. Ze gingen

echter toch verder en het duurde niet lang of ze kwamen weer bij de verlaten mijn, waar ze hun benarde ondergrondse avontuur hadden beleefd. Hier bleven ze staan.

„Die boom stond rechts, geloof ik, " zei Joe.

Ze tuurden door de sneeuwstorm. Ze zagen echter niets dan sneeuwlagen en de grauwe rotsformaties. Een wind vlaag tilde de sneeuwsluier even op en daar zagen ze, als een schildwacht, de grote spar, eenzaam afstekend tegen de sombere grijze achtergrond.

„Dat is hem!"

Wadend en struikelend door de sneeuw bereikten ze eindelijk hun doel. De boom kraakte en zwiepte in de wind. Toen ze eronder stonden, zagen ze dat ze aan de rand van een diepe uitholling stonden, die eruit zag alsof de aarde door reuzenhanden was uitgeschept.

Er waren een paar bouwvallige ruïnes van oude mijn-gebouwen vlakbij. De daken waren al lang ingestort en de gebouwen waren scheef gezakt. Aan de kant van de uitholling die het verst van hen af was, zagen ze duidelijk de ingang van een tunnel tegen de sneeuw afsteken.

„Dat moet de ingang van de schacht zijn, " zei Frank.

De jongens daalden af in de komvormige uitholling. Het lopen was hier erg moeilijk, want de rotsen waren glad en de kuilen en spleten lagen verborgen onder de sneeuw. Maar eindelijk bereikten ze dan toch de bodem en ze liepen naar de ingang van de tunnel.

Toen ze op het punt stonden naar binnen te gaan, haalde

Frank zijn zaklantaarn te voorschijn.

„Blijf maar vlak achter me, " adviseerde hij zijn broer. „Wie weet wat ons hier te wachten staat. "

Het licht van de lantaarn priemde fel door het donker voor hen. Stap voor stap gingen ze voorwaarts over de harde rotsbodem. De vochtigheid en de koude werden duidelijker voelbaar. Toen ze verder gingen werd de gang breder en na een paar minuten bevonden ze zich in een grote ruimte onder de aarde. Deze ruimte reikte tot ver in het donker voor hen. De wanden aan de andere zijde waren niet te zien. Een vreemd ritselend geluid trok hun aandacht toen ze deze plek betraden en Frank hield halt.

„Wat was dat?"

Ze bleven onbeweeglijk en zwijgend staan. Verderop in het duister van deze onderaardse kamer hoorden ze schuifelen en

ritselen. Geluiden die de jongens deden denken aan het trippelen van voeten. Frank scheen met zijn lantaarn in de richting van het geluid, maar de straal kwam niet ver genoeg en ze zagen niets.

Ze gingen een paar passen naar voren. Het ritselende geluid werd sterker. Toen zag Frank plotseling twee kleine lichtpuntjes gloeien uit het duister.

„Wat is dat voor licht?" vroeg Joe.

„Weet ik niet. Ik zal er eens wat dichterbij naartoe gaan. "

Frank ging weer iets naar voren. Terwijl hij dit deed, zag hij inplaats van twee lichtpuntjes nog twee en toen nog twee, tot

op het laatst wel een dozijn van die vreemde groene gloeilichtjes uit het duister schenen.

„Dieren, " zei hij zachtjes tegen Joe.

Op hetzelfde moment hoorde hij een zacht, dreigend grauwen.

De gloeiende groene lichtjes bewogen zich snel heen en weer. Door het licht van de lantaarn schoot een magere grijze flits, die even snel verdween als hij gekomen was.

Een aanhoudend en gemeen grommen klonk uit het duister. Frank keek opzij en zag dat twee groene lichtjes zich tot vlak achter hem hadden bewogen. Hij sprong terug.

„Laten we maken dat we wegkomen!" zei hij. „Dat zijn wolven."
"

Maar toen de jongens zich omdraaiden om terug te gaan, stonden ze tegenover een magere gedaante, die hun de weg naar de opening versperde. Bij het licht van de zaklantaarn zagen ze twee groene ogen, die duivels fonkelden en een dubbele rij tanden, die uitdagend ontbloot waren.

Frank Hardy zwaaide met de lantaarn en de wolf voor hen sprong woest grommend terug in het donker. Het trippelen verderop in de enorme ruimte werd duidelijker hoorbaar. De jongens zagen de groene lichtjes overal om zich heen. De wolven cirkelden door het gewelf. Een tweede wolf voegde zich bij de eerste, die de ingang blokkeerde.

Een dierlijk instinct gaf hun blijkbaar in, dat ze op deze manier hun prooi wel zouden vangen.

De Hardy's begrepen, dat ze in een ware verzamelplaats van

wolven waren terechtgekomen, die hier een ideaal onderkomen en schuilplaats hadden gevonden.

De wolven drongen op. De cirkel werd steeds kleiner. De dieren begonnen met grote stappen door het gewelf te lopen en kwamen steeds dichterbij de jongens, zodat de kring kleiner werd.

„Hou het licht maar aan, " zei Joe. „Van licht zijn ze bang. " Frank bleef langzaam ronddraaien, terwijl hij het licht volop de rondlopende wolven gericht hield. Iedere keer dat het licht op een van de grauwe gedaanten viel, sprong het dier grommend terug in het donker.

' Plotseling schoot Frank de revolver te binnen, die ze van Dunne Briggs hadden afgenomen. Het wapen zat nog steeds in zijn zak en tot dusver had hij er helemaal niet aan gedacht. Met zijn vrije hand tastte hij naar het wapen. Langzaam bracht hij het tevoorschijn. Toen richtte hij het licht direct op een van de grauwe beesten, mikte en schoot.

Het dier viel neer met een kreet van pijn. Op hetzelfde ogenblik verbraken de wolven hun gelederen en ze vluchtten huilend naar de donkerste hoeken van het gewelf. De getroffen wolf kronkelde zich, huilde een ogenblik en lag toen stil.

De jongens schuifelden omzichtig in de richting van de ingang. Maar voor ze zover kwamen, flitste een grijze gedaante door de cirkel van licht en blokkeerde de terugweg met een uitdagend gegrom. Weer waren ze gevangen. Frank vuurde op het dier. Het schot miste en het beest sloop terug,

maar sneed hun toch nog steeds de pas af. Twee of drie van de andere dieren kwamen uit het duister aangesneld en wierpen zich op het lichaam van de dode wolf, woest rukkend aan het vlees.

Geruime tijd klonk door het gewelf het geluid van grauwen en snauwen toen de dieren zich aan hun afschuwelijke maal tijd zetten. Toen kraakte de revolver en een tweede wolf viel dood neer.

„Nog drie patronen, " zei Frank.

„Wees er maar zuinig mee. Laten we maar eens een kansje wagen. "

Maar ze hadden niet veel kans. Nog meer wolven hadden zich bij hun leider aan de uitgang gevoegd en het leek onmogelijk op deze wijze te ontsnappen.

De wolven kwamen naar voren. De leider liet zijn tanden zien. Stap voor stap gingen de jongens achteruit. Het leek wel of de dieren hun angst voor het licht overwonnen hadden. Ze trokken zich niet meer terug in de schaduw als het felle licht hen bescheen. Integendeel, ze kwamen vastberaden naar voren, met glimmende, druipende kaken.

„We zitten in de val, " zei Frank.

„We sterven in ieder geval vechtend. Had ik ook maar een revolver. "

„Heeft weinig zin tegenover zo'n troep. "

„Schijn eens in het rond met je lantaarn, dan kunnen we zien of er geen andere uitgang is, dan de opening waardoor we naar binnen kwamen. "

Frank richtte de straal snel op de wanden achter hen en in het licht zagen de jongens een smalle gang, die als een zwarte vlek afstak tegen de rotswand, slechts een paar meter van hen vandaan.

„Dat is onze kans!"

„We kunnen het in ieder geval proberen. "

„Het kan een uitkomst zijn — als we tenminste weer niet in een wolvenhol terecht komen. "

„Dat gedierte komt ons natuurlijk achterna. "

„In ieder geval kan toch niet die hele troep tegelijk in die smalle gang. We hebben daar meer kans ze van ons af te houden. "

Frank richtte het licht weer snel op de donkere gang. „Ga jij maar eerst. Ze vallen misschien aan als ze ons allebei zien rennen. "

Ze liepen zo veel mogelijk achteruit naar de opening in de rotsen. De wolven waren nu heel dichtbij. Drie van hen staken hun wrede koppen brutaal in de lichtcirkel van de lantaarn. Hun kwaadaardige gegrom echode door de ruimte.

Frank voelde dat ze op het punt stonden te springen.

„Vlug!" spoorde hij zijn broer aan.

Joe sprong de opening in. Op hetzelfde ogenblik maakte de voorste wolf zich gereed voor de sprong. Er was geen seconde te verliezen. Frank richtte de revolver en schoot. Hij had goed gemikt. Halverwege zijn sprong trok de wolf zijn lichaam krampachtig samen en stortte op de rotsen. Hij wong zich, snauwde woest en beet wild naar alles in zijn buurt, tot

hij eindelijk stil lag.

Dit uitstel was precies wat de jongens nodig hadden. De andere wolven slopen terug, uit het veld geslagen door het verlies van hun aanvoerder. Frank wist echter, dat dit maar van korte duur zou zijn. Hij liep achteruit de gang in.

De tunnel was smal, maar hoog genoeg, zodat ze rechtop konden lopen. Ze konden het licht niet gebruiken om te zien waar ze liepen, daar Frank de lantaarn nodig had om de wolven op een afstand te houden. De wolven schenen een ogenblik te aarzelen alsof ze bang waren, maar toen kwam de voorste wolf voorzichtig de tunnel in, op zoek naar zijn prooi. De jongens liepen langzaam achteruit in de tunnel, die naar beneden glooide.

Ze wisten niet waar de gang heenleidde, ze konden niets zien, maar ze wisten wel, dat ze de wolven moesten ontlopen.

„Als dit een doodlopende gang is, zijn we erbij, " zei Joe zachtjes.

„Als we stil blijven staan om het uit te vechten, zijn we er ook bij. "

Stap voor stap gingen ze achteruit en stap voor stap volgde de voorste wolf hen.

Het dier was echter laffer dan de leider, die zojuist dood geschoten was. Het kwam niet stoutmoedig naar voren, maar sloop langs de wand van de tunnel, alsof het de verblindende lichtstraal van de lantaarn wilde ontwijken. Af en toe gromde het woest en liet zijn tanden zien.

„Komen de andere wolven nog achter hem aan?" vroeg Joe

uit het donker.

„Ik zie er niet een. Het lijkt er wel op, dat hij alleen is. "

„Zou je niet eens een schot aan hem wagen?"

„Waarom? Zelfs al zouden we hem doodschieten, dan hebben we toch nog de rest van de troep tegen, als we het gewelf weer in gaan. Ik gebruik de revolver niet meer als het niet heel erg nodig is. "

De broers vervolgden hun vreemde tocht. De tunnel was vochtig en koud. De vloer was ongelijk en rotsachtig en Frank was voortdurend bang dat hij zou struikelen en vallen.

Dan zou het beslist met hen afgelopen zijn. De wolf zou dan direct zijn kans waarnemen.

Achteruit lopend gingen ze steeds verder de gang in, terwijl ze voortdurend het grijze monster voor hen in de gaten hielden.

„Ik ben benieuwd hoe lang de tunnel is, " mompelde Frank.

„Het kan in ieder geval niet eeuwig duren, " zei Joe, die een poging deed om de stemming erin te houden. „Ik geloof dat ik het in mijn rug voel tochten. "

„De gang voert in ieder geval niet naar buiten. Als dat wel zo was, zou het hier oplopen. "

De wolf gromde zachtjes. Hij kwam verder naar voren in het licht. Het monster begreep blijkbaar dat het licht geen kwaad kon en hij werd wat stoutmoediger.

Frank klemde zijn revolver steviger vast. Het dier maakte zich gereed om aan te vallen. De grijze gedaante kromde zich en schoot op hem af. Frank haalde de trekker over. Het wapen ging af en het donderend geluid van het schot echode door

de smalle gang. De wolf liet een gehuil van pijn en woede horen. Maar hoewel zijn aanval voor het ogenblik was gestuit, trok hij zich toch niet terug.

De kogel had geen belangrijke organen geraakt. Gek ge worden van pijn, kwam het dier weer aangestormd. De jongens struikelden verder naar achteren. De wolf sprong. Frank wierp zich opzij en het lichaam van de wolf schampte langs hem. Hij zwaaide met de revolver en voelde hoe het wapen iets raakte. Weer haalde hij de trekker over, met de loop vast tegen de huid van het dier gedrukt en toen sprong hij verder naar achteren.

Achter zich hoorde hij een kreet. Het geluid klonk vreemd ver weg. Hij deed nog een stap naar achteren. Zijn voet stapte niet op de vaste grond. Hij stapte in een gapende ruimte. Hij wankelde nog even en deed een vergeefse poging, zich ergens aan vast te houden. Toen verloor hij zijn even wicht en voelde dat hij in de diepe duisternis naar beneden viel.

ONDER DE GROND

Frank kon zeker niet meer dan drie meter gevallen zijn, maar het leek wel of hij van een enorme hoogte neer-getuimeld was. Het onverwachte van zijn val benam hem de adem en toen hij eindelijk met een smak neerstortte op een hoop aarde en grind, was hij een ogenblik beduusd en vroeg zich af hoe het kwam dat hij nog leefde. En toen klonk tot zijn opluchting van vlakbij een stem.

„Hoe is het met je, Frank?“

„Ben jij het, Joe?“

„Je verwacht toch niemand anders hier beneden, wel?“ vroeg Joe lachend.

„Met mij is het best. Niets gebroken. Hoe is het met jou?“

„Een beetje door elkaar geschud, maar verder is alles goed. De hemel zij dank, dat ik niet op mijn hoofd terecht gekomen ben. “

„Wat is er eigenlijk gebeurd?“

„Ik denk, dat we achteruit de hoofdschacht van de mijn ingestapt zijn. De gang waar we waren is natuurlijk een zijtak. Die vormt een verbinding met de schacht. We zijn nu op de bodem, denk ik. “

Frank had nog steeds de lantaarn in zijn hand. Gelukkig was deze door de val niet beschadigd en toen hij hem aan knipte scheen het licht weer in hun gevangenis.

Hoog boven zich zagen ze een stukje van de sneeuw Witte

lucht scherp afstekend tegen de vierkante opening van de schacht.

Een primitieve ladder leidde in de schacht naar boven. Als een zwarte vlek zagen ze de opening, waardoor ze naar beneden getuimeld waren en uit dit gat klonken pijnlijke, woedende kreten.

„Dat monster komt ons niet achterna. Ik denk dat de wolven daarom zo aarzelden ons te volgen. Ze blijven wel uit de buurt van de gang, " zei Frank.

„Het is maar goed, dat we net op tijd bij de schacht kwamen. Die wolf zou anders in een ogenblik tijd op onze huid gezeten hebben. Hij had gehakt van ons gemaakt. Ik dacht al dat het met ons gedaan was en toen stapte ik achteruit... plof! Ik dacht dat ik dwars door de aarde viel. "

„Ik ook. Ik wist niet wat er gebeurde. Ik dacht dat de vloer van de tunnel onder me wegzakte. "

„Het is maar goed dat de schacht niet dieper is. Anders hadden we ons leven gered, door de wolf te ontsnappen en onze nek gebroken door in de schacht te tuimelen. "

„We boffen. Maar nu we eenmaal beneden zijn: wat gaan we nu beginnen?"

Joe wees naar de ladder.

„We kunnen makkelijk genoeg naar boven. "

„Maar als dit de hoofdschacht is, dan moeten we toch ook de blauwe kamer kunnen vinden, die op de kaart staat. "

„Het heeft weinig zin terug te gaan, nu we toch al zo'n eind gevorderd zijn. Ik wist al bijna niet meer waarvoor we

gekomen zijn. "

Frank stond op. Hij was bij de val wel niet gewond, maar had toch zijn knie wat bezeerd. Gelukkig kon hij toch zonder al te veel moeite lopen. Hij bekeek de bodem van de schacht grondig, met behulp van zijn lantaarn. Bijna recht tegenover hen zag hij de ingang van de tunnel die op de kaart stond aangegeven.

„Dat is 'm!"

Om zijn geheugen op te frissen haalde hij het aanteken boekje uit zijn zak en de jongens bestudeerden nogmaals de kaart.

„Zo te zien voert deze gang naar de grote kamer. En als we daar zijn, vinden we weer twee gangen. Deze moeten we volgen. " Frank wees op de met een kruis gemerkte gang. „En door die gang komen we in een kleinere kamer. Dan gaan we weer door een tunnel tot we in die blauwe kamer komen. En daar ligt het goud. "

„Als de bandieten het tenminste al niet hebben. "

„Misschien wel. Maar we hebben toch ook kans dat het niet zo is. "

Frank liep naar de tunnel, terwijl hij met de lantaarn voor zich uit scheen. Het was een brede gang en kennelijk veel gebruikt. Hij onderzocht de vochtige vloer en vond voet sporen die nog vers waren.

„Er is hier iemand geweest en nog niet lang geleden ook. "

„Vandaag?"

„Moeilijk te zeggen. Voetsporen zien er hier beneden weken

lang vers uit, als er maar niemand overheen loopt. Ik bedoel dat er hier iemand is geweest, nadat de mijn verlaten was. Dat zie je duidelijk. "

„Nou, dan zijn we op het goede spoor. "

Met stijgende opwindning gingen de jongens door de tunnel. Frank liep voorop met de lantaarn. De gang was niet lang en al spoedig bereikten ze de eerste kamer die op de kaart stond aangegeven. Bij het schijnsel van de lantaarn zagen ze dat het een grote ruimte was, die door weggrottend mijnhout gestut werd. De sporen van de houwelen waren duidelijk op de muren te zien en een omgekeerde kruiwagen was de stille getuige van het werk, dat hier eens was gedaan om goud te zoeken. Frank richtte zijn lantaarn naar links en naar rechts. In een hoek zag hij de ingang van een tweede tunnel, maar dit was toch niet de goede. Na een paar minuten zoeken vonden ze de tunnel die op de kaart met een kruis was gemerkt.

„We worden warmer, " zei hij, terwijl ze er naartoe liepen. De gang was aan beide zijden voorzien van zware balken, om het plafond te steunen en een instorting te voorkomen.

Ze gingen de tunnel in en struikelden verder over de ongelijke vloer. Water droop van het plafond en van de muren naar beneden. De kou en de vochtigheid deden hen huiveren.

De tunnel leidde naar een tweede, kleinere kamer.

„Nu nog de laatste gang. En dan naar de blauwe kamer!"

Ze onderzochten de kleine kamer. Maar geen spoor van een tunnel. In een van de hoeken zagen ze een grote hoop grind

en stenen, op de vloer lag een gebroken houweel en tegen de muur stond een roestige schop. Er waren veel voetsporen op de vochtige grond, maar van een uitgang was geen spoor te bekennen.

„Dat is vreemd, " mompelde Frank, terwijl hij zijn lantaarn op de wanden richtte. „Ik weet zeker dat we hier goed zijn. "

Hij keek weer op de kaart. Ze hadden de aanwijzingen nauwkeurig opgevolgd en als de kaart goed was, moesten ze hier toch een tunnel vinden die uit dit gewelf voerde.

„Hoor eens!" zei Joe plotseling.

Ze bleven doodstil staan.

In de mijn heerste diepe stilte.

„Wat is er aan de hand?" fluisterde Frank na een poosje.

„Ik dacht dat ik iets hoorde — net of er iemand praatte. "

Ze luisterden weer, maar ze hoorden niets dan af en toe het tikken van druppels water die van de wanden vielen.

„Dan is het zeker verbeelding geweest, " zei Joe eindelijk.

„Maar ik dacht heus dat ik een stem hoorde. "

„De mijn is vol echo's. Het was waarschijnlijk de wind. "

„Dat zal dan wel. Maar het is ook zo griezelig, dat je van alles in je hoofd haalt. "

„Het zou er niet best voor ons uit zien, als die bandieten nu kwamen aangemarcheerd. "

„Daar is niet veel kans op. Ze zullen heus niet in dat hondeweer buiten zijn. "

De jongens hervatten hun speurtocht door het gewelf. Ze schenen met hun lantaarn in alle richtingen, in de hoop dat ze

de gang zouden vinden, die zo duidelijk op de kaart stond aangegeven. Ze hadden geen succes.

„We zijn vast de verkeerde gang ingegaan, " merkte Joe op. „Ik weet zeker dat we de goede hebben genomen. Ik heb er speciaal op gelet. Maar wacht eens! Misschien heeft Zwarte Peper de tunnel wel gecamoufleerd!"

„Daar zeg je zoiets. Dat kan best. "

Frank scheen met zijn lantaarn op de hoop stenen en grind in de hoek van het gewelf. Aan de voet van de hoop zag hij voetsporen, die recht naar, of van de hoop af leidden.

„Misschien is het hier wel, " zei hij en terwijl hij de lantaarn aan Joe gaf, pakte hij de schop. Hij viel verwoed op het grind aan en gooide scheppenvol naar de kant. Het duurde niet lang of hij gaf een kreet van voldoening. Want achter de hoop grind zag hij nu een houten deur.

„Zo, nu komen we ergens!"

Het grind vloog in het rond en binnen een paar minuten, was de deur in zijn geheel te zien. Voor de deur lagen nog enkele rotsblokken, die de jongens echter in een oogwenk weggerold hadden. Tot hun teleurstelling hing er een roestig hangslot aan de deur, maar Joe dacht ineens aan de gebroken houweel, die hij in het gewelf had zien liggen en deze raapte hij op. Een paar felle slagen en het hangslot lag in stukken op de bodem. Hij rukte aan de deur en heel langzaam opende deze zich onder het protesterend gekraak van de scharnieren. Frank gooide de schop opzij en ging als eerste door de deuropening. De tunnel was hier erg slecht en smal. Ze

gingen voorzichtig verder. Het viel Frank op, dat de kleur van de grond en de rotsen hier anders was.

„Het lijkt wel blauw, " zei hij tegen zijn broer. Een of andere chemische stof gaf aan de ondergrondse gang een vreemde tint, die zelfs bij het gebrekkige licht duidelijk zichtbaar was. De tunnel werd nog smaller en de jongens persten zich nu werkelijk tussen de wanden door. Plotseling stapten ze in een volgende kamer, die eveneens in de rotsen uitgehouwen was.

De wanden hier waren nog dieper blauw gekleurd en de vochtige aarde gaf een vreemd schijnsel af.

„Nu kunnen we ons in ieder geval niet vergissen!" zei Frank triomfantelijk. „We zijn eindelijk in de blauwe kamer. " Zijn woorden echoden door de kleine ruimte. De jongens beefden van opwindung. Het einde van hun speurtocht was in zicht. Ergens in deze ondergrondse kamer lagen vier zakken goud. Maar waar. Aan de bodem van de kamer was niets bijzonders te zien. Er waren vaag een paar voetsporen te zien, maar er was niets dat op een geheime bergplaats wees. Frank haalde nogmaals de kaart tevoorschijn.

„Goud bij cirkel, " zei hij, de instructies hardop voorlezend. „Op de map staat de cirkel in de rechterhoek aan de overkant van de kamer. " Hij liep naar de aangeduide plaats. De grond was hier ongewoon gelijk en glad.

„Ik denk dat het goud hier begraven ligt, " zei Frank. „Daar staat de afdruk van een schop. "

„Ik ga die schop uit de andere kamer halen. Geef mij eens

even die lantaarn. "

Joe verdween uit de blauwe kamer. Zijn voetstappen echoden door de smalle gang.

Frank Hardy wachtte in de vochtige duisternis. Hij voelde zich enorm opgewonden. Ze stonden eindelijk op het punt die geheimzinnige zaak van het verborgen goud op te lossen — als die bandieten het nu maar niet ingepikt hadden.

Hij wachtte in spanning op de terugkeer van zijn broer.

ZWARTE PEPER

Binnen een paar minuten zag Frank Hardy het schijnsel van de lantaarn en hoorde hij de voetstappen van zijn broer. Hij had de schop bij zich, die zulke goede diensten had bewezen bij het ontdekken van de geheime deur voor de gang, die naar de blauwe kamer leidde.

„Ik zal wel graven, " bood hij aan, terwijl hij de lantaarn aan Frank gaf.

Toen zette hij zich vol goede moed aan het werk.

De grond was zacht en dit was een bewijs, dat hier al eerder gegraven was. Frank scheen met zijn lantaarn op de plek waar zijn broer aan het graven was. En toen weldra een flink gat ontstond, zocht hij gretig naar een spoor van de schat die ze zochten.

Hij hield nog steeds rekening met de onaangename mogelijkheid, dat men hun te vlug af geweest was en dat de bandieten deze plek al eerder bezocht hadden om de goud schat op te graven.

Maar, zo redeneerde hy, dan zouden ze niet zo veel moeite gedaan hebben om de gesloten deur van de gang te camoufleren. Dat zou niet nodig geweest zijn.

„Nog niets, " hijgde Joe.

„Het zal wel diep liggen. "

Frank hoorde van veraf een geluid. Hij schrok erg, omdat zijn zenuwen toch al tot het uiterste gespannen waren.

„Hoorde je dat?" vroeg hij.

Joe leunde op zijn schop. „Ja, ik hoorde geloof ik ook iets, " zei hij aarzelend.

Ze luisterden, maar het geluid herhaalde zich niet.

„Misschien is er wel een stuk steen gevallen, " zei Frank. „Het klonk alsof er stenen tegen de wanden van de schacht vielen. "

„Het is net als daarstraks toen ik stemmen meende te horen. Het is hier zo stil en somber, dat je het gewoon op je zenuwen krijgt. "

„Misschien wel. "

Joe ging door met graven. Na een paar scheppen aarde boog hij zich voorover.

„Hier ligt iets!" riep hij uit. „Ik ben met de schop op iets hards gestoten. "

Frank kwam dichterbij met de lantaarn. Hij zag even boven de aarde de punt van een gonjezak uitsteken.

„Dat is het goud! Graven, Joe! Graven!"

Joe Hardy had geen aansporing nodig. Hij pakte de schop weer beet en de aarde vloog naar alle kanten. Al spoedig had hij de bovenkant van de zak uitgegraven en een tweede zak verscheen aan de oppervlakte. Frank bukte zich en trok een van de zakken uit de aarde. Joe wierp zijn schop weg en bij het schijnsel van de lantaarn maakte hij het touw los, dat om de zak bevestigd zat en opende hem.

Hij stak zijn hand erin en haalde hem er een moment later weer uit, vol roodachtige stukjes, die eruit zagen als steentjes.

„Nuggets!"

De jongens staarden zwijgend en verrukt naar de goudnuggets. Ze waren tamelijk groot en de jongens zagen direct, dat ze veel waard moesten zijn.

Frank stak zijn hand weer in de zak en ditmaal haalde hij er een handvol roodachtig zand uit, waarin zij onmiddellijk stofgoud herkenden.

„Stofgoud en nuggets! Eindelijk hebben we het gevonden!"

„Er zijn nog meer zakken. Zei Vader niet dat er vier waren?"

Joe raapte de schop weer op. Na een paar minuten ijverig graven kwamen de overige zakken ook tevoorschijn en het duurde niet lang of alle vier de zakken lagen op de vloer van het gewelf.

De Hardy's onderzochten alle zakken en zagen dat ze alle vier dezelfde inhoud bevatten. De aanblik van zoveel goud vervulde hen met een gevoel van geestdrift zoals dat het geval is met alle goudzoekers over de hele wereld.

Hier lag rijkdom, onbewerkte rijkdom, rijkdom waarvoor mannen hadden geworsteld en gezwogen, rijkdom die ontrokken was aan de diepte der aarde.

„Eindelijk hebben we het gevonden!" zei Frank, met een zucht van opluchting.

„Wat zal Vader blij zijn. "

„Ik geloof niet, dat hij verwachtte dat we het zouden vinden. "

„We hebben er hard genoeg voor gewerkt. Wat zullen die bandieten woest zijn, als ze hier komen en merken dat het verdwenen is!"

„Laten ze maar woest zijn. Het is niet van hen. "

„Vier zakken, " zei Joe. „Dat is duizenden waard. "

„Het is vast dat goud waar Jadbury Wilson het over had. Daar ben ik zeker van. En voor we het aan Bart Dawson geven, zal hij ons toch een verklaring moeten geven. "

„En toch kan ik maar niet geloven dat hij oneerlijk is. Ik denk dat er ergens een vergissing gemaakt is, Frank. "

„Je kunt niet altijd op iemands uiterlijk afgaan. Maar om je de waarheid te zeggen, kan ik zelf toch ook niet geloven, dat Dawson ermee vandoor gegaan is. Maar we zullen hem toch zijn kant van de geschiedenis laten vertellen en als hij het werkelijk gestolen heeft, zullen wij wel zorgen dat Wilson zijn aandeel krijgt. "

„Dat doen we. En laten we nu zorgen dat we ermee de mijn uit komen. "

„Makkelijk genoeg. We kunnen gewoon de schacht door. Ik denk wel, dat de bandieten op dezelfde manier hier binnen gekomen zijn. Wij hebben eerst de verkeerde ingang gebruikt. Wij zijn een van de aftakkingen van de mijn ingegaan, in- plaats van de hoofdschacht te gebruiken. "

„Het kan me niet schelen hoe we de mijn verlaten, als we maar niet weer die wolven tegen het lijf lopen, " zei Joe. „Hoe eerder we weg zijn, hoe beter. Het zal nu wel onderhand nacht geworden zijn. "

Frank bukte zich en nam twee zakken goud op.

„Ik neem er twee en jij draagt er twee. Tjonge, wat zijn die zwaar! Ik heb nooit geweten dat goud zo zwaar was. "

„Het kan me niets schelen, al woog het een ton. We hebben

het goud gevonden. Dat zal de last wel lichter maken. " Frank weifelde.

„Het zou misschien wel goed zijn, als we eerst nog iets dieper groeven. Het kan best zijn dat ze het goud verdeeld hebben. Ik zou het niets leuk vinden een zak over het hoofd te zien. "

„Daar dacht ik ook net aan. " Joe nam de schop weer op. „Ik zal nog maar eens wat verder graven. " Hij stortte zich weer op het werk en groef een tijdlang ijverig, maar het werd al gauw duidelijk, dat ze inderdaad al het goud hadden, dat op deze plaats verborgen was.

„We hebben het wel allemaal, denk ik, " zei hij, terwijl hij de schop weer liet vallen. „Het enige dat die bandieten zullen vinden is een gat in de grond — een groot gat. "

„Ik zou wel eens willen luisteren, als ze naar hun schat komen kijken. Die zijn natuurlijk zo nijdig als een spin. "

Joe nam zijn twee zakken goud op.

„Laat mij er nog maar een van jou overnemen, " stelde hij voor. „Jij moet de lantaarn ook dragen. Dat is zo lastig. "

„Daar had ik niet aan gedacht, " gaf Frank toe. „Goed dan. " Hij gaf een van de zakken, die hij droeg aan Joe en raapte de lantaarn op, die al die tijd op de grond gelegen had.

„En nu, " zei hij, „verlaten we de blauwe kamer. De kamer is toch niet zo blauw als de gezichten van Zwarte Peper en zijn bende zullen zijn, als ze hier komen. "

De jongens keken naar het gat in de grond en grinnikten. Ze waren klaar en stonden net op het punt zich om te draaien, toen ze een geluid hoorden, dat uit de gang kwam die naar de

kamer leidde. Dit keer wisten ze zeker dat het geen verbeelding was. Ze voelden duidelijk dat er iemand stond. Iemand was heel stil door de gang geslopen en stond nu in het donker.

Frank scheen met zijn lantaarn. Het schijnsel verlichtte de donkere opening in de kamer duidelijk. En daar, precies midden in de opening stond een grote, donkere kerel met een schurkachtig uiterlijk. Hij had een zwarte baard en hij fronste zijn wenkbrauwen van woede. En in iedere hand hield hij, recht op de jongens gericht, een gevaarlijk uitziende zwarte revolver.

„Handen omhoog!“ gromde hij kort, met een stem die trilde van woede.

De Hardy's waren er zeker van, dat deze man niemand anders was dan de beruchte bandiet, die ze te slim af hadden willen zijn – Zwarte Peper!

GEVANGEN

De jongens stonden als verdoofd van verbazing. Met het succes van de onderneming in hun handen stonden ze nu plotseling voor deze dreigende gedaante, die als een geest uit het duister opgerezen scheen. Zwarte Peper had hen op heterdaad betrapt.

„Laat vallen dat goud!" snauwde de bandiet. „Laat vallen dat goud en handen omhoog!"

Ze keken elkaar gespannen aan. Plotseling wees Frank naar de tunnel achter Zwarte Peper.

„Grijp hem!" schreeuwde hij.

Instinctief draaide de boef zich om, naar de nieuwe „aan valler". Voor hij het trucje doorzag en terwijl zijn revolvers nog van de jongens afgewend waren, kwamen de Hardy's in actie.

Joe gooide uit alle macht met een zak goud. De zak trof de arm van de bandiet en een van zijn wapens kletterde op de grond. Op hetzelfde moment gooide Frank zijn zak en deze trof Zwarte Peper tegen de borst.

De boef tuimelde naar achteren. De Hardy's besprongen hem.

Frank klemde zich aan hem vast, voor hij zijn tweede revolver kon opheffen. Bliksemsnel greep hij de arm van Zwarte Peper beet en drukte het wapen van zich af. Toen wierp Joe zich in de strijd en samen kregen ze de bandiet op de grond.

Zwarte Peper worstelde grimmig. De lantaarn was uit gegaan en het gevecht speelde zich in een volslagen duisternis af. Het was moeilijk vriend van vijand te onderscheiden. De bandiet was enorm sterk en hij vocht verbeteren. Frank bleef koppig aan zijn arm hangen en spande al zijn krachten in om te vermijden, dat Zwarte Peper zijn wapen kon gebruiken. Het wapen ging af en het geluid van het schot rolde als een donderslag door de kleine ruimte. Frank kreeg de revolver te pakken en draaide het wapen uit alle macht rond. De greep van Zwarte Peper werd zwakker. Frank trok het wapen met geweld uit de hand van de bandiet. Snel draaide hij het om en drukte de loop tegen het lichaam van Zwarte Peper.

„Handen omhoog!" beet hij. „Ik heb je onder schot. " Zwarte Peper hield op met vechten en bleef stil liggen. „Ik geef het op, " zei hij vlug. „Ik geef het op. Niet schieten. " „Pak de lantaarn, Joe. "

Joe liet de bandiet los en zocht naar de lantaarn, die in een hoek van het gewelf gerold was. Eindelijk vond hij hem en hij knipte het licht aan. Ze zagen dat Zwarte Peper op zijn rug lag, met zijn handen boven zijn hoofd. Zijn ogen waren wijd opengesperd van angst.

„Opstaan!" beval Frank.

De bandiet krabbelde overeind, met de armen omhoog.

„Pak die andere revolver, Joe. "

Joe vond het andere wapen en raapte het op.

„Mooi zo! En nu ga je met ons mee. "

„Laat me toch gaan, jongens, " pleitte de schurk. „Het was maar een grapje. Ik probeerde alleen maar jullie bang te maken. Nemen jullie het goud maar als je wilt, maar laat mij gaan. "

„Aardige grapjes hou jij erop na. En ons grapje is, dat we jou meenemen naar Lucky Bottom en je in de gevangenis laten gooien. Daar hebben wij nou lol in. Pak het goud maar weer op, Joe en loop voor hem uit. Ik kom wel achteraan. "

Gewapend met de lantaarn en de twee zakken goud, ging Joe naar de ingang van de blauwe kamer.

Frank nam de twee andere zakken en terwijl hij Zwarte Peper onder schot hield, duwde hij hem naar voren.

„Voorwaarts mars!" beval hij.

Met tegenzin liep de schurk voor hem uit en achter Joe, die duidelijk te zien was in het licht van de lantaarn.

„Mijn mannen zullen je dit wel betaald zetten!" snauwde Zwarte Peper woest.

„Die mannen van jou zullen zo hard weghollen als ze horen, dat je gepakt bent, dat je ze wel nooit meer zal zien, " antwoordde Frank. „Als ze dat niet doen, komen ze in de gevangenis. Net als jij. Hoe komt het eigenlijk, dat je zonder hen in de mijn was? Probeerde je er in de storm vandoor te gaan met het goud?"

Dat schot was raak. Zwarte Peper keek haastig om.

„Ik wilde ze helemaal niet beduvelen!" schreeuwde hij.

„Vertel ze dat niet! Niet zeggen, dat jullie me hier gevonden hebben. We hadden afgesproken dat niemand van ons alleen

de mijn in zou gaan. "

Frank grinnikte.

„Dus dat spelletje speelde jij, hè? Je was van plan stilletjes hierheen te gaan, het goud te pikken en dan onder be scherming van de sneeuwstorm te ontsnappen. En het was je gelukt ook, als wij er niet even eerder geweest waren. En nu zullen jouw mannen ons dat betaald zetten, geloof je? Ik geloof eerder, dat ze je willen zien hangen!"

Zwarte Peper zweeg. Zijn bluf was niet gelukt en hij wist het. Hij beseftte dat de andere boeven woedend zouden zijn als ze hoorden dat hij in de blauwe kamer gevangen ge nomen was. Ze zouden begrijpen dat hij geprobeerd had hen te bedriegen door er alleen met het goud vandoor te gaan.

Joe ging hen voor door de gang naar de volgende kamer en vandaar gingen ze naar de hoofdschacht.

„We hadden dus toch gelijk, toen we geluiden dachten te horen, " riep hij naar Frank.

„Het was onze vriend hier, die de mijn binnenkwam. "

„Hij is anders behoorlijk geruisloos naar beneden gekomen. Ik dacht, dat ik door het plafond zou vliegen, toen ik hem daar zag staan met die revolvers op ons gericht. Ik moet zeggen, Zwarte Peper — je hebt ons een fijne verrassing bezorgd!"

De bandiet gromde, maar het was niet van voldoening.

Joe begon de ladder te beklimmen, die tegen de kant van de schacht stond.

„En nu jij, " zei Frank, terwijl hij de boef in de ribben porde

met de loop van de revolver. Zwarte Peper beklom de sporten met lofwaardige snelheid.

De klimpartij verliep zonder moeilijkheden en toen Joe boven aan de schacht kwam, draaide hij zich om en hield de revolver op Zwarte Peper gericht tot de bandiet op de begane grond stond en ook Frank boven was. Het sneeuwde bijna niet meer, maar het was donker geworden.

Ver beneden zich zagen ze de enkele schitterende lichtjes van Lucky Bottom. Een duidelijk spoor leidde naar de weg. Joe ging weer voorop.

En zo ging de vreemde optocht door de sneeuw; de bandiet terneergeslagen en teleurgesteld tussen zijn bewakers. Het goud woog tamelijk zwaar, maar Frank en Joe hadden er bijna geen erg in, zo blij waren ze met dit dubbele succes. Ze hadden niet alleen het goud weer teruggevonden voor de werkelijke eigenaars! Nee, ze hadden ook nog een van de beruchtste bandieten van het westen gevangen genomen! Toen ze bij de hut van Hank Shale aankwamen, ging Joe eerst naar binnen en terwijl hij de boef onder schot hield, beval hij hem naar binnen te komen.

Frank zag dat zijn vader met grote ogen van verbazing zich in zijn bed probeerde op te richten. Hank Shale en Bart Dawson keken al even verbaasd.

Bart Dawson wilde net zijn pijp in zijn mond steken, toen het trio binnenkwam en nu zat hij, met de pijp doodstil voor zijn gezicht, te staren.

Joe gooide zijn zakken goud op tafel.

„Hier is het goud — tenminste een deel!"

„En hier is de rest, " zei Frank, terwijl hij de deur sloot en zijn twee zakken op tafel deponeerde.

„En hier, " zei hij, terwijl hij op Zwarte Peper wees, „is de aanvoerder van de bende, die het gestolen heeft. "

„Zwarte Peper!" riep Hank Shale uit, terwijl hij opstond.

De bandiet zweeg. Hij keek behoedzaam naar Franks revolver, alsof hij zelfs nu nog wilde proberen te vluchten.

Maar het wapen bleef op hem gericht en hij besepte, dat hij geen kans meer had.

„Is er ergens een touw?" vroeg Frank aan Hank Shale. „Hij zal van dat handen omhoog houden wel moe geworden zijn. We zullen zijn polsen aan elkaar binden en hem naar de gevangenis brengen. "

„Reken maar dat ik een touw heb!" riep Hank en binnen een paar minuten waren de armen van Zwarte Peper stevig op zijn rug gebonden.

„Maar waar hebben jullie in 's hemelsnaam het goud gevonden?" vroeg Bart Dawson, stotterend van opwindning.

„Vertel eens wat er gebeurd is! Het is hetzelfde goud, dat gestolen was!" Hij groef met zijn handen in de zakken en liet het stofgoud en de nuggets door zijn handen glijden.

„Het is er allemaal, allemaal! Vertel nou eens, jongens. "

„Breng hem maar eerst naar de gevangenis, " zei Fenton Hardy kalm. „Ik ben even nieuwsgierig als jullie, maar de jongens kunnen wel vertellen als ze terug zijn. Dat verhaal kan wel wachten. Maar blijf niet te lang weg. "

„Ik ga mee!" zei Dawson, terwijl hij zijn hoed opnam en snel zijn jas aantrok. „Dat wil ik voor geen geld missen. Ik had nooit gedacht dat ik het nog eens zou meemaken, dat Zwarte Peper de nor in ging!"

En zo verlieten de Hardy's de hut, terwijl Bart Dawson opgewonden naast hen liep te kwebbelen.

Intussen verdiepten Fenton Hardy en Hank Shale zich in allerlei gissingen, hoe het goud ontdekt was en hoe de bandiet gevangen was genomen.

Hoewel het al nacht was en de bewoners al lang thuis waren of in bed lagen, verspreidde het nieuws zich op een of andere manier toch snel door Lucky Bottom. Voor ze bij de gevangenis waren holden zwaargebouwde mijnwerkers en andere bewoners van alle kanten de straat in om te zien hoe Zwarte Peper eindelijk achter de tralies gezet zou worden. De sheriff zat op zijn kantoor en zijn mond zakte open van verbazing toen ze binnenkwamen.

„Hier heb je Zwarte Peper!" brulde Bart Dawson. „Hier is een gevangene voor die nor van je, sheriff! Gooi hem maar in een goeie sterke cel!"

„Z-Z-Zwarte Peper!" stotterde de sheriff.

„Dat is 'm. En pas maar op dat hij niet uitbreekt. Als hij ontsnapt hangen we jou aan een telegraafpaal. "

„Wat is de aanklacht?" vroeg de sheriff automatisch.

„Er hoeft helemaal geen aanklacht te zijn. Je weet net zo goed als ik, dat er al drie jaar een beloning van vijfhonderd dollar staat op de gevangenneming van Zwarte Peper. Gooi

hem in de cel en hou op met die stomme vragen. Als je beslist een aanklacht wil hebben, zet hem dan maar vast voor het stelen van vier zakken goud. Arresteer hem wegens landloperij, rondhangen met slechte bedoelingen en spugen op de stoep. Arresteer hem wegens verminking en beroving met geweldpleging en paardendiefstal en het dragen van verboden wapenen en het parkeren van zijn auto voor de uitrit van een ziekenhuis. Arresteer hem maar wegens iedere overtreding tegen het wetboek van strafrecht. Hij heeft alles gedaan wat er aan slechts te doen is. "

De sheriff kromp in elkaar door dit betoog. Hij voerde Zwarte Peper naar een cel, waar Dunne Briggs al terneer geslagen zat te kijken. Toen de Dunne zag dat de aanvoerder van de bende naar binnen geduwd werd, schudde hij zijn hoofd en kreunde.

De deur sloeg dicht.

„En dat is dat!" zei Bart Dawson tevreden. „En kom nu mee terug naar de hut en vertel hoe het allemaal gegaan is. Ik sterf van nieuwsgierigheid. "

Dawson en de Hardy's verlieten de gevangenis en ze moesten zich gewoon door de menigte heen worstelen, die zich daar verzameld had. Toen ze de straat inliepen werden ze met vragen bestormd. Was het waar dat Zwarte Peper eindelijk gevangen was? Wie had hem gevangen genomen? Waarvan werd hij beschuldigd? Hoe was het eigenlijk alle maal gebeurd?

„Morgen vertel ik jullie alles, " beloofde Bart Dawson, terwijl

hij met de jongens weer de heuvel op liep. „Ik weet zelf nog niet helemaal precies wat er gebeurd is. "

En zo keerden de Hardy's terug naar de hut van Hank Shale op de heuvel om het verhaal te vertellen van hun hachelijke avonturen en bovendien van hun succesvol zoeken naar het verborgen goud.

BART DAWSON VERKLAART ALLES

Naast het vuur in de hut van Hank Shale gezeten, vertelden de jongens van hun belevenissen. Ze werden herhaaldelijk in de rede gevallen met uitroepen als: „Meen je dat nou?“ en: „Wat zeg je me daarvan!“ door de twee oude goud zoekers, en af en toe lachte hun vader goedkeurend. Toen ze klaar waren, sloeg Bart Dawson zich op de knieën.

„Dat heb ik nog nooit meegemaakt!“ riep hij uit. „Jullie zijn die berg opgegaan en zijn verdwaald en aangevallen door wolven. In een schacht getuimeld en gevangen genomen door Zwarte Peper. En toch zijn jullie weer gezond en wel hier en daar ligt het goud! Dat heb ik nog nooit meegemaakt!“ „Ik ook niet!“ bevestigde Hank Shale langzaam.

„Daar ligt het goud, “ lachte Frank, terwijl hij naar de vier zakken op tafel wees.

„Coulson zal wel zo blij zijn als een kind, “ zei Bart Dawson.

„Hij had nooit gedacht, dat we het nog ooit zouden terug zien.
“

„We wilden u nog iets vragen, “ onderbrak Frank. „Weet u zeker, dat er niet nog iemand is, die recht heeft op een deel van het goud?“

Fenton Hardy keek verschrikt op. Hij had er geen idee van, wat Frank met die vraag bedoelde.

Bart Dawson keek niet begrijpend.

„Niet dat ik weet, “ zei hij.

„Weet u het heel zeker?“

„Vast en zeker. De broer van Coulson had nog recht op een deel, maar hij is overleden en Jadbury Wilson, mijn oude compagnon, is ook dood. Dus blijven alleen Coulson en ik over. "

„Weet u zeker dat Wilson dood is?“

„Dat is het laatste dat ik over hem gehoord heb. Hij is naar het oosten van het land gegaan, heb ik gehoord, en daar is hij gestorven. Ik wou dat hij er vanavond bij kon zijn. Arme oude Jad — hij heeft zo hard voor zijn deel van het goud gewerkt en er nooit iets van gekregen. "

„Jadbury Wilson is niet dood. "

„Wat?“ riep Bart Dawson uit, terwijl hij overeind sprong. „Zeg dat nog eens, jong! Weet je dat zeker? Leeft die ouwe Jad Wilson nog?“

„Op het ogenblik logeert hij bij ons thuis in Bayport, " zei Joe. Fenton Hardy keek steeds verbaasder. De zaak nam een wending die hij nooit verwacht had.

„Als ik er zeker van ben dat Jad Wilson nog leeft, ben ik de gelukkigste man van de wereld!" zei Bart Dawson. „Maar hoe weten jullie dat? Vertel eens wat over hem. "

De Hardy's vertelden toen over hun ontmoeting met Jadbury Wilson en over de geschiedenis die hij verteld had uit de dagen dat hij nog goud zocht in het Westen.

„En dus gelooft hij, dat u het goud gestolen hebt en ermee vandoor gegaan bent, " besloot Frank.

„Dat kan ik me best voorstellen!" gaf Dawson volmondig toe.

„Toen ik in Lucky Bottom terugkwam probeerde ik meteen mijn vroegere compagnons te vinden, maar de enige die ik vond was Coulson en hij vertelde me, dat zijn broer en Jad Wilson dood waren!"

„Maar wat is er met het goud gebeurd?"

„Dat zal ik je zeggen. Toen de bandieten ons kamp aan vielen, stuurden de anderen me weg om het goud te verbergen. En ik heb het ook verborgen. Ik wilde net vluchten toen ik geraakt werd door een verdwaalde kogel en ik mag een boon zijn, als ik niet raar werd in mijn hoofd. Ik kon me niets meer herinneren. Ik ben waarschijnlijk helemaal van Lucky Bottom afgedwaald. Want toen ik weer tot mezelf kwam was ik kilometers ver weg ergens in Noord-Montana en ik kon me niets van mijn vroegere leven herinneren. Ik was mijn geheugen kwijt. Ik had papieren bij me met mijn naam erop, maar ik wist niet waar ik vandaan kwam en niets. "

„Ik heb wel eens meer van zo'n geval gehoord, " zei Fenton Hardy.

„Ik was mijn geheugen kwijt. Ik wist niet eens dat ik ooit in Lucky Bottom geweest was. Alles was weggevaagd tot het moment, dat ik tot mezelf kwam. En toen vertelde een paar maanden geleden een dokter me, dat hij geloofde mij weer beter te kunnen maken. Ik ben geopereerd en — klik! Ik herinnerde me alles weer. Ik dacht ineens weer aan Lucky Bottom en onze mijn en hoe ik het goud verborgen had. Alles schoot me weer te binnen. En zodoende ben ik weer naar Lucky Bottom terug gekomen en heb het goud

opgegraven

en ik heb geprobeerd mijn oude vrienden te vinden. Coulson en ik waren van plan het goud samen te delen, omdat we dachten dat niet alleen zijn broer maar ook Jad Wilson dood was. En toen werd het goud door die bandieten gestolen. Zo is het allemaal gebeurd. "

Frank en Joe luisterden gespannen toe.

„Dat verklaart alles!" zei Frank. „Dat brengt licht in de zaak. We konden maar niet geloven, dat u een bedrieger was, hoewel —. " Verward hield hij op met spreken.

„Hoewel het er wel naar uitzag, niet?" zei Bart Dawson lachend. „Ik neem het jullie niet kwalijk, dat jullie achter dochtig waren. En als jullie me nu meenemen naar het Oosten, zie ik mijn oude compagnon Jad Wilson weer, en dan krijgt hij zijn deel van het goud. Het is genoeg om hem de rest van zijn leven een goed bestaan te bezorgen. "

„Hij heeft het heel moeilijk gehad, " zei Frank. „Het goud zal hem welkom zijn. "

„En ik ben blij dat hij zijn deel krijgt. Wat u betreft, meneer Hardy, " vervolgde Dawson, terwijl hij zich tot de detective wendde. „Ik heb u een goed honorarium beloofd als u deze zaak voor me wilde behandelen en ik heb u een beloning toegezegd, ingeval het goud gevonden werd. Twee duizend dollars heb ik gezegd en tweeduizend dollars krijgt u ook, zodra ik de nuggets en het stofgoud verkocht heb. "

„Dat neem ik niet allemaal aan, " zei Fenton Hardy. „Mijn jongens hebben het werk gedaan. "

„Dat moet u weten. Het was uw zaak en u kunt met het geld doen wat u wilt. Maar, " zei Dawson met nadruk, „als u niet deelt met deze twee knapen —!"

„Wees maar niet bang, " lachte de detective. „Ik denk er niet aan hen voor niets te laten werken. De beloning wordt met hen gedeeld. "

„Dat is dan in orde. En vergeet niet, dat ze ook nog vijf honderd dollar krijgen voor het gevangennemen van Zwarte Peper. " Bart Dawson wendde zich tot de Hardy's. „Als jullie in het Oosten terug zijn, hebben jullie een vet spaarbank boekje, zeg. "

„Daar ziet het wel naar uit, " zei Frank en hij lachte voldaan. „Jullie hebben goed werk geleverd, " zei Fenton Hardy. „Jullie hebben die zaak in recordtijd opgelost en om eerlijk de waarheid te zeggen, had ik niet verwacht dat jullie succes zouden hebben. Want jullie hadden een moeilijke taak en niet veel aanwijzingen om jullie te helpen. Jullie hebben werkelijk je beloning verdiend. Ik ben trots op jullie. "

Het zou niet lang duren of de Hardy's zouden hun naam weer eer aandoen. Al hun ijver en de intelligentie, die ze van moeder natuur hadden gekregen, zouden ze nodig hebben bij het oplossen van het raadselachtige geval van de „Auto dieven".

„Ik ben trots op jullie, " zei meneer Hardy nogmaals.

„Als u dat zegt, zijn we al genoeg beloond, " zei Frank en Joe knikte instemmend.

„Echte detectives, allebei, " zei Hank Shale, aan zijn pijp
puffend.